

မြားနတ်မောင်စာပေ

ခင်သုဇာ

သမ္မာမဏ္ဍိုင်မြေခိုင်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပတ်ပျဏ်

သစ္စာမဏ္ဍိုင် မြဲနိုင်နိုင်
(၈/ဆုံး)

ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး

မြားနတ်မောင်စာပေ

အမှတ် ၂၇၊ သင်္ဂဟလမ်း
ကျောက်မြောင်း၊
ဖုန်း - ၅၄၃၀၁၈

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
ကချုပ်အကြံအစာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပစေစိုးမိုးရေး။
 - အဖိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 - နိုင်ငံ့ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး။
 - မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသနှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

ခင်သုဇာ
IL

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ်ဆောင်ရွက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာမြှင့်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတတ်ဆောင်ရွက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- အဖိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အဖိုးစုဂုဏ်၊ စာတိဂုဏ်မြင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အဖိုးသားရေးလက္ခဏာမှ မပျောက်ဖျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ဖိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်တန်တက်မြက်ရေး။
- အဖိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သစ္စာမဏ္ဍိုင်မြေခိုင်ခိုင်

အခန်း (၁)

ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မြဲအလယ်တည့်တည့်ရှိ စထ
ရော်ဗယ်ရီရောင် နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်
မှာ ရွှေဘုံဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ပါတော့၏။

“ဟယ် . . . လှလိုက်တာ၊ အရမ်းလှတဲ့ တိုက်ပဲ ဒယ်ဒို
ကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီ၊ သိလား။”

နောက်ဆုံးပေါ် ဆလွန်းကား အနီရဲရဲလေး၏ရှေ့ခန်းမှ
ရွှေဘုံထက် အော်သံကြောင့် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးဇော်ထက်
နှင့် ဇနီးဒေါ်ရွှေအိမ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်မိကြကာ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်ကြပါတော့၏။

“အေး . . ဒယ်ဒီသမီးက အကောင်းကြိုက် အလှကြိုက် မှန်းသိလို့ တမင်ကို ကြိုက်ဈေးပေးပြီး ဝယ်လိုက်တာလေ။ အဟင်း သမီးကြိုက်တော့လည်း ဒယ်ဒီဝယ်ရကျိုးနပ်သွားတာပေါ့ကွာ”

မာမိကလည်း ပြုံး၍ . . .

“ဟုတ်တယ် သမီး မာမိဖြင့် ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့ တယ်ကွယ်”

မာမိက ရင်ဘတ်လေး အသာဖိ၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေ ဘုံထက်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“စိတ်ချ၊ မာမိ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်အတည်ပဲ၊ ဘုံ အရမ်းကြိုက်သွားပြီ”

“အင်း”

ကြည့်စမ်း ခန်းငြားသားနားပြီး ခေတ်မီ ထည်ဝါလိုက် တဲ့ တိုက်ကြီး၏ ပုံစံက ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် . . .

“ဦးမြ ကားကို အပြင်မှာပဲ ရပ်ပေါ်တီကို မမောင်းနဲ့”

“ကောင်းပြီ မမလေး”

တမင်ပင် ဘုံက ကားကို အိမ်တစ်ဆောင်လုံးလုံး လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် ကွန်ကရစ်အဝင်လမ်းတစ်ဝက်ခန့် လောက်မှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ဟေး”

ကားပေါ်မှ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက်ဆင်းပြေး ကာ ဘုံတိုက်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်းပြီး တစ် ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပစ်လိုက်၏။

ဒါ ဘုံလုပ်လေ့လုပ်ထရှိတတ်သော အမူအကျင့်တစ်ခု ပင်တည်း။

ဒယ်ဒီက ဘုံကို ပြုံးကြည့်ပြီး . . .

“သမီး အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“နေအုံး ဒယ်ဒီရဲ့ ဘုံအပြင်မှာပဲ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် ဖုန်းမယ်၊ ဘုံတို့အိမ်နားပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေရှိနေလဲလို့”

“အင်း . . အင်း ကြည့်လေသမီး၊ မာမိတော့ အထဲဝင် တော့မယ်၊ ဘယ်လို ပရိဘောဂတွေနဲ့ထပ်ပြီး အလှဆင်ရမလဲ ဆိုတာ ဒယ်ဒီနဲ့ တိုင်ပင်ရအုံးမယ်”

“ဟုတ်”

ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ဘုံတစ်ယောက်
တည်း အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့၏။

ဦးမြက ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးနှင့် မှိန်းနေ
လေသည်။

ဘုံအိမ်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ရန် စဉ်းစားလိုက်၏။

ဦးဆုံး ခေါင်းရင်းဘက်မှစ၍ ပတ်လိုက်၏။

ပန်းအိုးများနှင့် သစ်ခွအိမ်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘုံ
နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ဘုံက ဘာပန်းကိုမှ စိုက်ရန် ဝါသနာမပါ။

သို့သော် မာမီအထွက် ဝမ်းသားစရာပဲလေ၊ မာမီက
ပန်းဆို အလွန်ဝါသနာကြီးလေသည်။

တိုက်နောက်ဘက်မှာတော့ ကားဂိုဒေါင် အလုပ်သမား
တန်းလျားလေးတစ်ခု ဘာမှထူးထူးထွေထွေမရှိ။

သို့သော် တိုက်အနောက်ဘက်မှာတော့ ကြောင်လိမ်
လှေခါး သေးသေးလေးတစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် ဘုံပျော်သွားပြန်၏။

အနောက်ဘက်ခြမ်းကို ရောက်ပြန်တော့ ဘုံမျက်ဝန်း
အစုံ လင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

ဒန်းဖြူဖြူလေးတစ်ခုက ဘုံကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

ဒန်းရှိရာ အပြေးလေးသွားကာ ဘုံဝမ်းသားအားရ ထိုင်
ပြီးလွှဲနေမိ၏။

ဩော် . . . စိတ်ကူးကောင်းလိုက်ပါသော ဒီအိမ်ရှင်ကို
ဘုံ ကျေးဇူးတွေအခါခါ တင်နေမိလေသည်။

မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ဒန်းလေးစီးရင်း ဘုံအကျေနပ်
ကြီးကျေနပ်နေမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘုံနားထဲသို့ အသံဗလံများက ဝင်လာပါ
တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖိုးကောင်း ဒီနေ့တော့ ဘိယာကြေး
ကွာ၊ အဝသောက် ဘယ်လိုလဲ”

“အဟင်း . . . ဟင်း မင်းသဘောပါ ဝဏ္ဏရာ၊ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ မင်းပဲ တိုက်ရမှာမို့ ငါဘာမှမပြောတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“အံ့မယ် ဖိုးကောင်း ဒီတစ်ခါ ငါနိုင်မယ့် အလှည့်ကွ၊
ကြည့်နေ ဘီယာကို ပါကင်လိုက်မှာပြီး သောက်ပြမယ် အဟဲ”

“အေး . . . သောက် . . . သောက် အဲဒါကြောင့် မင်း
ငိုက်ကြီးက မွေးခါနီး နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်နေပြီ အဟား”

ကြားနေရသော အသံတွေကြောင့် ဘုံမနေနိုင်။

ဒန်းပေါ်မှ အသားဆင်းကာ အုတ်နံရံခြံစည်းရိုးကို ခြေ
ဖျားလေးထောက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက်၊ တင်းနစ်ရိုက်ရန်
ပြင်ဆင်နေကြ၏။

ငိုက်စူစူနှင့်လူက ဝဏ္ဏဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရမည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိချိန်မှာ ဘုံ
စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား
ရှိလာရလေသည်။

ဝဏ္ဏဆိုသောလူက ဖိုးကောင်းဟု ခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ
အရပ်မြင့်မြင့် အသားမဖြူအညို မဟာနဖူး မျက်ခုံး

ထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြင့် အလွန်နှစ်လို ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသူ
တစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချနေမိ၏။

ဘုံ ခင်ချင်နေပါပြီ။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဘုံထက်တော့ ကြီးပုံရ၏။

ဘုံက ခုမှ နှစ်ဆယ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နှစ်ဆယ့်ငါးလောက်
တော့ ရှိပေမည်။

အိမ်နီးချင်းမို့ ဘယ်လိုစပြီး မိတ်ဆက်ရရင် ကောင်းလေ
မလဲ။

လှမ်းခေါ်ဖို့ကလည်း မသင့်တော်၊ နှစ်ယောက်သား
အကြိတ်အနယ် ကစားနေကြ၏။

ခြံစည်းရိုးက မြင့်နေသဖြင့် ဘုံခေါင်းလေး တစ်ဝက်ခန့်
သာပေါ်တော့၏။

စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ အကြံယူနေစဉ် တင်းနစ်ဘော
လုံးလေးက ဘုံရှိရာဘက်ဆီ လိမ့်လာပါတော့၏။

ဘုံအရမ်းဝမ်းသာသွားလေသည်။ လာကောက်ယူက
ဘုံခင်မင်ချင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါလား။

သူက ဘုံကို လုံးဝမမြင် သတိလည်း ထားမိပုံမချ
တင်းနစ်ဘောလေးကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ ကောက်ရန်
လာနေသော သူ့ကို ဘုံအသံပေးလိုက်၏။

“အဟမ်း . . . ဟမ်း”

“ဟင်”

ဘုံ့ချောင်းဟန်သံလေးကြောင့် ကောင်းအံ့မှူး၏ ဖျက်ဝန်း
များက အသံလာရာခြံစည်းရိုးထိပ်ဆီဝေခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းလေးပြုတစ်ပြုတစ်
လုပ်ကာ သူ့ကို ပြုံးပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချက်ချင်း သူ့သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ဟိုဘက်အိမ်က လူသစ်တွေ ရောက်လာပြီဟူ၍။

သဘောကောင်းသော သူ့ဝသီအတိုင်း နှစ်လိုဖွယ်လေး

ပြုံး၍ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ညီမလေးက ခုပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်လား”

“ဟုတ် . . . ကိုကိုကို ခင်ချင်လို့ ဘုံ့ကြည့်နေတာ ဘုံ့ကို
ခင်ပါနော်”

“ဘုံ”

“အဟင်း ဘုံ့နာမည် ရွှေဘုံ့ထက်ပါ ကိုကို”

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း ကိုယ်က ကောင်းအံ့မှူး”

“ကိုကိုကောင်းအံ့မှူး သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ရွှေဘုံ့ထက်ဆိုတာလည်း ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဟင်း . . . ဟုတ်လား ဘုံ့တို့ အိမ်သစ်တက်တဲ့အခါ

ကိုကိုလာပါနော်”

“အင်း လာတာပေါ့ ဒါနဲ့ မင်းတစ်ယောက်ထဲလား”

“အင်းပေါ့ ဘုံ့က တစ်ဦးတည်းသော သမီး”

“အဆိုးလေးပေါ့”

“ဟင် . . . ဘာရယ်”

“ဪ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မင်းကို လိမ္မာမယ့်ပုံ
လေးပဲလို့ ပြောတာပါ။ အဟင်း”

“အံ့မယ် . . . စကားမလွဲနဲ့ ဘုံ့ကြားပါတယ်နော်၊ အဆိုး
လေးတဲ့ ဟွန်း . . . ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဘုံ့က အိမ်မှာဆို

ဗိုလ်ပဲ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဖူးသိလား၊ အားလုံးကသာ ဘုံ့ကို ကြောက်ရတာ”

“ဟုတ်လား ကြောက်စရာလေးပါလား”

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘုံ့တို့ ခင်သွားကြပြီနော်”

“အင်း”

“ဒါဆို ကိုကိုအိမ် ဘုံ့လာလည်မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခု”

“ဟာ . . . နေအုံး ခုမလာနဲ့အုံး ကိုယ်မအားသေးဘူး”

“ဟင် . . . ကစားနေတာပဲ၊ မအားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကစားပြီးရင် ရေချိုးရမှာ”

“ရေချိုးပြီးရင် အားပြီပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးခန်းသွားရအုံးမှာ”

“ဆေးခန်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကိုက ဆရာဝန်လား”

“အင်း”

ဘုံ့ တွေတွေလေး ရှိသွားရပြီမှ . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဘုံ့တော့ ကိုကိုလို အိမ်နီချင်းနဲ့ တွေ့ရတာ ပျော်သွားပြီ ကဲ . . . ဘုံ့သွား တော့မယ် ကိုကိုလဲ ဆက်ကစားပေါ့”

“အင်း”

ဘုံ့က အိမ်ရှိရာ ဘက်ဆီ ထွက်ပြေးသွားတော့ သူ တင်းနစ်ကွင်းဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဝဏ္ဏက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာလဲ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေ တာလဲ”

“ဪ . . . ဟိုဘက်အိမ် လူသစ်တွေ ရောက်လာပြီ ဝဏ္ဏ”

“အေး . . . တွေ့တယ် ကောင်မလေးက မင်းကို မိတ် ဆက်တာလား”

“ခင်မင်ချင်လို့တဲ့”

“ဖိုးကောင်း”

“ဟင်”

“သတိထား”

“ဟင် . . . ဘာကိုလဲ”

“ကောင်မလေးပုံက ရဲတင်းသွက်လက်တဲ့ပုံပဲကွ”

“ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“ဟ . . . ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ ပေါ့ကွာ”

“အဟား . . . ဝဏ္ဏရာ ငါ့မှာ သိရိတစ်ယောက်လုံး ရှိ နေပြီပဲကွာ”

“အေး သိရင်ပြီးရော ငါမပြောတော့ဘူး”

အခန်း (၂)

နောက်ဆုံးလူနာတစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်ပြီးချိန်မှာ သူ လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ။

လူနာကြည့်ချိန်က လေးနာရီမှ ငါးနာရီဆိုသော်လည်း အများအားဖြင့် ခြောက်နာရီအထိ ရှိသွားတတ်လေသည်။

သူ့ရော သိရိပါ ဟောက်စ်ဆင်းစမို့ ပို့စတင်မကျခင် သိရိတို့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်၏။

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ ရှေ့မှောက်မှာ တရားဝင်စေ့စပ် ထားပြီးသား ချစ်သူများဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ကိုတော့ သိရိ မိဘနှစ်ပါး နိုင်ငံခြားရောက်နေသဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်းထားရခြင်း ဖြစ် လေသည်။

တာဝန်ပြီးဆုံး၍ သီရိဖေဖေ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်လာလျှင် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပရန် စီစဉ်ထား၏။

နောက်ခြောက်လခန့်ကြာလျှင် သီရိဖေဖေပြန်လာတော့မည်ဟု သိရသဖြင့် လောလောဆယ်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး အပူအပင် ကင်းစွာဖြင့် ဆေးအန်းဖွင့်ကာ တတ်သည့်ပညာကို အသုံးချပြီး စေတနာ၊ ဆေးကုခန်းလေးပင် အတော်အတန် ခရီးပေါက်နေလေပြီ။

စေတနာကောင်းခြင်း ကူညီဖေးမတတ်ခြင်း စာနာကြင်နာတတ်ခြင်းငွေကြေးအဓိကမထားခြင်းတို့ကြောင့်ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်ဆိုလျှင် လူနာများ တန်းစီနေတတ်လေသည်။

ဆေးကုခြင်း အလုပ်အပေါ်မှာ သာမန်ကာရှိန်ကာမဟုတ်ပဲ ဝါသနာအရပါအလေးထားဂရုတစိုက်စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးမှုကြောင့် လာသမျှ လူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်ကြသည်ချည်းဖြစ်၏။

စီးပွားရေးအရလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီးသားမို့ ငွေရဖို့အတွက် ရမ္မက်ကြီးစွာ ရှာဖွေနေစရာမလိုတော့။

ထို့ကြောင့် လူတွေ၏ ကောက်ချက်ချသံများကို ကြည်နူးပီတိ တဝေဝေဖြင့် ကြားရတတ်ပါသည်။

“ဆရာဝန်လေးရော ဆရာဝန်မလေးပါ ဆေးကုတော်လိုက်တာအပြောအဆိုကလည်းနူးညံ့ကြင်နာအကုအသကလည်းကောင်းဆိုတော့ အဲ့ဒီရောက်တာနဲ့ ရောဂါတစ်ဝက် ပျောက်သလိုပဲလေ”

ထို့ကြောင့်လည်း နှစ်ဦးစလုံးစိတ်တူ ကိုယ်တူ တိုင်ပင်ထားပြီးပါပြီ။

ပို့စံတင်ကျခဲ့သော် ကျသည့်ဒေသမှာ ခုလိုပင် ဆေးဝါးကုသခြင်း အလုပ်ဖြင့် လူအများ၏ လေးစားအားထားမှုကို ခံယူနိုင်အောင် ကြိုးစားသွားမည်ဟူ၍ပင်။

သီရိကလည်း သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်၏။ တကယ်တော့ သူကကောင်းပါသည်။

သီရိလို ဖြူစင်ပြည့်ဝသော မိန်းကလေးကို ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီးမှ သီရိချမ်းသာမှန်း သူ့ကို အလွန်မျှစ်မှန်း တစစနားလည်လာရလေပုံ၍ မြတ်နိုးရလေဖြစ်တော့၏။

ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ သူဌေးသမီးပိပိ
မာန်မာနလုံးဝ ကင်းစင်နေပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် အမြဲတမ်းလို
လို စာနာစိတ်ဖြင့် လိုက်လျောတတ်သူဖြစ်၏။

မေမေကဆို သီရိကို အလွန်ချစ်ပါသည်။

“သားက အရွေးတော်လိုက်တာ မေမေကလည်း သီရိ
လို အေးဆေးဖြူစင် သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ချွေးမတော်
ချင်နေတာလေ၊ မေမေတို့အတွက် ချွေးမဖြစ်ရမယ့် မိန်းကလေး
ဟာ ချမ်းသာဖို့ ရုပ်ချောဖို့ ပညာတတ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊
အရေးအကြီးဆုံးက လူကြီးမိဘကို ရိုသေတတ်ပြီး သားအပေါ်
ကို ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကျေရင် လုံလောက်ပါပြီ၊
ခုတော့ မေမေလိုချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားလေးတွေ
သီရိမှာ အပြည့်ရှိတယ်၊ သား သိပ်ကံကောင်း ပါတယ်ကွယ်”

မေမေစကားကို ကြားမိရင်း သူ့မျက်နှာပါ ပြုံးပြုံးလေး
ဖြစ်သွားရ၏။

“ကောင်း”

“ဟင်”

အခန်းဝမှာ သီရိခေါ်သံကြောင့် သူ့ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
ကာ နားကြပ်ကို ခေါက်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“ကောင်း ဘာပြုံးနေတာလဲ၊ သီရိက ကောင်းကြာနေလို့
လာကြည့်တာ”

“အဟင်း”

သူဘာမှ မပြောပဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“သီရိအကြောင်း တွေးနေတာပါကွာ”

“အံ့မယ် . . . ပိုပြီ မဟုတ်ပဲနဲ့”

သီရိမျက်နှာလေး ရှက်ရိပ်လေးဖြင့် မသိမသာ နီသွားရ
ပြီးမှ ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေလေသည်။

“တကယ်ပြောတာ မေမေစကားကို သတိရပြီး သီရိလို
မိန်းကလေးမှ ချွေးမတော်ချင်တာဆိုတာလေ”

“ကဲပါ တော်ပါတော့နော်၊ ဝိုက်မဆာဘူးလားဟင်”

“အင်း ဆာတယ်၊ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်နော် သီရိ”

“သွားမစားရပါဘူး၊ ဒီနေ့အိမ်မှာ အန်တီလေးက နန်းကြီးသုပ် လုပ်တယ်ကောင်းရဲ့၊ ထမင်းလွတ် တစ်ခါထဲ စား သွားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ . . . သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ စားမယ် စားမယ်၊ အန်တီလေးလက်ရာ မစားရတာကြာပြီကွာ”

စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းစားခန်းဘက်ဆီလျှောက် လာတော့ အန်တီလေးက . . .

“လာ . . . လာ အတော်ပဲ တဝသာစားနော် ကိုကောင်း၊ အပြန်ချိုင့်လေးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်အုံးမယ်”

“ဟာ . . . အားနာစရာ အန်တီလေးရာ”

“အားမနာရပါဘူး၊ တခြားလူတွေလား မင်းမေမေ မမစိုး က နန်းကြီးသုပ်သိပ်ကြိုက်တာ အန်တီလေး လက်ရာဆို လျှာကို လည်သွားတာပဲတဲ့”

“အဟင်း . . . အဲဒါနဲ့ပဲ အန်တီလေးက အပင်ပန်းခဲပြီး ချက်ကျွေးရောလား”

“ဟဲ့ . . . ကိုယ်ချက်တာကို စားလို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် အပင်ပန်းခဲရကျိုးနပ်တာပေါ့၊ အမောကို ပြောရော”

“အန်တီလေး”

“ဟေ”

“အန်တီလေးက အချက်အပြုတ်သိပ်တော်တာပဲဗျာ”

“အမယ် . . . မမြောက်နဲ့ဟေ့ ဘာလိုချင်လဲ တဲ့သာ ပြော ဟုတ်လား”

“အဟင်း . . . ကျွန်တော်နဲ့ သီရိတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် အန်တီလေးကိုပါ အတူနေဖို့ ခေါ်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်ဖို့လား”

“သိတယ် သိတယ် ကျုပ်ကလဲ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

“ဟင် . . . ဘာကိုလဲ အန်တီလေး”

“ကျုပ်တူမလေးအတွက် မခေါ်လဲ လိုက်မှာပဲဟေ့၊ သီရိ က အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆို အိမ်မှုကိစ္စ ဘယ်လုပ်ချိန်ရှိမှာလဲလို့ ပြောတော့ ဘယ်သွားသွား လိုက်ကိုလိုက်မယ် ကဲ”

“အဟင်း . . . သဘောပေါက်ပြီ အန်တီလေးရာ တကယ်တော့ အန်တီလေးက တူမကို မခွဲနိုင်တာကိုး”

“ဒါပေါ့ ဒီတူမလေးက ကျုပ်အသက်ပဲလေ၊ ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ကျုပ်ပဲ မွေးလာရတာ သူ့မိဘတွေက ဝန်ထမ်း ပီပီ လျှောက်ပြောင်းနေရတာ ကဲ ကဲ စားကြ စားကြ”

“ကောင်း . . . စားနော် လိုတာရှိရင်လည်း ပြောပေါ့”

“သီရိက သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးရင်း ပြောနေစဉ် အပြင်မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံက မြည်လာပါတော့၏။ အန်တီလေးက . . .

“စား . . . စား အန်တီလေး သွားမယ်”

အန်တီလေးက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်သွားပါတော့ ၏။ ချက်ချင်းပင် အန်တီလေး၏ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သံ က ထမင်းစားခန်းအထိ လွင့်ပျံ့လာလေသည်။

“ဟယ် . . . ပဒုမ္မာ ကြည့်စမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ လာ . . . လာ အလည်ပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီလေးရဲ့ သင်တန်းလာတက်တာ၊ စနေ တနင်္ဂနွေ အပြင်ထွက်ခွင့်ရလို့လေ၊ ဒီည ဒီမှာအိပ်မှာနော်”

“အမလေး အိပ်ပါတော် အိပ်ပါ လာ လာ အတော်ပဲ အိမ်မှာ နန်းကြီးသုပ် လုပ်တယ် သမီးရဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လားကောင်းလိုက်တာပဒုမ္မာအကြိုက် ပဲ အန်တီလေးရဲ့”

ထမင်းစားခန်းဝ ရောက်သည်နှင့် သီရိက . . .

“လာ ညီမလေး တစ်ခါထဲ ဝင်စားလိုက် ဟုတ်လား” ပဒုမ္မာက ကောင်းအံ့မှူးရှိနေသဖြင့် အနည်းငယ် ရှိန် သွားရကာ . . .

“ဟို . . . စားပါ ဧည့်သည်ရှိနေမှန်း မသိလို့ နောက်မှပဲ စားတော့မယ် မမသီရိ”

“ကောင်းက ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့၊ လာ လာ မမမိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ကောင်းရေ သူက သီရိရဲ့ ညီမလေး ပေါ့ မေမေမောင်က မွေးတာလေ ပဒုမ္မာတဲ့ နယ်မှာ နေတာ

ညီမလေး၊ သူက ဒေါက်တာကောင်းအံ့မှူးတဲ့ ဟို မမနဲ့အင်ဂျင်(ချ်) လုပ်ထားတဲ့ သူလေ”

ထိုအခါမှ ပဒုမ္မာက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွားရတာ-

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုကြီး ပဒုမ္မာက နယ်မှာနေတာပါ ရန်ကုန်လဲ အရောက်အပေါက် နည်းပါတယ် သတင်းစာထဲ ဖတ်ရပါတယ်၊ မမတို့ စေ့စပ်တဲ့ သတင်းကိုဖေဖေကမကျန်းမာတော့မလာနိုင်ဘူးလေ”

“ခုနက ပဒုမ္မာပြောတာကြားလိုက်တယ် သင်တန်းလာ တက်တာဆိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အလယ်တန်းဆရာဖြစ်သင်တန်းပါ”

“အဆောင်မှာနေတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်မှာလာနေပါလား ညီမလေးရယ်အစားအသောက် ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ရပါတယ် မမ ဟိုမှာ အဖော်တွေနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာပါ့မယ်”

“အေး . . . ကောင်းတယ် အန်တီလေးက တစ်ပတ်စာ အကြော်အလှော်တွေ လုပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးပဲ အန်တီလေး”

အန်တီလေးက ပဒုမ္မာပန်းကိုဖက်ထားရင်းပြောလိုက်၏။

“အောင်မွန်က သောက်တုန်းလား သမီး”

“ဖေဖေအရက်ဖြတ်ထားပါပြီ အန်တီလေး”

“အင်း အငယ်ဆုံး အဆိုးဆုံးလေ အရက်သောက်တယ်၊ ကစားတယ် မိဘက စွန့်လွှတ်ထားပေမယ့် ဟော့ဒီတူမလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေလို့သာပဲလေ၊

မဆွေရော နေကောင်းလား၊ ကုန်စုံ

ဆိုင်လေး ရောင်းတုန်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခုတော့ ပဒုမ္မာလစာနဲ့ဆိုတော့ အရင်က လောက် မကြပ်တော့ပါဘူး အန်တီလေးရယ် မေမေကဆို အန်တီလေးတို့ အရင်းတည်ပေးလို့ ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်နိုင်တယ်ဆို ပြီး အမြဲပြောမဆုံးပါဘူး”

“ဪကွယ် မောင်နှမအရင်း ခေါက်ခေါက်တွေပဲ တစ်ယောက်က အားနည်းနေရင် ဖေးမကူညီရမှာပေါ့ ခက်တာက ငအောင်ဖြုန်းလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး အဖတ် မတင်ဘူးလေ မဆွေတော်လွန်းလို့သာပဲကွယ်၊ မဟုတ်ရင် သမီးလည်း ခုလို ဆရာမလေး ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ”

“ကုန်စုံဆိုင်မရောင်းခင် မေမေက ကျောင်းဈေးဆိုင်မှာ မုန့်တွေရောင်းတော့ ပဒုမ္မာ့ကို ဆရာမသိပ်ဖြစ်စေချင်တာလေ၊ မေမေကို ကူညီချင်လို့ ကျောင်းကထွက်မယ်ပြောတိုင်း မေမေငိုပြီး တားတယ် အန်တီလေးရဲ့”

“ဪ...”

“သမီးကို ဆရာမဖြစ်အောင် မေမေထားချင်လို့ပါတဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ပဒုမ္မာဆရာမ လျှောက်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက မူလတန်း ကျောင်းလေးမှာပဲ အလုပ်ရတယ် မေမေဆို ဝမ်းသာလွန်းလို့ သမီးကိုဖက်ပြီး အကြာကြီးငိုနေတာလေ”

“အင်း ဖြစ်ရလေ”

“ခုရော ညီမလေးက ကျောင်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ အဝေးသင်နဲ့ ပဒုမ္မာ ဘွဲ့ရပါပြီ”

“ကောင်းတယ် ညီမလေး မမတို့လည်းလေ ပို့စတင်စောင့်နေတာ ကျတဲ့နေရာ သွားမလို့”

“ဟုတ်လား မမ၊ နယ်တွေမှာ ဆရာဝန်ဆိုတာ တကယ့်ကိုရှားပါးပြီး မျှော်လင့်တောင်းတနေကြတဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပါ၊ မမတို့ဆင်းမယ်ဆိုရင်တော့ နယ်ကလူတွေအတွက် နတ်သိကြားမတာပဲလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်သိလား”

“အဟင်း ညီမလေး ပြောတာနဲ့တင် မမအခုပဲ သွားချင်နေပြီကွာ”

သီရိစကားကြောင့် အန်တီလေးက . . .

“သွားဟေ့ သွား သွား ကျုပ်က ရိက္ခာအပြည့်နဲ့ လိုက်ဖို့ အသင့်ပါပဲတော်”

အားလုံးသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြပါတော့၏။

အခန်း (၃)

“ကိုကိုရေ . . . ကိုကို”

ခေါ်သံကြောင့် ပန်းအိုးမြေဆွနေသော ကောင်းအံ့များ
၏မိခင် ဒေါ်စိုးစိုးဝေမှာ ခေါင်းဆတ်ခနဲထောင်သွားရ၏။

အသံလာရာ ပေါ်တီကို အောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ချိန်မှာ အံ့ဩမှုကြောင့် မျက်ဝန်းအစုံပင် ဝိုင်းသွားရပါ
တော့၏။

ဟုတ်ပါသည်။ ဒေါ်စိုးစိုးဝေ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ပေါ်တီကို အောက်မှာ အိမ်ထဲဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း ကိုကိုရေ ကိုကိုဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို တထွတ်ထွတ် ရွတ်ဆိုအော်ဟစ်ခေါ်နေသဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လေး ထလာရလေသည်။

ကောင်မလေးက ဆံပင်ကို နီညိုရောင် ဆိုးထားပြီး အဖွာကောက် ကောက်ကာ ပခုံးကျော်အရှည်ကို ဖါးလျှားလေး ချထား၏။

အကျီက ဂျော်ဒန်နီ ကိုယ်ကြပ်လက်ပြတ် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကလည်း ဒူးဆစ်အထိသာရှိသော အဖြူ ရောင် ကိုယ်ကြပ် တိုကပ်ကပ်လေးမို့ မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထဲ ဘဝင် မကျသွားရစွာ ဟင်ခနဲ ရှိသွားရတော့သည်။

ပုံစံလေးက ဒေါ်စိုးစိုးဝေ၏ မျက်စိထဲမှာ တစ်စက်က လေးမှ အချိုးမပြေ ဒေါင့်မကျိုးသော အနေအထားမို့ မျက်နှာ ကိုခပ်တည်တည်လေးထားကာ လျှောက်လာနေ၏။

ရွှေဘုံထက်ကလည်း ဒေါ်စိုးစိုးဝေကို မြင်သည်နှင့်-

“အန်တီ ကိုကိုရိုလားဟင်”

မေးပုံက တရင်းတနှီး ရှိလွန်းလှတာမို့ ပို၍ မနှစ်မြို့သွား ရစွာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိခင်ကပင် ဒေါ်စိုးစိုးဝေ၏ မျက် ဝန်းတွေက မသိမသာ တည်တင်းသွားရကာ အေးတိအေးစက် ပင် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကလေးမ အိမ်မှားနေပြီထင်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကို မေး နေတာလဲ”

ရွှေဘုံထက်ကလည်း လှစ်နေအောင်ပါးသူမို့ဒေါ်စိုးစိုးဝေ၏ အမူအယာ လေသံတို့ကို ဒက်ခနဲ အကဲဖမ်း လိုက်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

မိမိကို တည်တည်စိမ်းစိမ်းလေး ပြောဆိုနေသော ထို အမျိုးသမီးကြီးသည် ကိုကို မိခင်ပင်ဖြစ်ရမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဘုံထက်ဆို ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းထဲ က မိန်းကလေးမှန်း မသိ၍သာ ဒီလိုဆက်ဆံနေပေမယ့် နောက် ဆိုလျှင် ဖူးဖူးမှုတ်အလေးထားကို ထားနေရမည့် မိန်းကလေး တစ်လောက်ဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသဘောပေါက် သွားမည်သာ။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို အချိုဆုံး ပြုံးကာ ရွှေဘုံထက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဟင်း အိမ်မမှားပါဘူး အန်တီ ဘုံမေးတာ ဒီအိမ်က ကိုကိုကောင်းအံ့မှူးကိုပါ။ အန်တီက ကိုကိုမေမေထင်ပါရဲ့။”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ ပို၍ ထင်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်၏။

ဇုကွပါပဲ သားက ဒီလိုအချိုးမကျတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်က ဘယ်လိုများ ရင်းနှီးနေပါလိမ့်ဟူသော အတွေးရိုင်းများ က ရင်တစ်ခုလုံး မအိမသာကြီးပင် ဖြစ်ချင်သွားရပါတော့၏။ ပြီးမှ ဟန်မပျက် ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် တို့က ကောင်းအံ့မှူးရဲ့ မေမေပဲ ဒါပေမယ့် မင်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတာ အမှန်ပဲ မင်းဘယ်ကလဲ သားနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့လို့လဲ”

မေးခွန်းတွေက လိုလားရိပ်ကင်းသော လေသံတွေမို့ ရွှေဘုံထက် မျက်နှာလေး မသိမသာ တင်းသွားရတော့၏။ ပြီးမှ ဂရုမထားဟန်လေးဖြင့် ရယ်ရွှင်သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်လေ သည်။

“အဟင်း ဟင်း ဘုံက ဟိုဘက်ခြံကပါ အန်တီ၊ ကိုကိုနဲ့ ယီတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မနက်ဖြန် အိမ်သစ်တက် မင်္ဂလာအတွက် လာဖိတ်တာပါ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီလည်း လာဖိတ် မှာပါ။ ဘုံက အရင်ဦးအောင် လာခဲ့တာပါ”

“ဪ”

ခုမှပင် ဒေါ်စိုးစိုးဝေ သဘောပေါက်ရတော့၏။

လက်စသတ်တော့ ဒီဆတ်စလူးစိန်လေးက မိမိတို့ အိမ် နီးချင်း ဖြစ်နေပါလား။

သူ့ကိုယ်သူ ဘုံ ဘုံနှင့် ပြောနေသော ကောင်မလေးက ဘယ်လိုနာမည်ရှိမှန်းတော့မသိ။

သိလည်းမသိချင် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်လည်း မရှိ။

ပုံစံလေးက အရာရာကို ပေါ့ပျက်ပျက် အလေးမထား ဟတ်ဟန်လေးက အထင်းသား။

ချမ်းသာပြီး ကမ်းကုန်အောင် အလိုလိုက်ခံထားရသဖြင့် ကပိုးမကျိုးဟန်က အပြည့်မို့ အိမ်နီးချင်းမှန်း သိသွားသည့်တိုင်း ဖော်စိုးစိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းရိပ်ထဲမှာ ဖော်ရွေနှစ်လိုဖွယ် လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် အေးတိအေးစက်ပင် ပြောလိုက်၏။

“သား မရှိဘူးကွဲ့၊ အပြင်သွားတယ်၊ ပြန်လာရင် မင်း
လာဖိတ်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ် ဟုတ်လား။”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“ဘုံ လာဖိတ်တာ ကိုကို တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊
တစ်အိမ်လုံးကို ဖိတ်တာပါ”

“အဟင်း”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ မချီရယ်လေး ရယ်မိတော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ရွှေဘုံထက်၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော
ဦးဇော်ထက်နှင့် ဒေါ်ရွှေအိမ်တို့ ဝင်လာနေသဖြင့် ဘုံက . . .

“ဟော . . . ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိလာနေပြီ”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ မနေသာတော့။ လူမှုရေး ဝတ္တရားရှိသေး
တာမို့ ဝင်လာသော ဧည့်သည်ကို ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ရလေသည်။

“လာကြပါရှင် အထဲကြွပါ”

ဒေါ်ရွှေအိမ်က ပြုံး၍ . . .

“သမီးက ကြိုရောက်နေတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မကြီး
ရယ် ကျွန်မတို့က ဟိုဘက်မိတ်ဆွေသွားဖိတ်နေလို့”

“ဪ . . . ရပါတယ် ထိုင်ပါ”

ဧည့်ခန်းထဲ အသီးသီး ထိုင်ကြပြီးမှ ဦးဇော်ထက်က-

“ကျွန်တော်တို့က ဟိုဘက်အိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်
တွေပါ။ ကျွန်တော်က ဇော်ထက် ဇနီးက မရွှေအိမ်ပါ။ သမီးလေး
က ရွှေဘုံထက် သမီးလေးက ဒီအိမ်က သားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေ
ပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာနေရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မကြီးရယ် မနက်ဖြန် မနက် အိမ်
သစ်တက်မင်္ဂလာလေး လုပ်မှာမို့ အစ်မကြီးတို့ မိသားစု ဆက်
ဆက်လာခဲ့ကြပါလို့ လာဖိတ်တာပါ”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက တလေးတစား ပြောဆို
နေကြချိန်မှာရွှေဘုံထက်ကဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကိုရဲတင်းလွတ်လပ်
စွာပင် ဝေဝဲအကဲခတ်လေ့လာနေလေ၏။ ဒေါ်စိုးစိုးဝေက-

“ကောင်းပါပြီ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီက ညီမတို့က ဘယ်
က ပြောင်းလာကြတာလဲ”

“အဟင်း ဇာတိကတော့ မော်လမြိုင်ကပါ ဒါပေမယ့် သမီးက ရန်ကုန်မှာ နေချင်တယ်ဆိုလို့ ရန်ကုန်မှာကို လေးနေရာ လောက်ရှိသွားပါပြီလေ။ သမီးမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ရောင်းလိုက် ပြောင်းလိုက်နဲ့ အဟင်းခုတော့ ဒီနေရာကို အရမ်းကြိုက်လို့ ပြော နေတာ အစ်မကြီးရဲ့ ကျွန်မတို့မှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ အစစအရာရာ သမီးလေး အကြိုက်လိုက်လျှော့နေရတယ် လေ။ အဟင်း . . . ဟင်း”

စကားထဲက တစ်စွန်းတစ်စ ဇာတိပြနေပြီမို့ ကမ်းကုန် အောင် အလိုလိုက်ထားသော သမီးမိန်းကလေး၏ စိတ်ပျက်ဖွယ် အရည်အချင်းများကို တွေးစရာပင် မလိုတော့။

“အစ်မကြီးတို့မှာရော သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိ လဲဟင်”

“ဪ . . . တစ်ယောက်ထဲပါပဲ။ သားက လောလော ဆယ် ဟောက်စ်ဆင်းပြီးသားဆိုတော့ ပို့စတင်မကျခင် ဆေးခန်း ဖွင့် နေတာပါ”

“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့ ဆေးခန်းက ဘယ်မှာဖွင့် ထားတာလဲ အစ်မကြီး”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ အလွန်ဝမ်းသာသွားရ၏။

မိမိကြိုတင်ကာကွယ်ထားချင်သော စကားများကို ထိထိ မိမိလေး ပြောကွက်ရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေးထားကာ ကြည်နူး ကျေနပ်သံလွှမ်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့၏။

“သားဆေးခန်းက အင်ဂေ(ချ်) လုပ်ထားတဲ့ သူ့ဇနီး လောင်းလေးရဲ့ အိမ်မှာပဲ ဖွင့်ထားတာလေ။ လူငယ်ချင်းက မေတ္တာမျှပြီး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးပါပြီ။ လက်ထပ်ဖို့ ကိုတော့ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါး နိုင်ငံခြားမှာ တာဝန်ထမ်းနေ လို့ ပြန်လာတော့မှ လက်ထပ်ပေးမှာမို့ပါ။ အဟင်း ဟင်း မိန်း ကလေးက သားလိုပဲ ဆရာဝန်ပေါ့ အရမ်းကို လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ဝိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးဖြူစင်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့ တကယ့်ကို

အဖိုးတန် မိန်းကလေးဆိုပါတော့ရှင်”

အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဆွေးမလောင်းလေး မေ သီရိမုန်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ဖော်ထုတ်ချီးကျူးလိုက်ရသဖြင့်လည်း ရင်ထဲ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်မဆုံးတော့။ ရွှေဘုံထက်ဆိုသော ဆက်စလူးမလေးကို မသိမသာ အကဲခတ်လေ့လာလိုက်ချိန်မှာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး လပေပုပ်ဖမ်းသလို ရုတ်ချည်း ညိုမှောင် ပုပ်သိုး သွားလေပြီတည်း။ ဒေါ်ရွှေအိမ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင် နေပြီးမှ အလိုက်သင့် ပြောလိုက်၏။

“ဪ... ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ သားအတွက် စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွားပြီပေါ့”

“မာမိ သမီးပြန်ချင်ပြီ”

ရွှေဘုံထက်က ပြီးငွေ့စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထရပ်ကာပြောလိုက်ရာ ဦးဇော်ထက်က အသာထလိုက်ပြီးမှ

“ခွင့်ပြုပါအုံး အစ်မကြီး တစ်ခြားအိမ်တွေ ဖိတ်ရမှာမို့ မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ကြပါ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့မှာပါ”

“သွားမယ် . . . အစ်မကြီး သမီး အန်တီကြီးကို နှုတ်ထက်အုံးလေ”

ရှေ့မှာ ဆတ်တောင့်လေး ထွက်သွားသော သမီးကို ဝေါ်ရွှေအိမ်က အားနာဟန်ပြောလိုက်တာကို ရွှေဘုံထက်က မှန်သိုးသိုးလေး စိတ်မပါဟန်ပြောလိုက်၏။

“သွား . . . လိုက်ပါအုံးမယ် အန်တီ”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ ပြုံးတုံ့တုံ့လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိစေချင်တာတွေ ပြောလိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲ ကျေနပ် သွားတာအမှန်ပင်။

အခန်း (၄)

အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ရွှေဘုံထက် ဝုန်းဒိုင်းကြ
ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ပါတော့၏။

မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အလှပြင် ပစ္စည်း များကို အခန်းဒေါင့်
ဆီ ဒေါသတကြီး လွှင့်ပစ်၏။

ခေါင်းအုံး ဖက်လုံးတို့ကိုလည်း ဆွဲဖယ်ကန်ထုတ်
လိုက်ပြီး အဝတ်စင်မှ အဝတ်များကိုပါ ဖွစကျသွားအောင်
ဆွဲဖွပ်ပစ်လိုက်၏။

အခန်းတစ်ခုလုံး ဝရုန်းသုန်းကား ပြောင်းဆန်ကာ
ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့် အကျည်းတန်သွားစေတော့သည်။

ပြုံးနှုတ်မောင်စာပေ

ရွှေဘုံထက် စိတ်ဆိုးလျှင် ဒေါသတကြီး လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိသော အပြုအမူတွေမို့ ဘယ်သူမှ တားဆီး၍ မရဲကြပါ။
ဖျောင်းဖျတားဆီးခဲ့လျှင် ပို၍ ဆိုးဝါးစွာ တုန်ပြန်တတ်လွန်းသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်နေကြ၏။

သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သဘောရှိလွတ်ထားပေးရ၏။
အရှိန်သေ သွားတော့မှ အပျက်အစီးမှန်သမျှကို အိမ်ဖော်မိစုက တစ်စမကျန် ကောက်ငင်သိမ်းဆည်းရလေသည်။

မှန်တင်ခဲ့မှ မှန်ကိုလည်း လဲရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမ ရေနိုင်တော့။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွှေဘုံထက်အကျင့်က ဖြစ်ချင်တာ လိုချင်တာမရခဲ့လျှင် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ငိုယိုတာမှ တစ် ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းသတိလစ်သွားတတ်သည်အထိ ရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံးက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် လိုတရဖြစ်စေခဲ့လေ သည်။

ထိုအနေအထားဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ရွှေဘုံထက်အဖို့

ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်ရွံ့စရာမလို စိတ်ထင်တိုင်း ပေါက်ကွဲခွင့် ရှိနေလေတော့၏။

အပြင်မှ နားထောင်နေသော မိစုကလည်း အသံဝလံ များကို တွန့်ခနဲ ရှုံ့ခနဲရှိနေရစွာ ရင်ဘတ်ဖိနေလေသည်။

ဒေါ်ရွှေအိမ်က ဧည့်ခန်းထဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရင်းမှ သက်ပြင်းတချချရှိနေလေသည်။

ဦးဇော်ထက်က အပြင်သွားနေသဖြင့် အိမ်မှာမရှိ။
ခဏအကြာမှ မိစုရောက်လာပြီး တိုးတိုးလေးပြော၏။

“အန်တီ မမလေး ငြိမ်နေပြီ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား အေး အေး”

ဒေါ်ရွှေအိမ်က သမီးဖြစ်သူ၏ အခန်းရှိရာ သွက်လက် စွာ လျှောက်လာပြီး အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့် လိုက်၏။

တံခါးက အလိုက်သင့်ပွင့်သွားသဖြင့် အထဲဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ကာ မြင်

မကောင်းအောင် ပွစာကျဲနေသော သမီး၏အခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းချလိုက်၏။

ရွှေဘုံထက်က ကုတင်စွန်းမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားပြီး ဝင်လာသော မိခင်ကို ပြေးဖက်ကာတအင့်အင့် ရှိုက်ငိုလိုက်ပါတော့၏။

“သမီးရယ်”

သမီးကို အလိုက်သင့် ဖက်ထားလိုက်ပြီးမှ . . .

“လာ လာ မာမိတို့အခန်းထဲသွားရအောင်နော် သမီး”

ပြောရင်း အခန်းဝမှ မိစုကို မျက်စလေးပစ်ကာ အချက်ပေးလိုက်၏။

အဓိပ္ပါယ်က ဝင်ရှင်းတော့ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ရွှေဘုံထက်က အရူးတစ်ယောက်နယ် ဝုန်းဒိုင်းကြဲသောင်းကျန်းခဲ့ပြီးပြီမို့ ခြေကုန်လက်ပမ်းလေးကျကာ မိခင်ခေါ်ဆောင်ရာဆီ မငြင်းမဆန် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

မိမိတို့ အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ ဒေါ်ရွှေအိမ်က အခန်းတံခါးကို အသာပိတ်လိုက်တာ . . .

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မာမိတော့ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွယ်”

တကယ်ပင် ဒေါ်ရွှေအိမ် ဘာကိုမှ နားမလည်တာကမှန်ပင်။

သမီးလေး ခုလောက်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာအကြောင်းအရာကို စဉ်းစား၍ပင်မရ။

ရွှေဘုံထက်က ငူငူလေးထိုင်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စူပုပ်တင်းမာနေဟော့၏။

“သမီးပြောလေ သမီးလေးပြောမှ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မာမိတို့ သိရမှာပေါ့ကွယ် မာမိ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် သမီး”

ရွှေဘုံထက် နားကျည်းစွာ ပြုံးကာ ခေါင်းအသာရမ်းလိက်ပြီးမှ . . .

“ရတယ်မာမိ မာမိဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဘုံ
ဖာသာပဲ ဘုံလုပ်မှာပါ”

“ဟင် . . . ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“မာမိ”

“ဟင်”

“ဘုံ အစော်ကားခံရတယ် သိလား”

“အို . . . ဘုရား ဘယ်လိုသမီး အစော်ကားခံရတယ်
ဟုတ်လား”

ဒေါ်ရွှေအိမ် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကာ စိုးရိမ်တကြီး
ရင်ဘတ်ဖိကာ ပြောလိုက်၏။

ရွှေဘုံထက်က မဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံးကာ ဆက်ပြောလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ် မာမိ အထင်တသေးနဲ့ကို အစော်ကားခံ
ရတာလေ အဟွန်း”

“ဘယ်သူလဲ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ဟိုဘက်အိမ်က မိန်းမကြီးပေါ့”

“ဟင် . . . မမစိုးက”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့မျက်လုံးကို ဘုံလုံးဝမကျေနပ်ဘူး
သိလား”

“ဟင်”

“ဘုံကိုမြင်တော့ အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မနှစ်
မြို့ဟန်လေး အပြည့်နဲ့ မာမိရဲ့”

“အို သမီးရယ်”

“ကိုကိုမိတ်ဆွေပါလို့ဆိုတာတောင် သူ့ပုံစံက ရှုပ်ရှုပ်
ယှက်ယှက်ဆိုတဲ့ အမူအယာမျိုး မာမိရဲ့”

“ဟင် သမီးထင်လို့များလားကွယ် မာမိတို့နဲ့တွေ့တော့
အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား”

“အဲဒါ သူဟန်ဆောင်တာ မာမိ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုံက ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိတို့လည်း လာဖိတ်မယ်လို့ ပြော

ထားတာလေ၊ မကောင်းတတ်လို့ ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေရတဲ့ ပုံစံ ကြီးပဲ”

“သမီးရယ် တစ်ဖက်သားကို အရမ်းကာရော ဝေဖန် အပြစ်တင်မောင် ၊ မကောင်းဘူးကွဲ့”

“ဘုံ အရမ်းဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူး မာမီ”

“ဟင်”

“သူက သူ့သားနဲ့ ဘုံခင်မင်တာကို လုံးဝသဘောကျပုံ မရဘူး မာမီရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ တကယ်တော့ သမီးတို့က ခုမှ စတွေ့ကြတဲ့ လူတွေပဲကွယ်၊ သူ့သဘောမကျစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ သူ့ဖာသာသူ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခု ရှိလို့ များလား သမီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးသမီး ဘုံလူကဲခတ် တတ်ပါတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ သမီး”

“မာမီ သတိထားမိလား၊ သူ့သားအကြောင်း ပြောနေတာများ မျက်နှာကို မော့နေပြုံးနေတာပဲဟွန်း ဘုံသိပ်သိတာပေါ့”

“သမီးရယ် ဘာကိုသိနေတာလဲ”

“ဪ . . . မာမီကလည်း သူ့ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ရှင်းနေတာပဲ သူ့သားကို ဘုံလာမခင်မင်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ သူ့သားမှာ လက်ထပ်ရမယ့် ဇနီးလောင်းအဆင်သင့်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြန်ရေယှက်ရေ ပြောနေတာများ နားထဲကိုခါးပြီးဝင်တာမာမီရဲ့”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ရွှေအိမ် မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ -

“သမီးထင်သလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ စကားစပ်မိလို့

ပြောပြတာဖြစ်မှာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မာမီ”

“ဟင်”

“မာမီ သတိထားမိလား၊ သူ့ပြောတဲ့ စကားထဲမှာလေ ဟွန်း မိန်းကလေးက သားလိုပဲ ဆရာဝန်ပေါ့၊ အရမ်းကို လိမ္မာ

ရေးခြားရှိပြီး သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးဖြူစင်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့
တကယ့်ကိုအဖိုးတန်မိန်းကလေးဆိုပါတော့ရှင်တဲ့အဟတ်ဟတ်”
“သမီး”

အသံနေ အသံထား မျက်နှာဟန်ပန်အမူအယာနှင့်ပြော
ဆိုပြီးစကားဆုံးမှာလှောင်ရယ်လေးပါရယ်လိုက်သောသမီးဖြစ်သူ
ကို ဒေါ်ရွှေအိမ်အလန့်တကြား ကြည့်မိပါတော့၏။

ဘုံမျက်ဝန်းအစုံ စူးလက်တောက်ပြောင်လွန်းနေကာ
မုန်တိုင်းဆင်တော့မည့်အရိပ်အယောင်တွေမို့ ရင်ထဲလေးလံ
တင်းကြပ်သွားရစွာ၊ ခေါင်းမသိမသာ ရမ်းမိပါတော့၏။

မိမိကိုယ်တိုင် ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးခဲ့ရသော သမီးလေး
မို့ မိမိနားအလည်ဆုံးပါ။

သမီး၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်တွေကိုက အစွဲအလမ်းကြို
တတ်သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ် ယူတတ်သူ၊ ဒေါသ
မာန်မာနများဖြင့်လူတကာအပေါ် အနိုင်ယူတတ်သူ အညှို့၊
အတေးထားတတ်သူမို့ ခုတော့ ရှေ့ဆက်အလားအလာ ကောင်း
ပုံမရတော့မည့် အရေးအတွက် တကယ်ပင် ရင်လေးနေရ
လေပြီ။

ရွှေဘုံထက်က နာကျည်းပြုံးလေးဖြင့် ကောက်ကျစ်စွာ
ပြုံးလိုက်ပြီးမှ အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ”

ဒေါ်ရွှေအိမ် ဆတ်ခနဲ ထိတ်သွားရကာ . . .

“သမီး ဘာကိုပြောနေတာလဲကွယ်၊ ဒီကိစ္စ စိတ်ထဲ
ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါနော်၊ မာမိစကား နားထောင်၊ အိမ်နီးချင်းဆို
တာ ခင်မင်လေးစားပြီးနေကြတာပဲ ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊
ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ဟုတ်လား သမီး”

“ပြဿနာက ဘုံရှာတာမဟုတ်ဘူး မာမိ၊ သူကံစပြီး
ဘုံကို စိန်ခေါ်နေတဲ့ဟာကို”

“ဟင် စိန်ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘုံရှေ့မှာ သူ့ချွေးမလောင်းကို ချီးမွမ်းခန်း
ထုတ်နေတာ မာမိကြားသားပဲ”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ သမီးရယ် သူ့စိတ်ထဲ ရှိတာပြောတာ
မနာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဘုံသိတယ်၊ ဘုံကိုချိုးချင်လို့ နှိမ်ချင်လို့ တစ်
စက်ကလေးမှ အထင်မကြီးဘူး၊ တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး

နဲ့ ပြောနေတာ ရွှေဘုံထက်ဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းမလဲဆိုတာ ဒီ မိန်းမကြီး သိကိုသိသွားစေရမယ်”

“သမီး”

“ဘုံ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မာမီ”

“ဟင်”

“သူ့ချွေးမဟာ ဟို ဆရာဝန်မလေးလုံးဝမဖြစ်စေရဘူး”

“ဟင် . . . ဘာရယ် သမီး”

“အဟွန်း ဟွန်း ဆယ်တန်းသုံးခါကျ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ် တတ်တဲ့ အဖိုးမတန်တဲ့ ဟောဒီ ရွှေဘုံထက်ဆိုတဲ့ မိန်းမပဲသေချာ ပေါက် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ် သိလား”

“ဘုရား ဘုရား သမီးရယ် မကြံကောင်း မစည်ကောင်း သူတို့မှာ အားလုံးသေချာ စီစဉ်ပြီးသား ကိစ္စကိုကွယ်၊ ကြား ဝင်နှောက်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ရဘူး သမီး၊ မလုပ်ကောင်း ဘူးနော်၊ အပြစ်ကြီးတတ်တယ်”

ဒေါ်ရွှေစိန်ခမ္ဘာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရစွာ ဖျောင်းဖျ ဆုံးမပါသော်လည်း ရွှေဘုံထက် လက်မခံ။

နာကျည်းကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးကာ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မာမီ မတားနဲ့၊ တားလဲအလကားပဲ ဘုံနားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုံဆိုတာ လိုချင်တာရအောင် ယူတတ်မှန်း မာမီ သိသားနဲ့”

“သမီးရယ် ဟိုခမ္ဘာ သူတို့ချင်းသင့်မြတ် အဆင်ပြေနေ ပြီးသား ကိစ္စကို”

“ဘာဖြစ်လဲ မာမီ ဘုံလည်း ကိုကိုကို ချစ်မှာပေါ့၊ သူ ချစ်သူထက် သာအောင် ဘုံချစ်မှာပါ၊ အဟင်း . . . ဟင်း ဒီကိစ္စ မာမီရင်ထဲမှာပဲ ထားရမယ်နော်”

“သမီးရယ် ဒုက္ခပါပဲ”

အခန်း (၅)

“စိတ်ဖျက်လိုက်တာနော်”

လက်ပွေ့အိတ်လေးကို ရှိုးကော်ပေါ် အသာတင်လိုက်
ကာ ငြီးငြီးငြူငြူ ပြောလိုက်သော မေမေကြောင့် ကောင်းအံ့
မောင်းမတ်ခနဲ ထောင်သွားရ၏။

ဖတ်လက်စ ဆေးပညာဗဟုသုတ စာအုပ်လေးကို
အသာပိတ်ကာ . . .

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ပြုံးနှုတ်ဟောင်စာပေ

“ဘာဖြစ်ရမလဲ သားရဲ့၊ ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်မလေးကိုပြောတာ”

“ဗျာ”

သူနားမလည်သေး။

ဟိုဘက်အိမ်က အိမ်သစ်မင်္ဂလာဆို၍ မေမေသွားတာ သူသိ၏။

သူတော့ မသွားနိုင်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ညဉ့်နက်မှ အရေးပေါ် အူအတက်ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူလိုက်ရသဖြင့် တစ်ညလုံး သူစောင့်ပေးခဲ့ရ၏။

ခုမနက်မိုးလင်းမှ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ ထမင်းချက် ဒေါ်ညွန့်က ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဟိုဘက်အိမ် အိမ်သစ်တက်မင်္ဂလာ သွားကြမှန်း သိလိုက်ရ၏။

ခု ပြန်လာတော့ မေမေတစ်ယောက်ထဲ မျက်နှာကပါ မသိမသာ သူနဲ့မူနဲ့နေသလိုမို့ သူမေးလိုက်ရတော့သည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ဖေဖေရော”

“သား ဖေဖေ ကုမ္ပဏီသွားပြီလေ ဟွန်း မေမေတောင် ဆိုင်သွားဖို့ စိတ်ထဲကသိကအောက်လေးဖြစ်သွားရလို့ မသွားသေးပဲနေတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ သား ဟိုဘက်အိမ်က ဆတ်စလူးစိန်လေးနဲ့ သားနဲ့ ဘယ်တုန်းက ရင်းနှီးနေကြတာလဲ၊ မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါအုံး”

သူတွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်၏။

ဆတ်စလူးစိန်ဟု မေမေခေါ်လိုက်သော အခေါ်အဝေါ်ကို သူတကယ်ပင် နားမလည်။

ကြောင်တက်တက်လေးဖြစ်ကာ သူပြန်မေးမိတော့သည်။

“ဘယ်လို ဆတ်စလူးစိန်လေး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်လဲ မသိပါလား”

“အောင်မလေးနော် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မင်းကသာ မသိတာဟိုက ကိုကို ကိုကိုနဲ့ တကိုထဲကိုနေတာ နားကြားကို ကတ်ရောဟေ့ သိလား”

“ဟင်”

သူအတော်ကို ဝေခွဲရခက်သွားရ၏။ တကယ်ပင် သူ
လုံးဝ သတိမရတာအမှန်မို့ စိတ်ညစ်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်တော့
မေမေက သူ့ကိုမသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ မေးတော့၏။

“သား မှန်မှန်ပြောစမ်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လို
သိကျွမ်းထားလို့လဲ ဟွန်း ပုံစံကိုက နည်းနည်းလေးမှကို အချိုး
မပြေလိုက်တာကွယ်”

“နေအုံး မေမေ၊ မေမေပြောတာ ကျွန်တော်ဘာမှ
နားမလည်သေးဘူး။ ဘယ်သူဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

“ရွှေဘုံထက်တဲ့ဟေ့ တောင်မကျမြောက်မကျ အပြင်
အဆင်နဲ့ မျက်စိထဲ ကန့်လန့်ကိုဝင်ရော ဆံပင်ကအစ နီကြောင်
ကြောင် ပွယောင်းယောင်းနဲ့”

“ဪ... ”

သူ့ဖျတ်ခနဲ မှတ်မိသွားလေပြီ။

ဟုတ်သားပဲ။

တစ်လောက ဝဏ္ဏနှင့် တင်းနစ်ရိုက်နေစဉ် ဟိုဘက်ခြံ
မှ ခေါင်းလေးတစ်ပိုင်းပြုတစ်ပေါ်ကာ သူ့ကို စကားတွေ ပြော
လာသော ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမည်။

တကယ်ပင် သူမေ့နေမိတာအမှန်ပင် လုံးဝကို သတိမရ
ရွှေဘုံထက်ဆိုသော ကောင်မလေး၏ အသွင်အပြင်ကို
သူမြင်ရသည့်အနေအထားက မျက်နှာလေးပင် တစ်ဝက်ခန့်
သာမို့ဆံပင်အရောင်တစ်ခုသာထူးထူးခြားခြားလေးရှိနေလေသည်။

သူ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ မေမေ့ကို ပြောလိုက်ရ၏။

“ရင်းနှီးတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ ခု
မေမေပြောမှပဲ မနည်းကို ပြန်စဉ်းစားရတာ”

“သိတော့ သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါတော့”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဟင်း”

သူ့ရယ်လိုက်ပြီးမှ အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံးကာ ပြော
လိုက်ရ၏။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒါပါပဲ မေမေရာ မြင်ရတဲ့အနေအထားက ခေါင်း
တစ်ဝက်လောက်ပဲဆိုတော့ သူ့ပုံစံလေးဘယ်လိုဆိုတာ တောင်

မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က မေ့တောင်မေ့နေတာ မေမေပြော
တော့မှ မနည်းကြီး ပြန်စဉ်းစားရတာ အဟင်း”

သူ့စကားဆုံးတော့ မေမေက မဲ့၍ . . .

“ဟွန်း ခေတ်ကာလများ တယ်လဲ ကြောက်စရာ စိတ်
ပျက်စရာကောင်းတာပဲ ကြည့်စမ်း ဒီလောက်လေး ပြောဖူးဆိုဖူး
တာလောက်နဲ့ကို တစ်သက်လုံး လက်ပွန်းတတီးခင်မင်ရင်းနှီးနေ
ကြသလိုနဲ့သွက်လိုက်တာရဲ့တင်းလိုက်တာ သားသတိထားနော်”

“ဗျာ . . . ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဪ . . . အဲဒီဟာမလေးက သားမရှိတုန်း မရေ
ကပေါ့ တကြော်ကြော် ခေါ်ပြီး ဝင်လာတာလေ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟွန်း ကိုကိုရှိလားတဲ့၊ အိမ်သစ်တက် လာဖိတ်တာတ
ဝတ်စားထားတာများ တိုက်ပဲ ကြပ်ညှပ်နေတာပဲ သူ့မိဘတွေ
ကလည်း သမီးဘာလုပ်လုပ် မျက်စိမှိတ် ချစ်ပြနေတာထင်ပါရ
အဲဒါ ချစ်တယ်မခေါ်တော့ဘူး နှစ်တာ . . . နှစ်တာ”

“မေမေရာ သူများမိသားစု အခြေအနေကို လိုက်ပြီ”

မဝေဖန်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခုန မေမေ ပြောသလို တိုတိုကြပ်ကြပ်လေးတွေ
တစ်ချို့ဝတ်နေကြတာပဲ”

“အို ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်လို့ကတော့ အ နေသာကြီး ပါ
သားရယ်၊ ခုတော့ အိမ်ချင်းကပ်ဆိုတော့ လာဖိတ်တော့လဲ
မသွားပဲ ရမလားလို့ ဘယ်လောက်ကဲသလဲသိလား။ ဆတ်စလူး
စိန်လေးက မေမေတို့ကို မြင်တာနဲ့ ကိုကိုရော မယိဘူးလားတဲ့
လေ၊ ဟွန်း တမင်ကို မေမေသားကို မခေါ်ပဲ ထားခဲ့တာ သား
သူငယ်ချင်း အော်ပရေးရှင်း လုပ်ရတာနဲ့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွား
တာပေါ့”

“မအားပါဘူး မေမေရာ၊ မေမေခေါ်လဲ လိုက်ဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ် မေမေ ခုကတည်းက ကြုံပြောထားမယ်
သား”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဣန္ဒြေမဲ့တဲ့ အဲဒီကလေးမကို အရောတဝင် ပြောဆို
တာမျိုး မရှိစေနဲ့ ဟုတ်လား၊ သားမှာ စေ့စပ်ထားပြီးသား ဇနီး”

လောင်းဆိုတာ ရှိနေပြီ သီရိ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာကို မေမေစိုးရိမ်တယ်”

“အဟင်း မေမေကလည်းဗျာ ဘာမှမဆိုင်တာကြီးပဲ သားရင်ထဲမှာ သီရိတစ်ယောက်ထဲပဲဆိုတာ အားလုံးအသိပါဗျာ”

“အေး . . . သိပေမယ့် အရှက်အကြောက်နည်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတော်တဆ ပတ်သက်ဆက်စပ်မိတာတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါကွယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ် ထားတတ်ဖို့လိုတယ် သားရေ မေမေတော့ ရှင်းရှင်းပဲကွယ်၊ ဒီလို အချိုးမျိုးနဲ့ ဟာမလေးကို ခပ်ကင်းကင်း ခပ်တင်းတင်းပဲ နေစေချင်တယ် သူ့ပုံစံလေးက အရာရာကို အလေးမထားတဲ့ ပုံလေးနဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်လေး မိဘချမ်းသာတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ မာနကလည်း ကြီးမဲ့ပုံလေး မေမေတော့ မြင်တာနဲ့တင် ချဉ်သွားတာပဲသားရယ်”

“ကဲ တော်ပါတော့ မေမေရာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကမပတ်သက်ပဲနေရင် ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့မိသားစု သူ့စရိုက်တွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့မကိုက်ရင် ခပ်မှန်မှန်လေး နေလိုက်ရုံပေါ့ မေမေ”

“အေး နေမှာ မေမေကတော့ နေကိုနေမှာ”

“ဟောဗျာ ဘယ်သူက မနေမှာလဲ မေမေရာ”

“ပြောပြီးပါကော သူ့ပုံစံလေးက ခပ်ရဲရဲ ခပ်ကဲကဲနဲ့ အထိမ်းအကွပ်မရှိ အရှက်အကြောက်မရှိ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဇွတ်တရွတ်ပုံလေးဆိုတော့ မေမေစိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲ သားရဲ့”

“မေမေက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“သားကိုပေါ့”

“ဗျာ”

“သားက ရုပ်ချော သဘောကောင်း အားနာတတ် သနားတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ မေမေ”

“ဩော် . . . သင်းက အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဖောက်တဲ့ကပ် ကပ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခုပဲကြည့် ဘာမှ မဟုတ်ပဲနဲ့ကို ကိုကို ကိုကိုချင်း မိုးမွန်နေတာပဲ မကြိုက်ပါဘူး”

“မေမေ သူ့မှာ မောင်နှမသားချင်း မရှိလို့ ဖြစ်မှာပါဗျာ”

“အင်း မိဘတွေကလည်းအံ့ပါရဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်
တည်း မွေးထားပြီး ပိုးမွေးသလို ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ထားတော့
ကောင်မလေးက ခုထိ ဆယ်တန်းမအောင် သေးဘူးတဲ့လေ
သုံးခါကျတဲ့ ကောင်းရော”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ထင်
နေတာ”

“ဘယ်ကလာ အားရင် ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားနေ
တာတဲ့ သုံးလိုက်ပြန်လို့တာလဲ ကြောက်စရာကြီး”

“မေမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူ့အမေပြောတာပေါ့ လက်ထဲ ငွေကို ပလူပျံသွား
အောင် အသုံးကြမ်းတယ်တဲ့၊ သုံးပါစေလေဆိုပြီး လွှတ်ထားရ
တယ်တဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီသမီးလေး မွေးပြီးမှပဲ စီးပွားရေး
ဆိုတာ အရမ်းကို အောင်မြင်တိုးတက်လာလို့ပါတဲ့၊ အဟွန်း ဟွန်း
ပစ္စည်းသင်္ချာဆိုတဲ့ တရားသဘောကို တစ်စက်ကလေးမှ မတွေ့
တော့တဲ့ ခံယူချက်တွေပေါ့ကွယ် သနားစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ကဲ မေမေ မေမေလဲ ဆိုင်သွားတော့ နောက်ကျနေပြီ၊
ကျွန်တော်လဲ သိရိဆီ သွားလိုက်အုံးမယ်”

“အင်း အင်း”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ မေမေရွှေဆိုင်ရှိ၏။ မေမေစိုးရိမ်မှု
ကို တွေးမိရင်း သူ့ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပြန်၏။

သိရိဆိုသော သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မိန်းကလေးအပေါ်
မှာ သူ့မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပုံအောပေးထားပြီးသား မဟုတ်
ပါလား။

အခန်း (၆)

သူထင်သည့်အတိုင်းပင်။

သီရိက သူ့စကားကို အစမှ အဆုံးတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
စွာ နားထောင်နေပြီးမှ သဘောကျစွာ ပြုံးပါတော့၏။

“အဟင်း . . . ကောင်းမေမေက အစိုးရိမ်လွန်လိုက်
တာနော်”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သော သီရိကို သူပြုံး
ပြုံးလေး ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

မြန်မာ့စာပေ

“သီရိကရာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မစိုးရိမ်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ကောင်းကို ယုံတယ်လေ”

“အဟင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြောသာပြောရတာ သီရိရာ ကိုယ်က အဲဒီကောင်မလေးကို သေချာမြင်ဖူးတာမဟုတ် သေးဘူး၊ မေမေပြောတာကြားတာနဲ့တင် ရယ်ချင်နေတယ်”

“ဟို . . . ဒေါင့်မကျိုး အချိုးမကျဆိုတာကိုလား”

“ဟုတ်တယ် ဆံပင်က နီညိုရောင် ပွယောင်းယောင်းတဲ့ ဝတ်ထားတာက တိုတိုကြပ်ကြပ်လေးတွေတဲ့ တွေးကြည့်စမ်း ဘာပုံလေးဖြစ်မလဲ”

“ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ အဲသလိုပြင်ဆင်မှ ခေတ်ဆန် တယ် ခေတ်မီတယ်လို့ ယူဆနေကြတဲ့ လူငယ်အများစု လုပ်လေ့ ရှိတဲ့ စတိုင်ပဲ ကောင်းရဲ့၊ အန်တီက လူကြီးမျက်စိနဲ့ ကြည့်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“အင်း ကိုယ်လဲ မေမေစိတ်သက်သာအောင် ဖျောင်းဖျ

ပြောဆိုခဲ့တာပဲ သီရိရာ မေမေစိုးရိမ်နေပုံက ကိုယ်က အဲဒီ ကောင် မလေးပဲ မတော်တဆ နီးစပ်သွားမှာကို အရမ်းကြောက်နေပုံပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ကောင်းရယ် အန်တီက ကောင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို မသိတာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့”

“ကိုယ်ပြောပါတယ်”

“ဟင် ဘာကိုလဲကောင်း”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သီရိတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့”

“အဟင်း ကောင်းရယ် ကောင်းနဲ့သီရိတို့ရဲ့ တွယ်တာမှု ကို နီးစပ်တဲ့ လူတိုင်းနားလည်နေကြပါပြီလေ”

“သီရိ”

“ဟင်”

“ကိုယ်လေ သီရိကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်ပြီကွာ”

“ဪ . . . ကောင်းကလဲနော် ဖေဖေနဲ့မေမေပြန်လာ မှ လက်ထပ်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသားကိစ္စကို ဘာလို့ လောချင် နေရတာလဲ”

“မေမေ ပိုပြီး စိတ်ချသွားအောင်လို့ပါ”

“အဲဒါက ကောင်းနော် အန်တီကို လွဲမချပါနဲ့ လူတင်ပါ မှ နွားကျားဆွဲတာပါနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်လည်း သိရိနဲ့ အတူတူ နေချင်လို့ ပါတာ”

“မကြာတော့ပါဘူး ကောင်းရယ်၊ နောက်ထပ် သုံးလေ လေးလလောက်ဆိုရင် ဖေဖေတို့ပြန်ရောက်တော့မှာပါ”

“အင်းလေ . . . ချစ်သူဘဝနဲ့ကို အကြာကြီးနေလာခဲ့ သေးတာပဲ သိရိရာ ဒီလောက်အချိန်ကိုတော့ စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး သည်းခံစောင့်ရှုပ် ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ကြည့် . . . ကောင်းစကားကလဲသိရိကပဲတမင်အချိန် ဆွဲထားသလိုနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ကိုယ်အလကားစတာပါစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလား သိရိ”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး ကောင်းရယ် သိရိလဲ ကောင်း လိုပဲ အတူတူမနေချင်ပဲ ရှိပါမလားလို့ အားလုံးသေချာ စီစဉ်

ထားပြီးသား ကိစ္စကြီးကို လပိုင်းလောက်ပဲလိုတော့မှ လောရမှာ ပြောစရာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ သိရိက သိပ်လိမ္မာသလောက် ချစ် စရာလဲ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အေးဆေးတည် ငြိမ်ပြီး လူကြီးဆန်ဆန် တွေးတတ်လွန်းလို့ မေမေကဆို သိရိ လို မိန်းကလေးမျိုးမှ သူ့ချွေးမဖြစ်ထိုင်တာတဲ့ သိလား”

“အဲ့ဒီအတွက် သိရိကလဲ ကျေးဇူးအခါခါ တင်မိရတာပါ ကောင်းရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ဘာလဲ သိရိ”

“သိရိက ကောင်းကို သိပ်ချစ်မိလို့ပေါ့”

“သိရိရာ”

ချစ်သူ၏ သွယ်ပြောင်းသော လက်ချောင်းလှလှလေး တွေကို သူမြတ်နိုးကြင်နာစွာဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ထားမိပါတော့၏။ သိရိက ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် မသိမသာ ရုန်းလိုက်ပြီးမှ တိုး တိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“အန်တီလေး မြင်သွားမယ် ကောင်းရယ်သိရိရှက်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် အန်တီလေးက ရေနှေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်
သုပ်ပါသော ဘန်းလေးမကွာ ထွက်လာပြီး . . .

“ကဲ . . . ကဲ စကားလဲပြော လက်ဖက်လဲ စားကြ”

ဗန်းလေးအသာချကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ညဉ့် အိပ်မပျော်မှာစိုးလို့ လွှက်အသားနည်းနည်းလေး
ပဲ ထည့်ထားတယ်နော်၊ စိတ်ချ လက်ချသာစား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

အန်တီလေးကို မြင်မှ ကောင်းအံ့မှာ မေမေထည့်ပေး
လိုက်သော ထိုးမုန့်ထုတ်လေး ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့မှန်း သတိရ
မိတော့ရာ ဆတ်ခနဲ ထ၍ . . .

“ဟာ . . . ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ အန်တီလေးရာ
မေမေက ထိုးမုန့်ပေးလိုက်တယ်၊ ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့”

ပြောပြောသွားသွားနှင့် သူကားရပ်ထားရာ တိုက်ဘေး
ဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။

အန်တီလေး၏ ရွတ်လိုက်သံကိုလည်း သူကြားနေသ
ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

“အင်း . . . အင်း သီရိနဲ့တွေ့တော့ အားလုံးကို မေ့
သွားတယ်ဆိုပါတော့လေ အဟွန်း”

ကားတံခါးဖွင့်၍ ထုံးမုန့်ထုတ်ကို လှမ်းယူကာ တံခါး
ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ ဆေးခန်းလာပြသော လူနာဖြစ်
ဟန်တူသူတွေ ဆေးခန်းဘက်စီသွားနေကြလေသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဘီးလှိုမ့်ရုံလေး
မောင်းနေသော Celicia ကားအနီရဲ့ရဲလေး တစ်စီးကို အမှတ်
မထင်လှမ်း မြင်မိလိုက်၏။

ကားပေါ်မှာတော့ ကောင်လေးလား ကောင်မလေး
တွေလားမသိ သုံးလေးယောက် ထိုင်နေကြကာ ဆေးခန်းဘက်
ဆီ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
လူနာဖြစ်မှာပဲလေဟူသော စိတ်ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကာ သီရိ
နဲ့ လွှက်သုတ်စားနေလေသည်။

ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်က ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လိုသေးသဖြင့်

အန်တီလေးက ခုလိုပင် နေ့စဉ်တစ်ခုခုကျွေးမွေးတတ်လေသည်။

လူနာကြည့်ခိုန့် ရောက်ပြန်တော့လည်း သူနှင့်သီရိ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ခွဲကာ လူနာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပေးလေ၏။

ဆေးခန်းမှာ အကူအဖြစ် သူနာပြု နှစ်ယောက်နှင့် သန့်ရှင်းရေးတစ်ယောက်ထားပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်သားမောင်အေးက လူနာကြည့်ခိုန့်မှာ အလှည့်ကျ ဝင်နိုင်အောင် အပြင်မှ တစ်ဦးချင်း နာမည်ခေါ်ပေးလေသည်။

လူနာတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်အလှည့်ဖြင့် စမ်းသပ်နေသည်မှာ နားချိန်မရှိ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီကျော်နေလေပြီ မောင်အေးက အလိုက်သိစွာဖြင့် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပြီဆရာ”

“ညော် . . . အေးအေး”

“မရွှေဘုံထက်”

မောင်အေး ခေါ်သံကြောင့် သူ့ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ဒါ သူ့အိမ်နားက ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ပဲ။

အခန်းဝမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသော မိန်းကလေးကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုပြုံးခွင်စွာ ကြည့်ကာ ပြောရင်းဝင်လာ၏။

“မှတ်မိတယ်နော် ကိုကို၊ ဘုံ့ကို သိပါတယ်နော် ဟင်းကင်း”

“ညော်”

သူ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းလေးရှိသွားရစွာ မောင်အေးကို လှမ်းကြည့်တော့ . . .

“ဆရာ ဒီအိမ်မလေးက ဆရာနဲ့မှ ပြုချင်တယ်ဆိုလို့ပါ” တကယ်တော့ အမျိုးသမီးလူနာကို သီရိကြည့်ပြီး သူက အမျိုးသားလူနာကို ကြည့်တတ်လေသည်။

ခုတော့ ရွှေဘုံထက်က ဘာထွင်သလဲ မသိ။

“ကိုကို ဘုံ့လေ ခေါင်းလဲကိုက်တယ်၊ ဗိုက်လဲအောင့်တယ်သိလား ကုပေးပါနော်”

“အင်း . . . အင်း ကဲ ကုတင်ပေါ်လှဲလိုက် ဆရာမရေ”

အကူသူနာပြုလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရ၏။ အခန်းထဲ
မိန်းကလေးလူနာတစ်ယောက်နှင့်သူ ရှိမနေချင်။
သူနာပြုဆရာမလေး ဝင်လာတော့ ဘုံက မကျေနပ်
ဟန်ဖြင့် မဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံးကာ . . .

“ဟွန်း ကိုကိုကလဲ ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဘုံက ကိုကို
သိက္ခာကို သိနေလို့ တမင်ကို ဆေးကုလာခံတာပါနော်”

“ကဲ . . . ခဏ ငြိမ်ငြိမ်လေးနော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

နားကြပ်ဖြင့် ရွှေဘုံထက်၏ ရင်ဘတ်တစ်ပိုက်ကို စမ်း
သပ်လိုက်၏။

ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။

“ခေါင်းကိုက်တာက ဘယ်လိုကိုက်တာလဲ”

“အာ ဘယ်လိုကိုက်ရမှာလဲ ကိုကိုကလည်း နားထင်မှာ
က တစ်စစ်စစ် ကိုက်တာပေါ့”

“အင်း ပိုက်အောင့်တာကရော ဘယ်နေရာက အောင့်
တာလဲ လက်နဲ့ ထောင့်ပြဟုတ်လား”

“ဒီနေရာ”

ရွှေဘုံထက် ပုံစံလေးက ပြီးစလွယ် နိုင်လှစွာ ပိုက်အ
လယ်တည့်တည့်ကို ထောက်ပြလိုက်၏။

သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ဒီကောင်မလေး ဘာမှမဖြစ် တမင်လာနှောက်မှန်း
နားလည်လိုက်သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့် . . .

“ကောင်းပြီ စားဆေးပေးလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟင် ဆေးစားရမယ် ဘုံက ဆေးသိပ်ကြောက်တာ
ကိုကိုရဲ့၊ ထိုးဆေးနဲ့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

“မဖြစ်ဘူး ထိုးဆေးဆိုတာတကယ်လိုအပ်မှသုံးရတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလဲ စားဆေးပဲ ပေးပေါ့”

“နေပါအုံး မင်းက ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာ
တာလဲ”

သူ့အမေးကြောင့် ရွှေဘုံထက် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ . . .

“သူငယ်ချင်းအိမ်မှာစုပြီး ကြည့်နေကြတာ ကိုကိုရဲ့၊

မှတ်တရက် ပိုက်အောင့်လာလို့ ဒီနားက အနီးဆုံး ဆေးခန်းပြေး

လာတာအတော်ပဲ အပြန် ကိုကိုကားနဲ့ လိုက်မှာနော် ဘုံ့မှာ ကားပါမလာဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ဟင် ကိုယ်အိမ်မပြန်သေးဘူးကွ”

“ရတယ်လေ ဘုံ့က ကားပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင် စောင့်နေမှာပေါ့ လမ်းကြုံနေလို့ အကူအညီတောင်းနေတာပါ ကိုကိုရယ် တက္ကစီနဲ့ ပြန်ဖို့ကဘုံ့တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေလို့ပါနော်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့အားနာသွားရတာ . . .

“အင်းလေ ကောင်းပြီ လိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူး ကိုကို”

သိရီနှင့်တွေ့တော့ သူ့မိတ်ဆက်ပေးရ၏။

“သိရီ ဒါ ကိုယ့်တို့အိမ်နားက ရွှေဘုံ့ထက် လမ်းကြုံလိုက် မလို့တဲ့”

“ဟုတ်တယ် မမ ဒီနားမှာ ဘုံ့သူငယ်ချင်းအိမ်ရှိတယ် လေ၊ အဲ့ဒီလာလည်ရင်း ရုတ်တရက် ဗိုက်အောင့်လို့ ဆေးခန်း၊ လာတာကိုကိုဆေးခန်းဖြစ်နေတယ်အဟင်းကံကောင်းလိုက်တာ”

သိရီက ဖြူစင်ပြည့်ဝသူပီပီ ရွှေဘုံ့ထက်ကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ခုရော သက်သာသွားပြီလား ညီမလေး သူငယ်ချင်း တွေ့ရော ဟင်”

“ပြန်ကုန်ပြီလေ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ဘုံ့ပြောလိုက် တယ် မမရဲ့၊ ဒေါက်တာ ကောင်းအံ့မှူးဆိုတာ ဘုံ့တို့အိမ်ချင်းကပ် ကိုကိုလို့ ဒီတော့ စိတ်ချပြီး ပြန်သွားကြရော အဟင်း . . ဟင်း”

“ဪ . . . ဟုတ်လား အဆင်ပြေသားပဲ ကောင်း အပြန် တစ်ခါထဲ လိုက်သွားပေါ့”

“သိရီ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမသွားမယ်နော်”

“အင်း အင်း”

အခန်း (၇)

“အဲ့ဒီမမက ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲဟင်”

“ကိုယ့်ဇနီးလောင်း”

“ဪ...”

ကားပေါ်မှာ ရွှေဘုံထက်က စကားမရှိ စကားရှာ ကာ
ပြောနေ၏။

ကားမောင်းရင်း ကောင်းအံ့က ရွှေဘုံထက်၏ ဝတ်ပုံစား
ပုံကို မသိမသာ အကဲခတ်မိ၏။

အင်း... မေမေ ပြောလဲ ပြောစရာ။ ဒီကောင်မလေး
ကံထားပုံကလည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းနေ၏။

“အဲ့ဒီ မမက ကိုကိုချစ်သူလားဟင်”

“အင်း”

“ချောလိုက်တာနော်”

“အင်း”

“ကိုကို အရမ်းချစ်တာပဲလား ဟင်”

“အင်းပေါ့”

“ဟင် . . . မနာလိုစရာကြီး”

“ဟင် . . . ဘာပြောတယ်”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် အလကား နောက်တာပါ”

ကိုကိုရာ ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် လူအတော်များများဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်”

“ကိုကို”

“အင်း”

“ဘုံကို ခင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ခင်တာပေါ့”

“အံ့မယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး မပြောပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘုံလိုပဲ အရမ်းခင်တယ်လို့ ကဲ ပြော”

“အင်း အရမ်းခင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကိုကိုက လိမ္မာလိုက်တာ ဩော် . . . ပြောရအုံးမယ် သိလား”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“ကိုကို မေမေကလည်း ဘုံ့ကို မကြည်သလိုပဲသိလား”

“အဟင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မေမေက လူကြီးဆိုတော့ စိတ်ရေစီးကြောင်းကို အမိဘယ်လိုက်နိုင်မလဲကွာ၊ မင်းကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ပြောတော့ မပြောပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် သိတာပေါ့ မျက်ဝန်းကို ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်၊ ဘုံ့ကို မကြည်တဲ့ပဲ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူးသိလား၊ ဘုံ့က ကိုကိုကို ခင်တာ၊ အန်တီကြီး ကြည်ကြည် မကြည်ကြည် ခင်မှာပဲ”

ကလေးဆန်လွန်းသော ရွှေဘုံထက်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ရယ်ချင်သွားရ၏။

“ကိုကို ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဟင့်အင်း မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ရယ်ချင်လို့ပါ။ အိမ်မှာ မင်းက ဗိုလ်ပဲထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက ဘုံ့ဆန္ဒမှန်သမျှ ပြည့်စေသ တည်းပဲ ဘုံ့က နည်းနည်းဆိုးတယ် ကိုကိုရဲ့”

“ဟုတ်လား အများကြီး မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုံ့က သူငယ်ချင်းတွေကို အရမ်းခင် တတ်တယ်လေ ဒိုင်ခဲကျွေးတာ ကိုကိုရဲ့ ဒီတော့ အားလုံး ဘုံ့ စကားဆို ကန့်ကွက်သူမရှိပဲ အဟင်း”

“နေအုံး ကိုယ်မေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ . . . ကိုကို”

“စောစောက မင်းခေါင်းကိုကီ ဗိုက်နာတယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး မှတ်လား”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေဘုံ့ထက် သဘောကျစွာ ရယ် လိုက်ပြီးမှ ဖြေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို သိသားပဲ”

“သိတာပေါ့ မင်းဘာလို့ ညာရတာလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“အဟင်း . . . ဟင်း”

ရွှေဘုံ့ထက်က တဟင်းဟင်း ရယ်နေလိုက်ပြီးမှ

“ဒီလိုပါ ဘုံ့က ကိုကိုကို ခင်တယ်လေ၊ အိမ်သွားတော့ လည်း ကိုကိုမေမေက မျက်နှာထားခပ်တည်တည်ဆိုတော့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ ဒီတော့ ကိုကိုဆေးခန်းကို စုံစမ်းပြီး တမင် လူနာဟန်ဆောင်လိုက်ရတာပေါ့လို့ ကဲ . . . ခုတော့ ဘုံ့ ကိုကိုနဲ့ စကားတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရပြီလေ ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ အဟင်း”

“တတ်လဲ တတ်နိုင်တယ်ကွာ”

“ရွှေဘုံ့ထက်ဆိုတာ လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှကို ဖြစ်ရ တာချည်းပဲ ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဖြင့် လမ်းကြုံလိုက်ချင်တယ်ဆိုတာ တမင်ဖန်တီး ထားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဘုံ့ကားလေးကို သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ထားခဲ့ တာလေ အစကတည်းက ဗိုက်လည်း မအောင့်ဘူး ခေါင်းလည်း မကိုက်ဘူး သိလား ခစ် . . . ခစ်”

“ရွှေဘုံထက်”

“အာ . . . ကိုကိုကလည်း နာမည်ကြီးအစအဆုံးမခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ အိမ်က ခေါ်သလိုခေါ်စမ်းပါ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီတို့က ဘုံလေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘုံတဲ့၊ ကဲ ကြိုက်တာခေါ်”

“ဟင့်အင်း ရွှေဘုံထက်လို့ပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခေါ်ချင်တယ်”

“ကျွတ်အောက်လိုက်တာကွာ၊ ကိုကိုက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး ကဲ ကဲ ကြိုက်သလိုသာခေါ်ပါ”

“မင်း ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“ဟင် ဘာကိုလုပ်ရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့”

“အလုပ်တစ်ခုခုပေါ့ လူတွေဟာ အရွယ်ရောက်လာရင် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အဟတ် . . . ဟတ် ကိုကိုကလည်းနော်၊ ဘာတွေ လာပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

“ဘုံတို့က အရမ်းချမ်းသာတာ ကိုကိုရဲ့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး အလုပ်မလုပ်ပဲ ထိုင်စားအုံး ဆယ်သက်တောင် မကုန်နိုင်သေးဘူး သိလား”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ဒါပေါ့ ခုတော့လေဘုံကကားလေးတစ်စီးနဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆီသွားမယ်၊ ဈေးဝယ်တာ အပျော် စားသောက်တာတွေ ဖာတွက် ဒယ်ဒီအိတ်ထဲ နှိုက်မလား၊ မာမီအိတ်ထဲ နှိုက်မလား စကားဆေးပဲ”

“ပျော်စရာကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့ ဘုံဆယ်တန်းသုံးခါကျတော့ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ တအားငိုတော့လေ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သမီးရယ် ဒီလောက်လဲ စိတ်မဆင်းရဲနေစမ်းပါနဲ့တဲ့။ ငမီးတွက် ဆယ်တန်းအောင်အောင် မအောင်အောင် ဘာမှ

မထူးဆန်းပါဘူးတဲ့၊ ဒယ်ဒီတို့ စည်းစိမ်တွေဟာ သမီးဘဝ အတွက် လိုတရ ပြည့်စုံနေပြီပဲတဲ့၊ မှန်လိုက်တာနော်၊ သူငယ်ချင်းတွေက အောင်ကြတယ်လေ၊ အမလေးနော် အဝေးသင်ယူပြီး အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖတ်ဖတ်ကို မော့လို့ ရတဲ့ဝင်ငွေကလဲ ဘုံ့မှ ဖိုးတောင်မရှိဘူး”

“ဒီလို တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ”

“ဟင်”

“အလုပ်ဂုဏ်ဆိုတာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူးလေ”

“ဟုတ်လား မသိပါဘူးနော်၊ သူငယ်ချင်းတွေက ချူသံပါ အောင် ငြီးကြလွန်းလို့ ပြောတာပါ ကဲပါလေ ဒါတွေထားပါတော့ ဘုံ့ဗိုက်ဆာတယ် ကိုကို တစ်ခုခု စားရအောင်နော်”

သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်နာရီကျော် နေပြီ မေမေမျှော်နေတော့မည်။

“မင်း နောက်ကျနေမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါတယ် ပြဿနာမရှိဘူး ဘုံ့ကျွေးမှာပါနော်၊ ခင်မင်မှု အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ ကဲပါ ကားကို ပြန်တွေ့စမ်းပါ”

အားနာစိတ်ဖြင့် သူရွှေဘုံ့ထက် အလိုကျ စားသောက် ဆိုင်ရှိရာ ကားကိုမောင်းလိုက်ရတော့၏။

ရွှေဘုံ့ထက်က စကားကို အမျှင်မပြတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသလောက် သူ့စိတ်တွေက တံမျှော်မျှော် ရှိနေမည့် မေမေ့ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ခုနစ်နာရီတိတိမှာ သူထမင်းစားနေကျဖြစ်ပြီး မေမေက အနားမှာထိုင်ကာ သူ့ဆေးခန်း အတွေ့အကြုံ မေးလျှင်မေး မဟုတ်လျှင် မေမေရွှေ့ဆိုင် အတွေ့အကြုံများကို ဖောက်သည်ချ တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေလဲ ငူတူတူနဲ့ စားလေ”

“တော်ပြီ ကိုဝသွားပြီ ပြီးရင် ပြန်ရအောင်ကွာ”

ကြာဇံကြော်ကို သူတို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းပင် စား၏။

ရွှေဘုံထက်က မဲ့၍ . . .

“ကိုကိုက အိမ်အရမ်းပြန်ချင်နေတာကိုး ဘာလို့လဲဟင် အန်တီကြီးကို သိပ်ကြောက်ရလား ကိုကို”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး ထမင်းစားဖို့ မေမေ စောင့်နေ မှာကို အားနာလို့ပါကွာ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုကိုရာ ကိုကိုက လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ ကိုကို မေမေက ကလေးထမင်းခွဲသလို စောင့်နေသလားဟင် သား အပြင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စားလာပြီးပြီမေမေလို့ ပြော လိုက်ပေါ့”

ရွှေဘုံထက် စကားကို သူလက်မခံနိုင်ဟန် ခေါင်း အသာ ရမ်းလိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ့်မိသားစု အနေအထားနဲ့ မင်းမိသားစု အနေအ ထားက မတူဘူးလေ လူကြီးမိဘအပေါ် ရိုသေလေးစား အလေး

ထားတတ်တဲ့ အကျင့်က စွဲနေပြီ နေချင်သလိုနေ စားချင် သလိုစားဖို့ဆိုတာ လူကြီးအပေါ် မထီလေးစားလုပ်ရာကျတယ် လို့ ခဲစားမိသလိုပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေဘုံထက်က ခန်းခနဲလေး ပြုံးကာ

“ဪ . . . ဟုတ်လား ဘုံမသိလို့ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်

နော် ကိုကို ဒါဆိုလဲ ပြန်ကြပါစို့”

အပြန်လမ်းမှာတော့ ရွှေဘုံထက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် စွာပင် ပါလာ၏။

ကားကို ခြံဝမှာပင် ရပ်ပေးကာ ရွှေဘုံထက်ကို သူပြော လိုက်၏။

“ကဲ . . . သွားတော့ နောင်ကို ဆေးခန်းလာပြီး ခုလို မနောက်နဲ့နော် ကိုယ်ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ကိုကို ဆင်းအုံးလေ”

“ရပြီ သွားတော့မယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကျေးဇူး ဝမ်းဘိုင် ကိုကို”

သူကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တော့
ထင်သည်အတိုင်း မေမေလည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေလေပြီ။
“သားရယ် နောက်ကျလိုက်တာ လူနာများလို့လား”
“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”
မညာစဖူး ညာလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းတော့
အမှန်အတိုင်း ပြောလျှင်လည်း မေမေပင် စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၈)

မာမို့သစ်ခွအိုးလေးတွေထဲမှ အလှဆုံးတစ်အိုးကို
အသာယူပြီး ဘုံထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ မာမိနှင့် ပက်ပင်းကြီးကို တိုး
ပါတော့၏။

“ဟင် သမီး ဘုံ ဒါဘာလုပ်မလို့လဲ”

မာမို့မျက်နှာက တကယ်ပင် တအံ့တဩ။

ဟုတ်မှာပေါ့။

ဘုံ ပန်းတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားတတ်တာ မာမိအသိ။

ခုတော့ ဘုံ့လက်ထဲမှာ ပန်းအိုးတန်းလန်းနှင့်မို့ ပြေး၍

မလွှတ်တော့။

“အဟင်း မာမိ”

ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်ကာ မာမိကို ဘုံမျက်နှာချိုသွေး
လိုက်ရ၏။

မာမိက သူပန်းတွေကို အလွန်ဂရုတစိုက် အလေး ထား
တတ်သူမဟုတ်ပါလား။

“သမီး ပန်းအိုး ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

မာမိ ထပ်မေးတော့မှ ဘုံပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘုံ ယူမလို့ မာမိ ဘုံကိုပေးနော်”

“ဟင် ဘာအတွက်လဲ သမီး”

“ဘုံ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ မာမိရဲ့”

“လက်ဆောင်”

မာမိ အံ့အားသင့်သွားရပြီးမှ . . .

“သမီးရယ် တစ်ခြားတစ်အိုး ယူပါလား၊ ဒီပန်းမျိုးက
ရှားတယ်၊ မာမိမှာ တစ်အိုးထဲရှိလို့ပါကွယ်”

မိတ်ကပ်ရောင်ပေါ်မှာ အစက်ကလေးတွေပါသော
ဒင်အိုဂီယန် သစ်ခွလေးက မာမိအတွက် အလွန်ပဲ နှမော့တသ
ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

သို့သော် ဘုံ ခေါင်းခါလိုက်၏။

ဘုံ ကြိုက်တာလည်း ဒီအိုးလေးကိုပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဟင့်အင်း မာမိ ဘုံ ဒါကိုပဲ ပေးချင်လို့ မာမိလိုချင်

ရင် ဘုံ ပြန်ဝယ်ပေးမှာပါနော်၊ စိတ်ချ မာမိ”

“သမီး ဘယ်သူ့ကို ပေးမလို့လဲ ဟင်”

“ဟိုဘက်အိမ်က အန်တီကြီးကိုပါ”

“ဟင်”

“ကိုကိုမေမေလေ သူလဲ မာမိလိုပဲ သစ်ခွ ဝါသနာအိုး
မာမိရဲ့ ဘုံ ပြောလိုက်မယ်သိလား၊ မာမိ လာပို့ခိုင်းတာပါလို့နော်
မာမိ”

“ဪ . . . သမီးရယ်”

ဒေါ်ရွှေအိမ်ခဲမှ သဘောပေါက်သွားရ၏။

သမီးလေး ဘုံက ဒေါ်စိုးစိုးဝေကို သစ်ခွအိုးလေးနှင့်
မျက်နှာလုပ်ချင်တာပါလား။

“ဪ . . . အင်း အင်း ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်
သွားပေးလိုက်ပါ”

“ဟေး ဒါမှ ဘုံ့မာမီ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မာမီ”
လက်တစ်ဖက်နှင့် မာမီကို ဖက်ကာ ဘုံ့ဝမ်းသာအားရ
ပြောလိုက်၏။

သိတာပေါ့။

မာမီက ဘုံ့ကို ချစ်လွန်း၍သာ လိုက်လျှော့ရပေမယ့်
မာမီမျက်ဝန်းတွေက ကြားဝင် ကားစွင့်နေသော ပန်းလေးအ
ပေါ်မှာ သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်စွာ တရစ်ဝဲဝဲ . . .

ဘုံ့ မြန်မြန်လေး သွားမှပါပဲလေ တော်ကြာ မာမီစိတ်
ပြောင်းသွားလျှင် အခက်မို့ . . .

“မာမီ ဘုံ့သွားပေးလိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်းပါကွယ်”

“ကျေးဇူးမာမီ ကျေးဇူးတကယ်တင်တယ်သိလား၊ ကဲ
ဘုံ့သွားပြီ”

မာမီရှေ့မှ သစ်ခွအိုးလေး ကိုင်ကာ ဘုံ့အမြန်ဆုံး ထွက်
လာခဲ့၏။

ဘုံ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်လက်နေပါသည်။

ကိုကိုမေမေဆီ လာမှာမို့ ဝတ်နေကျ ဘောင်းဘီအစား
ကတ်လေး ဝတ်လာခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုံ့အနေဖြင့် ကိုကိုမေမေနှင့်လည်း သင့်
မြတ်အဆင်ပြေချင်ပါသည်။

ဘုံ့ရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို တကယ်ပင် ခင်မင်တွယ်တာနေ
ပြီဆိုတာကို ဘုံ့နားလည်နေ၍ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ရင်းနှီး ချစ်
ကြည်စွာ နေသွားချင်သည့် ဆန္ဒများ တဖွားဖွားပေါ်နေမိ၏။

ခြေကျင်လျှောက်ကာ ကိုကိုအိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့
သစ်ခွအိမ်လေးထဲမှာ ကိုကိုမေမေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့်
ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရကာသစ်ခွအိမ်ရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့၏။

သစ်ခွအိုးလေးတွေကို ဂရုတစိုက် ပြုပြင်နေသော
ပေါ်စိုးစိုးဝေမှာ လာနေသော ဘုံ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ထင့်ခနဲ
မြစ်သွားပုံရသည်။

တစ်ဆက်ထဲမှာပင် ဘုံ့လက်ထဲမှ အလွန်လှသော
သစ်ခွအိုးလေးကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်
ကွဲခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ဘုံကို နှစ်လိုချိပ်မရှိသော်လည်း ဒေါ်စိုးစိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းတွေက အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ဘုံ အမှုမထားပဲ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီအတွက် မာမိက ပန်းအိုးလက်ဆောင် လာပေးခိုင်းလို့ပါ အန်တီ”

“ဟင်”

ဘုံကကားကြောင့် အန်းခနဲ ဖြစ်သွားရပြီးမှ မျက်နှာကြောလေး အနည်းငယ် လျှော့သွားရကာ ဒေါ်စိုးစိုးဝေ ဘုံကိုမယုံကြည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီအိမ်ပဲလား အိမ်များမှားနေသလားလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီအတွက်ပါ ရော့ယူပါ အန်တီ ပန်းက လှလွန်းသဖြင့် ဒေါ်စိုးစိုးဝေ၏ လက်တွေက အလိုလို လက်ခံပြီးသား ဖြစ်သွားတော့၏။

ပန်းကို သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အင်း မင်း မာမိကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ မာမိကလည်း အန်တီလိုပဲ သစ်ခွအရမ်း ကြိုက်တာလေ”

“ဟုတ်လား”

“အန်တီအားရင် မာမိဆီ လာခဲ့ပါလား ဟင် မာမိက သစ်ခွတွေ အရမ်းစုံတယ် အန်တီရဲ့”

“အင်း . . . မအားပါဘူးကွယ်၊ အိမ်အလုပ်တစ်ဖက် ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ ဟောဒီသစ်ခွအိမ်လေးကိုတောင် တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဝင်ဖို့ အနိုင်နိုင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးလားကွဲ့”

ဘုံရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရတော့၏။ မေးလိုက်ဟန်နှင့်အသံက ဘုံကို အားအားယားယား မိန်းမပေါ့လေး တစ်ယောက်ဟူသော နှိမ်သံလေးနှင့်မို့ ဘုံမာနအငုပ်လေးကို ဆွပေးပေးလိုပင်။

အတတ်နိုင်ဆုံး မာန်လျှော့ကာ ဘုံကိုယ်ဘုံ ချိုးနှိမ်

ထားချိန်ဟု ဆိုသော်လည်း မခံချင်စိတ်လေးက ထောင်းခနဲ ကြွလာရ၏။

ဘုံမာနကို ထိခိုက်စေသော အမေးပဲမို့ ဘုံမျက်နှာလေး၊ မသိမသာ မော့ကာ ဖြေလိုက်၏။

“ဘုံက အလုပ်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး အန်တီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုံ မိဘတွေက ချမ်းသာတယ်လေ ဒီတော့ ဘုံအလုပ်လုပ်စရာ လိုသေးလားလို့”

“ဪ . . . အဟင်း ဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေက ဘုံကို အလွန်သနားစရာ အထင်သော စရာကောင်းသော မိန်းကလေးအဖြစ် မချိပြုံးလေးနှင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်း အယူအဆတွေက တစ်မျိုးပါလား၊ အခုခေတ်လူငယ်အတော်များများဟာ အလုပ်လောဘ ကြီးပြီး အချိန်ကုခွေတာ စေးနဲရတာနဲ့ အလုပ်တွေ နှစ်မျိုး သုံးမျိုးလောက်က

တစ်ပြိုင်ထဲ အပြေးအလွှား လုပ်နေကြချိန်မှာကွယ် မင်းက အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ အဟင်း . . . ဟင်း”

“အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့”

“ဟင်”

“အဲဒီလူတွေက အလုပ်တွေကို အပြေးအလွှား ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေကြတာဟာ ဘာအတွက်လဲလို့ အန်တီထင်လဲဟင်”

“အို ဘာအတွက်ရမှာလည်း ဘဝမှာ ကိုယ်ရဲ့တိုးတက်အောင်မြင် ကြိုးပွားမှုနဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး မြင့်မားမှုအတွက် ပေါ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်နေကြတာ အများကြီး ဘယ်လောက် အားကျအတုယူစရာ ကောင်းလဲလို့”

“ဟင့်အင်း အန်တီ ဘုံတော့ အားမကျပါဘူး”

“ဘာရယ်”

“အဲဒီလူတွေဟာ အဓိက ငွေလိုချင်လို့ အလုပ်လုပ်စရာတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ကြိုးပွားချမ်းသာမှုကို လိုချင်လို့ ကြိုး

စားနေတာလေ အဟင်း ဘုံမှာက အဲဒါတွေ ပြည့်စုံပြီးသားပဲ ဆိုတော့ ဘာလို့ ပင်ပန်းခံနေရမှာလဲ အန်တီရဲ့။”

“အို”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ စိတ်ပျက်ရလွန်းစွာ ခေါင်းမသိမသာ ရမ်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“အင်းပေါ့လေ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးက ဒီလိုပဲ တွေးတတ်တော့မှာပေါ့ကွယ်။ လောကမှာ ငွေထက်အရေးကြီးတာတွေအများကြီး ရှိပါတယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်တတ်စွမ်းတဲ့ အရည်အချင်းလေးနဲ့ မိသားစုအတွက် ဖြစ်ဖြစ် အများအတွက်ဖြစ်ဖြစ် အကျိုးပြုနိုင်မှု အလုပ်တစ်ခုခုရှိနေမှ လူတာဝန်ကျေတာ လူပီသတာကွဲ့။ အကျိုးမပြုတဲ့ လူဆန်ကုန်မြေလေးအဖြစ်နဲ့ နေသွားချင်တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ဒါတွေဘယ်နားလည်ပါ့မလဲလေ။ အန်တီသားနဲ့ ချွေးမလောင်းတို့ဆိုရင် မင်းလိုပဲ ဘာမှ မလုပ်ပဲ အေးဆေးထိုင်စားနိုင်ပေမယ့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်ချင်လို့ စာကြိုးစားကြတယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်ကြတယ် လူတွေရဲ့ လေးစားအားကိုးချစ်ခင်မှုကို ခံကြရတယ်။

ဒီတော့ လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရည်အချင်းရှိအောင် နေတတ်မှ မဟုတ်လား။ ကဲ မင်းကရော ဘဝကို ကယ်လိုခံယူမှာလဲ ရွှေဘုံထက်”

ဘုံ မခိုးမခန့်လေး ပြုံးကာ ပခုံးလေး ကြုံ၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း ဘုံတော့ ဘဝကို ခုလိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ပျော်ပျော်ကြီး နေသွားဖို့လောက်ပဲ ခံယူထားတာပါ ကဲ တဲ့ကိုခွင့်ပြုပါအုံး အန်တီ”

စကားအဆုံး ဘုံချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟွန်း”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ မဲ့မဲ့လေး ကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၉)

အိမ်ရှေ့မှာ ဘုံမယောင်မလည် လုပ်ကာ တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို စောင့်နေ၏။

မကြာပါ ကိုကိုအိမ်မှ ထမင်းချက် ဒေါ်ညွန့်တစ်ယောက်
ဈေးသွားရန် ထွက်လာလေသည်။

နှစ်လမ်းကျော်ခန့်ရှိ ရပ်ကွပ်ဈေးကလေးသို့ ဒေါ်ညွန့်
ဈေးသွားဝယ်တတ်မှန်း ဘုံသိထား၏။

ဘုံတို့အိမ်ရှေ့မှာပင် ဖြတ်သွားရသဖြင့် လာနေသော
ဒေါ်ညွန့်ကို မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ ဘုံခေါ်လိုက်၏။

“ဒေါ်ကြီး ဈေးလား”

“ဟင် . . . အင်း”

ဒေါ်ညွန့်က ဘုံ့ကို ဇေဝေဝေလေး ကြည့်ကာ ဖြေ၏။

“အတော်ပဲ ဘုံ့ကို ပဲပလာတာ နှစ်ခုလောက်ဝယ်လာ ပေးခဲ့ပါနော်၊ ဘုံ့စားချင်လို့ အိမ်က မိစုမေ့လာလို့လေ ရော့ ပိုက်ဆံ ဒေါ်ကြီး ကျေးဇူးပဲနော်”

ပြောလဲပြော ဒေါ်ညွန့်လက်ကိုဆွဲကာ ငါးရာတန် တစ်ချပ်ထည့်ပေးတော့ ဒေါ်ညွန့်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဪ . . . အေး အေး ဝယ်ခဲ့မယ် စိတ်ချ”

“ဘုံ စောင့်နေမှာနော်”

“အင်း အင်း စောင့်နေ”

အလွန်ရိုးသော ဒေါ်ညွန့်ပုံက ဘုံ့ပရိယာယ်ကို ဘာမှ မသိ။

ဘုံ့မှာလိုက်သော ပဲပလာတာနှစ်ခုကို ဝယ်လာပြီး ခြံဝမှာ အသင့်စောင့်နေသော ဘုံ့ကို ပေးကာ ပိုငွေကိုပါ ပြန် ပေးနေသဖြင့် ဘုံ့ပြုံး၍

“ဟာ မဟုတ်တာ ဒေါ်ကြီးကလည်း ဘုံ့က အားနာနေ ရတာပါနော်၊ ပြန်မပေးပါနဲ့တော့ ဒေါ်ကြီး မုန့်ဝယ်စားလိုက် ဟုတ်လား၊ ဘုံ့လေ စားချင်တာ စားရလို့ ငါးရာမက တန်သွားပြီ သိလား၊ ကျေးဇူးလဲ တင်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ ကဲပါ ယူပါ”

“ဟို . . . မဟုတ်”

ဒေါ်ညွန့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘုံ့က ထပ်ပြောလိုက်၏။

“ဒေါ်ကြီးကလည်း ဘုံ့က နေ့တိုင်းမှာတော့မှာသိလား၊ ဟုံ့ကျေးဇူးတင်လို့ပေးတာ မယူရင် နောက်နေ့တွေ ဘုံ့ဘယ်မှာ ရဲတော့မှာလဲလို့ ကဲပါနော်၊ ယူသာယူစမ်းပါ၊ ဘုံ့အတွက် ဒီငွေ တွေလောက်က ဟိုတင်ဒီတင်နဲ့ ဘယ်ထားမှန်း မသိဖြစ်ပြီး ပျောက်မှာဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ဘုံ့ကိုခင်ရင် ယူရမယ် သိလား ဘုံ့တို့က စိမ်းနီးချင်းတွေ မိသားစုတွေလို နေကြတဲ့ လူတွေပဲ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“အင်း အင်း”

ဒေါ်ညွန့် ယူရပါတော့၏။

ဒေါ်ညွန့်အိမ်ဖော်လုပ်နေတာ ကြာပါပြီ တစ်ခါမှ ခုလို မရခဲ့ဘူးပါ။

ဒေါ်စိုးစိုးဝေက စည်းစနစ်ကြီးသူပီပီ ထမင်းကျွေး အဝတ်အစားပေး တစ်လငါးထောင် ဆိုသော လခအပြင် ဘာမှ အပိုမရှိ။

တောမှာကျန်ခဲ့သော ဖခင်အိုကြီးအတွက် ဒေါ်ညွန့်က သမ္ဘာ့ လခ တစ်ပြားမကျန် ပို့ပေးရပါသည်။

ခုလို အပိုဆောင်းငွေလေး ရလာသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် လက်များပင် တုန်ချင်လာရ၏။

ဈေးသွားပြီး ဝယ်ချမ်းပြီး ကျန်ငွေကို စာရင်းနှင့်တကွ ပြန်အပ်ရစေမိမှို ထိုငွေနှင့် မရောမိအောင် ဒေါ်ညွန့်ရင်ဘတ်ထဲ အသေအချာ သိမ်းရတော့၏။ ဒေါ်စိုးစိုးဝေ မြင်သွား၍ မေးဟယ်စမ်းဟယ် ဖြစ်မှာလည်း စိုးမိ၏။ ဘုံ့ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်စွာ ကြည့်ကာ ဒေါ်ညွန့်ပြောရ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ သွားမယ်နော်”

“အင်း နောက်နေ့လဲ ဘုံ့မှာမယ်နော် ဒေါ်ကြီး”

“အင်း . . . အင်း”

ဒေါ်ညွန့်ထွက်သွားတော့မှ ဘုံ့ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ကျန်ခဲ့ပါတော့၏။

ဒေါ်ညွန့်ကို တစ်ပတ်ခန့်သာ စည်းရုံးလိုက်ရပါသည်။ ဘုံ့အတွက် ဒေါ်ညွန့်ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်သော အခြေအနေထိ တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုကိုမိဘများနှင့် ကိုကိုအပြင်သွားနေချိန်မှာ ဘုံ့ ဒေါ်ညွန့်ဆီ လာလည်တတ်ကာ အိမ်၏ အနေအထားကို မသိမသာ အကဲခပ်လေ့လာရသည်။

အထူးသဖြင့် ဘုံ့သဘောအကျဆုံးက ကိုကိုအခန်းက ပိတ်မထားခြင်းပင်တည်း။

ဒေါ်ညွန့်က ကိုကိုအခန်းကို ရှင်းလင်းပေးတာ အဝတ်အစားတွေယူကာ လျှော်ပေးရသဖြင့် အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားပေးတတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ ဒေါ်ညွန့်ကိုတော့ နှုတ်ပိတ်ထားရ၏။

ဘုံအခုလို လာလည်တာကို ဒေါ်စိုးစိုးဝေရော ကိုကိုပါ လုံးဝမသိပါစေနဲ့ ဟူ၍ . . .

ဒေါ်ညွန့်ကလည်း နားလည်၏။ စည်းကမ်းကြီးသော ဒေါ်စိုးစိုးဝေသာ သိသွားလျှင် မိမိပါ အဆူခံရမည့် အရေးမို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပင် နေလေသည်။

ဒါက ဘုံအတွက် အခွင့်ကောင်းမို့ ပထမခြေလှမ်းကို အသာရပ်ကာ ဒုတိယခြေလှမ်းကို စလိုက်၏။

ကိုကို ဆေးခန်းမှ အပြန်ကို တမင်စောင့်ကာ လမ်းကြုံ လိုက်ရန် အကွက်ဆင်ရပြန်၏။ ပထမဦးဆုံး ရပ်ထားသော ကိုကို ကားလေးထဲ ကိုကိုမလာခင် အရင်ဦးဆုံး ဝင်ထိုင်ကာ ပုန်းနေ လိုက်၏။

ယှဉ်တွဲကာ လျှောက်လာနေကြသော ကိုကိုတို့စုံတွဲကို ကားထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသော ဘုံအတွက် နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်။

ကိုကိုကို ဘုံတကယ်ချစ်တာမို့ ကိုကိုသည် ဘုံအတွက် သာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

“သွားမယ် သိရီ”

“အင်း မနက်ဖြန် မမေ့နဲ့နော် ကောင်း”

“အင်းပါ မမေ့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ လူပျိုညဉ့်မှာ ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်ရမယ်ကွာ၊ ဟုတ်လား အဟင်း”

“ကောင်းနော် သိပ်မသောက်ရဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ သွားပြီ သိရီ”

“ဟုတ်”

ကားထဲ နောက်ခန်းမှာ ပြားပြားဝပ်နေသော ဘုံက စားလုံး ကြားနေရ၏။

ကားတံခါး ဖွင့်သံ ကိုကိုဝင်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးထွက်လာ သည်အထိ ဘုံအသက်မရွံ့ရဲပဲ ဝပ်၍သာလိုက်လာခဲ့၏။

တအောင့်လေးကြာမှ ဘုံညောင်းလာတော့ရာ နောက် ကူရှင်ပေါ် အသာလေး တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် နောက်ကြည့် ပုန်ထဲမှ ကိုကိုလှမ်းမြင်သွားပါတော့၏။

“ဟင် . . . မင်း”

အံ့ဩထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့် ကိုကိုကားကို လမ်းဘေး

မှာ ကမန်းကတန်း ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဘုံကို မျက်လုံးလေး ပြူးကာ မေးလေသည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ကားထဲရောက်နေတာလဲ ဟင်၊ ဟာကွာ ကိုယ်လုံးဝကို မသိပါလား။”

“အဟင်း ဟင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ ကိုကိုရဲ့ ဘုံက ပုန်းနေတာကိုး။”

“ဟာ မင်းတယ်ရှုပ်ပါလား ဘာလို့လာပုန်းနေတာလဲ။”

“အို ဘုံလမ်းကြုံလိုက်မလို့ပါ ကိုကိုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မလိုက်ရဘူးလား၊ ပြော ဘုံအခုပဲ ဒီမှာ ဆင်းနေခဲ့မယ် ဟွန်း ဘုံက ကိုကိုကို ခင်မင်လေးစားယုံကြည်လို့ ဒီလိုလုပ်တာကို ကိုကို မျက်နှာကြီးကလည်းကွာ ကဲ ဘုံ နေခဲ့ရမလားလို့။”

“ဟင်း ခုမှတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲကွာ မင်းက ကားပေါ်ရောက်နေပြီကိုး၊ ထားခဲ့ရင် ကိုယ့်လောက်လူမှုရေး ညံ့တဲ့ လူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

“အဟင်း ဟင်း ကိုကိုကလေး အဲဒါတွေကြောင့် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။”

“ဟင် ဘာရယ်။”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကို ဘုံလေ ဟန်မဆောင်ချင်ဘူး၊ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး လုပ်ရမှာကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဘုံ့ဘဝမှာ ဘာကိုမှ ဟန်ဆောင်စရာမလိုအောင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုရဲအောင် ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိတို့က လေ့ကျင့်ထားပေးတာကို အမှန်ကို ပြောနေတာ သိလား၊ ဘုံ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာကို ပြောတာကိုကို။”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ၊ မင်းရှူးနေလား၊ မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်လေ၊ လက်ထပ်စေ့စပ်ထားပြီးသားဆိုတာ မင်းမသိသေးဘူးလား။”

“သိတယ်လေ သိပါတယ် ကိုကို အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။”

“ဟင် ဘာဖြစ်ရမလဲ မင်း ဒီစကားတွေ မပြောသင့်ဘူးပေါ့ကွာ ဒုက္ခပါပဲ။”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို ဘုံပြောပြီးပြီပဲ ဘုံ့ရင်ထဲရှိ ဘာပြောတာပါလို့ ကိုကိုမှာ ဘာပဲရှိရှိ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဘုံ့

ဂရုမစိုက်ဘူး ဘုံသိတာက ကိုကိုကို ဘုံချစ်နေတယ်ဆိုတာပဲ ဘာလဲ ကိုကို မချစ်ရဘူးလား၊ အဲ့ဒါလဲ ကိုကိုတားပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ကိုယ်ပြောမယ် ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“မင်းကို ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ သဘောထားတာပါကွာ၊ မင်းအဲ့ဒီစကားတွေရပ်တန်းက ရပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ မတော်သူများကြားသွားရင် မကောင်းဘူး ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ဘုံဂရုမစိုက်ဘူး ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘယ်သူကြားကြားပေါ့ ဘုံရင်ထဲက အမှန်တရားတွေကို ဘုံပြောတာပဲ”

“ဟာကွာ”

“ဒီမယ် ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘုံဟာ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကို ရုပ်ဆိုးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လားဟင်”

“ဟာ . . . မဟုတ်ရပါဘူး မင်းလှပါတယ်၊ မင်းအလှနဲ့ ဟခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို”

“ဟင့်အင်း ကိုကို၊ ဘုံပြောမယ်သိလား၊ ဘုံဘဝမှာ အမြဲ ဟန်း မာနတလူလူနဲ့ နေခဲ့ရလို့ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ တစ်ခါမှ အထင်တကြီးနဲ့ ချစ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ ဟုံလိုချင်ရင်လား အဟွန်း လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရုံနဲ့ ဟုံခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းကြမယ့် ယောက်ျားတွေ အများကြီးပါ ကိုကို ဒါပေမယ့် ဘုံစိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးလေ ကိုကိုကျမှ ဘုံ ဟကယ်ပဲ လှုပ်ရှားခံစားနေရတာပါ ကိုကို”

“ဟာ တော်ပါတော့ကွာ တော်ပါတော့နော်၊ မင်းစကားတွေက ကြာလေ ကြောက်စရာကောင်းလေ ဖြစ်နေပြီကွာ၊ ကိုယ့်အတွက် သီရိတစ်ယောက်ထဲ အပေါ်မှာပဲ သစ္စာရော မေတ္တာ

ပါ ပုံအောအပ်နှင်းထားပြီးသားပါကွာ နော်၊ မင်း နားလည် ပေး
ပါ ကျေးဇူးပြုပြီး စာနာပေးပါလားကွာ၊ ကိုယ်တို့ မကြာခင် လက်
ထပ်ကြတော့မှာ မင်းကြားဝင်နှောက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ ကိုယ်
တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဒီမှာ ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကိုတို့ လက်မထပ်မချင်း ဘုံ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်
တွေရှိနေသေးတာပဲ ကောင်းပြီလေ ပြိုင်ကြသေးတာပေါ့”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မပြောပါဘူး ရွှေဘုံထက်တို့က မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်
ပါဘူး ကိုကိုရာ”

“ကျွတ် မင်းကွာ”

အခန်း (၁၀)

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရန်ပိုင်ထွန်း၏ ဘတ်ချ
လာနိုက် အစီအစဉ်များ အားလုံး တပျော်တပါး သောက်ကြ
စားကြနှင့် တဖြေးဖြေး ညဉ့်နက်လာ၏။

ဘိယာရှိန်တက်ကာ အားလုံးရိတိတိ ဖြစ်နေကြလေပြီ၊
ပြန်ကြရန် အသီးသီး လူစုခွဲကြတော့ ရန်ပိုင်ထွန်းက . . .

“ဟေ့ကောင် ကောင်းအံ့ ဘယ်လိုလဲ လိုက်ပို့ပေးရ
မလား၊ မမောင်းနိုင်ရင် မင်းကားထားခဲ့လေ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်
ဟုတ်လား”

ရန်ပိုင်ထွန်း အမေးကို သူလက်ကာပြကာ . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ သတို့သားရာ တော်ကြာ သတို့သမီးက နောက်ကျလို့ နှုတ်ခမ်းစုနေအုံးမယ်ကွာ ရပါတယ် ငါမမူးပါဘူး”

“မင်းအမူးဘူးသွားဆိုတယ် ခြေလှမ်းက ယိုင်ချင်နေ တယ်ကွ၊ အဟင်း ဟင်း သီရိက တတွတ်တွတ် မှာတယ်နော်၊ ကောင်း သိပ်မသောက်နဲ့တဲ့”

“ဟုတ်တယ် ငါနည်းနည်းတော့ များသွားတယ်ကွာ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ အိပ်ချင်လာပြီ ပြန်တော့မယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းအံ့ ဖြစ်ပါ့မလား ကားမောင်းနိုင်ပါ့မလားကွာ၊ မင်းက အူရိုင်းမို့ ငါစိုးရိမ်တယ်”

“အဟား ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဖြစ်တယ် ဘီယာလောက် တော့ အပျော့ပဲ အဟဲ”

“အေးကွာ ဒါဆိုလဲ သွား သတိထား ဟုတ်လား”

“အင်းပါကွာ”

ကားရှိရာ သူလျှောက်လာခဲ့၏။

တကယ်ပင် ခေါင်းထဲ ရီတီတီနှင့် သူအိပ်ချင်နေပါပြီ၊ ကားပေါ်မတက်မီ နောက်ခန်းကိုလည်း သူဖြူးပြဲ လှည့်ပတ် စစ်ဆေးရှာဖွေကြည့်သေး၏။

ဘာမှမရှိ သူ့ခုတော့ သတိကောင်းကောင်း ထားနေရ၏။

ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ရှောက်လျှင် အိပ်ယာပေါ် အားပါးတရ စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်ကို အတင်းဖယ်ကာ ကားကို အားတင်းမောင်းလာခဲ့၏။ ညဉ့်နက်ပြီမို့ ကားအသွားအလာ ရှင်းနေ၍သာ တော်တော့၏။

ပေါ်တီကို အောက်မှာ သူကားရပ်လိုက်တော့ ဒေါ်ညွန့်က အိပ်မို့စုံမွှားနှင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုလေး ထမင်းစားမလား”

“မစားတော့ဘူး ဒေါ်ညွန့် အိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းရှိရာ တက်လာခဲ့ကာ အခန်း
တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ အဝတ်ပင် မလဲတော့ပဲ ဖိနပ် ကိုသာ
ပြီးစလွယ်ချွတ်ကာ ကုတင်ပေါ်ပဲ ဝုန်းခနဲ လှဲချအိပ်ပစ် လိုက်
ပါတော့၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်လေး အိပ်
ပျော်သွားပါသည်။

ထိုအခါမှ သူ့ကုတင်အောက်မှာ ပုန်းနေသော ရွှေဘုံ
ထက်တစ်ယောက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးကာ ကုတင်အောက်မှ တွား
သွား၍ ထွက်လာခဲ့၏။

အဝတ်ဖားဖားလေး ချထားသော ကုတင်အောက်မှာ
ဘုံပုန်းနေမှန်း ဘယ်သူမှမသိ။

ဘယ်သိမလဲ ဘုံက ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ ညနေက
တည်းက ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေ၏။

ကိုကိုဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ပြန်မလာခင် ဘုံက ဒေါ်ညွန့်
ထံလာလည်ဟန်ဆောင်ကာ စကားရောဖောရော ပြောဆိုရပါ။

ပြန်တော့မည်ဟု ပြောကာ ဒေါ်ညွန့်အလစ်မှာ အပေါ်ထပ် ခိုး
တက် ကိုကိုအခန်းထဲ အသာလေးဝင်နေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကိုကုတင်အောက်မှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိလိုက်တာမှ ဘုံပင်
တစ်ရေးလောက် အိပ်ပျော်သွားသေး၏။

ဟော ခုတော့ ကိုကိုလည်း ရောက်ပြီး ဘုံလုပ်ငန်းစရန်
ပြင်ဆင်လိုက်၏။

နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ကိုကိုကုတင်ပေါ်အသာ
တက်ကာ ကိုကိုဘေးမှာ လှဲချလိုက်လေသည်။

ကုတင်အကျယ်ကြီးမို့ ဘုံတစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာ
ရှိနေတာကို ကိုကိုလုံးဝမသိ။

အိပ်မောကျနေသော ကိုကိုမျက်နှာကို ဘုံစေ့စေ့
ကလေးကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေး တောင်းပန်နေမိ၏။

“ကိုကို ဘုံကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘုံလေ ကိုကိုကို တကယ်
ချစ်လွန်းလို့ ခုလိုကြံရတာပါ ကိုကိုမေမေက ဘုံကို မလိုမလား
ရှိလှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်တာကို မခံချင်လို့ လက်စားချေ
ဖျင်တာထက် ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ရယူချင်တဲ့ စိတ်တွေက ဘုံရင်ထဲ

မှာ အခိုင်အမာ ရှိနေပါပြီ ကိုကိုအလိုကျ ဘုံနေပါမယ် ကိုကိုရယ် ဘုံကိုချစ်ပါ သနားပါနော်”

တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ကိုကိုရင်ခွင်ထဲ ဘုံတိုးဝင်လိုက် ၏။ ကိုကိုခမျာ ဘာမှမသိ၊ တရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော်နေဆဲ။

ကိုကိုရင်ဘတ်ကို အသာတွန်းကာ ဘုံနှိုးလိုက်၏။

“ကိုကို . . . ကိုကို”

ဘုံနှိုးသော်လည်း မနိုး၊ ထထိုင်ကာ ကိုကိုပခုံးကို ခပ်

ကြမ်းကြမ်းလေး ဆွဲရမ်းလှုပ်ခါကာ နှိုးလိုက်ပြန်၏။

“ကိုကို . . . ကိုကို”

“အင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုတကယ်နိုးလာပါတော့၏။

“ကိုကို”

“ဟင်”

ဘုံကို အနီးကပ်လေး မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကောင်းအံ့မျှားခမျာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွား ရစွာ ကုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး တုန်ရီ ထစ်ငေါ့စွာ ဖြင့် လက်ညှိုးထိုးကာ မေးလိုက်ပါတော့၏။

“ဟင် မင်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့အခန်းထဲ ရောက်နေ တာလဲကွာ၊ ဟာ ဒုက္ခပါပဲ ပြဿနာပဲ”

“ကိုကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဘုံကို ကိုကို ခေါ်လာ ပြီးမှ ဒီလိုပြောတာ ဘုံအရမ်းဝမ်းနည်းတယ် သိလား”

“ဟာ ဘာ ငါခေါ်လာတယ်၊ ဟုတ်လား ဟာကွာ မဟုတ်တာ”

“ကိုကို စကားကို ဆင်ချင်ပြောပါ၊ ကိုကိုမခေါ်ပဲနဲ့ ဘုံက ”အခန်းထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေမှာလဲလို့”

“ဟာ . . . မခေါ်ဘူး ငါမခေါ်ဘူး မင်းကို ငါ ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဟုတ်လားဟင် ဟင် ရွှေဘုံထက်”

“အင့် ဟင့် ဟင့် ကိုကိုရယ် ကိုကိုက ဒီလိုပြောတော့ ဘုံဘယ်မှာ သွားနေရတော့မှာလဲလို့ ဟင့် ဟီး ဟီး ဟီး”

အသံကို တမင်မြှင့်ကာ ဘုံအော်ငိုလိုက်တော့ ကောင်းအံ့ များ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျာယာခပ်သွားရသလို မျက်နှာ မျှမ်းဆိုင်ခန်းမှ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကလည်း အလန့်တကြား နိုးလာ ကြကာ အခန်းထဲ ရောက်လာကြပါတော့၏။

“ဟင် အမယ်လေး ဘုရား သားရယ် ဒါဘယ်လို ဖြစ်ကြတာတုန်း”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေမှာ ကောင်းအံ့၏ အိပ်ယာပေါ်မှာ ဘုံရှိတ်ကြီးတင် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်ချကာ ငိုနေသော မြင်ကွင်းကြောင့် မိုက်ခနဲ သတိလစ်လဲကျချင် မလိုလိုပင် ဖြစ်သွားရ၏။

“သား ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းမှာ သီရိတစ်ယောက်လုံး ရှိရက်သားရဲ့ကွာ”

“ဖေဖေ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးဗျာ၊ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ ဖေဖေရာ”

သူ့စကားကြောင့် ဘုံခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်လာရတာ မျက်ရည်အလိမ်းလိမ်း ရှိုက်သံလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကိုကို ဘာလို့ ဒီလို ပြောရတာလဲ ဟင်၊ ကိုကို ဒေါ်လို့ ဘုံလိုက်လာတာလေ”

“သားရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ ငိုပါလေပြီ ဘုံက အကယ်ဒမီ အိုက်တစ်

နှင့် ဦးအံ့မောင် ဒေါ်စိုးစိုးဝေတို့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကာ ငိုယိုပြောလိုက်၏။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ ဘုံကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကိုကိုက မူးနေလို့ ဘာမှမသိတာပါ၊ ဘုံလေ ကိုကိုကို ချစ်လွန်းလို့ ဒေါ်ရာလိုက်ခဲ့မိတာပါ ရှင်၊ ခုတော့ ဘုံဘဝ ဘုံဘဝလေး ဟင့် ဟင့်”

“တော်ပြီ ကလေးမ”

ဦးအံ့မောင် လက်ကာပြလိုက်၏။ ဒေါ်စိုးစိုးဝေက မခါင်းငိုက်စိုက်ချနေသော သားကို မချင်မရ ဆွဲလှုပ်ကာ ငို၍ ပြောပါတော့၏။

“သားရယ် ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဟင်၊ ဘာလို့ ဒီလို ဖြစ်သွားရတာလဲ သားရယ်”

“မေမေ ကျွန်တော်မသိဘူး ဘာမှမသိတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လူမဟုတ်တော့ဘူး ဟီး အီး”

ကောင်းအံ့မမျှာ ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေကြောင့် ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့် ကြေကွဲရလွန်းစွာ ကြူကြူပါ

အောင်ငိုပါတော့၏။

ဘုံက ငိုနေသော ကောင်းအံ့ကို ဝေခနဲ ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“ကောင်းပြီလေ ဘုံ့ကို အလိုမရှိတော့မှ ဘုံ့ပြန်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘုံ့တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်၊ ကိုကိုကို ဘုံ့တကယ်ချစ်တာပါ အစော်ကားခံရတာလို့ သဘောမထားပဲ ဘုံ့ဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် တစ်သက်လုံး ကြေကွဲသွားမှာပါ”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နေအုံးကလေးမ”

ဦးအုံးမောင် တားလိုက်တော့ ဘုံ့တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသလို ဒေါ်စိုးစိုးဝေကလည်း မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းကာ . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင် ကိုမောင်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ သူ့မိဘတွေ ခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ ပေးစားလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ဟင်”

“ဖေဖေ”

မေမေရော သူပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။

ဖေဖေက . . .

“ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရဲရတယ်ကွာ မင်းကြောင့် သူ့ဘဝလေး ပျက်စီးသွားရတာမျိုး ဖေဖေတို့ သိရက်နဲ့ လစ်လျူရှုထားလို့ မရဘူးသား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ သူနဲ့က တကယ်ဖြစ်သွားကြပြီပဲ ဒီတော့ ဖြစ်သင့်ဖြစ် ထိုက်တာကိုပဲ စိစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ ဟုတ်လား၊ ကဲ ကလေးမ မင်းမိဘတွေ ကို အန်ကယ်အကြောင်းကြားပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်”

“သားရယ် မေမေ ရင်ကျိုးရပြီကွယ်”

“မစိုး တော်တော့ ဘာမှမပြောနဲ့တော့ သိရိတို့ကို တောင်းပန်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ”

အခန်း (၁၁)

ဘုံပျော်နေပါသည်။

ကိုကိုနှင့် ဘုံတို့၏ မင်္ဂလာပွဲ အတွက် ဘုံမိဘနှစ်ပါးက
အစစ အရာရာ တာဝန်ယူကာ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပ
ပါသည်။

ဘုံပရိယာယ်ထဲ ကွက်တီဝင်သွားသော ကိုကိုတစ်
ယောက် ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလို တငေးငေး တမှိုင်မှိုင်
နေလေ၏။

ရိုပါစေလေ ဘုံမမှုပါ။

မြူးနတ်မောင်စပေ

အဓိက ဘုံဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ
ကျေနပ်မဆုံးတော့။

ဘုံအကွက်ဆင်ထားမှန်း ဘယ်သူမှ မသိအောင် တစ်
သက်လုံး မြို့သိပ်ဖုံးကွယ် သွားရမည်။

ထိုညက အဖြစ်အတွက် ဒေါ်ညွန့်ပင် ဇေဝဇဝါအူတူတူ
ဖြစ်ကာ ဘုံ့ကို မေးနေသေး၏။

“ဟင် ဒီနေ့ ညက မမလေးပါလာလား။ ဒေါ်ကြီးက
အိပ်မှုစံ့မွှား ဖြစ်နေတာကို ကိုကိုက ဘုံ့ကို မမြင်အောင် ခေါ်လာ
တာလေ”

“ဪ... ဒီလိုလား ဒေါ်ကြီးတော့ မျက်စိကို လည်
သွားပြီ အစ်ကိုလေးက မသိရိနဲ့ယူမယ် ထင်နေတာ”

“ခုတော့ သိပြီမဟုတ်လား ကိုကိုက ဘုံ့ကိုချစ်လို့ ခိုးတာ
ပေါ့ အဟင်း ဟင်း”

“အင်း အင်း”

မင်္ဂလာပွဲကို ဘုံ့စိတ်တိုင်းကျ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ခဲ့ပါ

သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဘုံ့တို့မင်္ဂလာပွဲကို မသိရိ လာ
ခြင်းပင်တည်း။

မသိရိတစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းများ
နှင့် ဖြစ်၏။

မသိရိကို မြင်လိုက်တော့ ဘုံ့ဒူးပင် ညွတ်ခွေချင် သလိုလို
ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ရင်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးပြန့်ကာ
ဆောက်တည်ရာမဲ့ တုန့်လှုပ်ချင်လာမိ၏။

သူ ဘာကြောင့်လာပါလိမ့်။

ဘုံ့တို့ မင်္ဂလာပွဲကို တမင်သက်သက် ဖျက်လိုဖျက်စီး
လုပ်ချင်၍ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ လာတာများလား။

ဘုံ့တို့ကို အရှက်ခွဲမှာလား စသောကြောင့်ကြမူဖြင့်
ဘုံ့ဣန္ဒြေပင် ပျက်ချင်ချင်။

ဟန်ဆောင်ကာ ကိုကိုလက်ကို အသာချိတ်ပြီး မျက်နှာ
ကို ပြုံးပြုံးလေးလုပ်ထားရပေမယ့် ဘုံ့ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်
မုန်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကိုကိုလည်း ဘယ်လိုနေမည်လဲ မသိပါ။ မကြာခင် မသိရိတို့ ထိုင်နေသော ဝိုင်းသို့ ဘုံတို့ရောက်သွားကြပါသည်။

မသိရိက ဘုံကို ပြုံး၍ကြည့်နေလေသည်။ ကျန် သူငယ် ချင်းများက ကိုကိုကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြ၏။

“ကိုကောင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မဖိတ်ပေမယ့် ချိုတို့ လာခဲ့ တာ ခွင့်လွှတ်နော်”

“ဟုတ်တယ် လျှပ်တပျက် မြန်လွန်းတဲ့ အဖြစ်အတွက် အိမ်မက် ဟုတ်မဟုတ် တမင်လာကြည့်တာလေ ချို ငါ့ကို ဆိတ် ကြည့်စမ်း”

“အင်း ရော့ ဆိတ်တယ်”

“အား တကယ်နာတယ်ဟာ ဒါ အမှန်ပဲပေါ့”

ကိုကိုလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ဘုံလည်း ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်သော်လည်း ခြေထောက် တွေက ရွှေ့၍ပင်မရ၊ ကျောက်ချထားသလို ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ကိုကိုအသံ ခြောက်ကပ်ကပ်လေး ထွက်လာသည်။

“အားလုံးကိုပဲ ကိုယ်ပြောနိုင်တာတစ်ခုက တောင်းပန် ပါတယ်။ အနူးအညွှက်တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါမှ မသိရိက ကိုကိုကို တည်ငြိမ်စွာ လှမ်းကြည့် ပြီး မချိပြုံးလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ် အားလုံးခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ ရင်ထဲဘယ်လို မှ မထားပါနဲ့။ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဒီက ညီမလေးကို မမ တစ်ခု ပြောချင်တယ်”

“ဟင်”

ဘုံအံ့ဩသွား၏။

မသိရိ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုအတွက် တုန်လှုပ်ချင် လာရ၏။

“ကောင်းအပေါ်မှာ ညီမလေး အမှန်တကယ် မေတ္တာ ထားနိုင်ပါစေလို့ မမဆုတောင်းပါတယ်နော်”

ဘုံကလည်း မခေပါ။ ချက်ချင်းတုန်ပြန်၏။

“ကိုကိုကို ဘုံတကယ်ချစ်တာပါ မမ”

ဘုံမကားကြောင့် ကျန်လူတွေ မသိမသာ မေးငေါ့ကြ
မဲ့ကြ ရှိသွားရသော်လည်း မသိရိက ခေါင်းညိတ်၍ . . .

“ယုံပါတယ် ဒါကြောင့်လည်း ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ
မဟုတ်လား၊ မဆုတောင်းပါတယ်၊ ညီမလေး တစ်သက်လုံး
စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့နော်”

“ကျေးဇူးပဲ မမ၊ ကိုကို ဟိုဘက်ဝိုင်းတွေ သွားနှုတ်ဆက်
ရအောင် လာ”

ဘုံမနေချင်တော့။

ကိုကိုလက်မောင်းကို အသာဆွဲကာ ထိုဝိုင်းမှ ထွက်လာ
ခဲ့၏။

ကျန်လူများ၏ တိုးတိုးလေး ဝေဖန်သံကို ဘုံနားတွေက
ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပြန်သေးသည်။

“ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မဲမကြည့်သာတဲ့ အဲ့ဒါပဲ”

“ကြည့်နေ သင်းလဲ ဘယ်တော့မှ စိတ်လုံခြုံမှု ရှိမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူများအချစ်ကို ခွင်းတဲ့ အပြစ်နဲ့ ဘယ်သူ့
သွား မျက်နှာငယ်တော့မှာပဲ”

“ငါတော့ ကိုကောင်းကိုပဲ သနားတယ်ဟာ”

ဘုံနှုတ်ခမ်းကိုသာ မသိမသာ ကိုက်လိုက်မိပါတော့၏။

အခန်းအနားအားလုံးပြီး၍ အခန်းထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ နှစ်
ယောက်ထဲရှိနေစဉ် ဘုံပေါက်ကွဲ ပါတော့သည်။

“နေပါအုံး ကိုကို၊ ကိုကိုရည်းစားကို ဖိတ်လိုက်တယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုကိုအသွင်က သံပတ်ပေးထားသော အရုပ် တစ်ရုပ်
နှင့်မခြား အေးတိအေးစက် ဖြေလိုက်ပုံက . . .

“မင်း ကြားသားပဲကွာ၊ မဖိတ်ပဲ လာတာခွင့်လွှတ်ပါ
လို့ သူတို့အားလုံး ပြောနေတာ ငါဘယ်သူငယ်ချစ်ကိုမှ မဖိတ်
ဘူး”

“ဟွန်း ဒါတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာရဲတာ
ဟဲ့ပါရဲ့”

“မင်းကို မြင်ဖူးချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ မသိရိနဲ့ စာရင် ဘယ်သူက ပိုလှသလဲ ပို
မျမ်းသာသလဲဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်ချင်လို့ မဟုတ်လား ဟွန်း ဟွန်း”

“မင်း ထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ရယ်”

“သီရိနဲ့ မင်းက ဘာတစ်ခုမှ နှိုင်းလို့မရဘူး၊ နဲ့သာဆီ၊
ချီးပဲကွာ”

“ဟင် . . . ဘာပြောတယ် ကိုကို”

“မင်းမြင်သားပဲ သီရိက ဖြူစင်ပြည့်ဝတယ် ဣန္ဒြေ
သိက္ခာရှိပြီး အရမ်းကို စာနာတတ်တဲ့ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်
စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုရင်လဲ မင်းထက်တော့ သာပြီးသားပဲ၊ နားလည်
လား”

“ဟင်”

ဘုံအရှိုက်ကို အမိအကြီး ဆောင့်ခနဲ ခံလိုက်ရသလို
ပင်တည်း။

ကိုကိုကို အံ့ဩဖြူးကြောင် မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ ထစ်ငေါ့စွာ ပြောလိုက်၏။

“ကိုကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ရင်ထဲရှိတာ ပြောတာလေ၊ မင်းလို ဘာအရည်အချင်း

မှမရှိပဲ ဘဝင်မြင့်ပြီး မာနငယ်ထိပ်ကပ်နေတဲ့ မိန်းမထက်စာရင်
တော့ သီရိက ရိုးသားအေးဆေးတယ်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တယ်
ပေါ့”

“တော်ပါတော့ ကိုကို”

“မင်းမေးလို့ ပြောရတာပါ။ ငါ ဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝ
ပြန်မပြောချင်ဘူးကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုမှာ ဇာတ်မြုပ်
ပြီး နေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ဘုံတို့ ဒီကလူတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာ
တစ်ခုခုမှာ နေရရင်ကောင်းမယ်”

“ဪ အဟင်း မင်းကလဲ ဒီလိုပဲလား အံ့ဩစရာပဲ”

“တကယ်ပါ ကိုကို ဘုံ ကိုကိုကို ချစ်တယ်သိလား၊ ရှေ့
ဆက်ပြီး ဘုံလေ ကိုကိုအလိုကျ နေသွားပါ့မယ်၊ ဘုံတို့ ပျော်ပျော်
နေသွားရအောင်ပါ ကိုကိုရယ် နော်”

“ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးကွာ”

“ဟင်”

“ငါဘဝတစ်ခုလုံး မင်းနှောက်လိုက်တဲ့ ဒဏ်နဲ့အပျော်

ဆိုတာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီပဲ လောကမှာ ငါ့လောက်မကျေနပ် စရာကောင်းတဲ့လူ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ရွံမိတယ်၊ ဘယ်တော့မှလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကိုကို”

“စိတ်ချ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီပဲ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့လင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကျေစေရမယ် ဟုတ်လား”

“အို ဘုံ့ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ကျေးဇူးပါပဲ သိလား”

ဘုံ့ကို ကိုကိုလုံးဝမချစ်ပါ။

ကိစ္စမရှိ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ကိုကိုမေတ္တာကိုရအောင် ဘုံ့ကြိုးစားရမည်ပေါ့၊ လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း ဘုံ့တို့ အိမ်မှာပင် ကိုကိုနေ၏။

ဆေးခန်းလဲ မသွားတော့။

ကောင်းပါသည် ဘုံ့သဘောတော်ကျသေး၏။ ဆေး

ခန်းမှာ မမသီရိ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဟန်းနီးမွန်း ခရီးကို ဘုံ့တို့တောင်ကြီး အင်းလေးကို သွားကြပါသည်။

ကိုကိုက ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်နှင့် ကျောက် ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ ရှိနေ၏။ ဘုံ့မေးမှ ပြော၏ မေးတစ်ခွန်း ပြော တစ်ခွန်းပင်။

ပြဿနာမရှိပါ၊ ဘုံ့မှာ ငွေရှိ၏။ ကိုကိုနှင့်အတူ လည်ပတ်နေထိုင်စဉ် ကာလတစ်လျှောက် လုံးလုံး ငွေကို ရေလို သုံးကာ ပျော်ပျော်နေပစ်လိုက်၏။

ကိုကိုကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဘုံ့ပြုစု ယုယ အလေးထား ဂရုစိုက်ပါသည်။

ဘုံ့စေတနာ မေတ္တာများက ရောင်ပြန်ဟပ်သလား မသိပါ။

အိမ်ထောင်သက် တစ်လခန့်အကြာမှာ ကိုကိုအမူအယာ တွေ အရင်ကလောက် မတင်းမာတော့ဟု ဘုံ့ထင်ရ၏။

ပွဲစတင်တွေ့ကျလာတော့ ကိုကိုက ဝေးလံခေါင်သီသော စေတနာတစ်ခု၏ မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့ရှိ ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျ၏။

ဘုံပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ကိုကိုလည်း ထိုပို့စတင်အတွက် အနည်းငယ် ဘဝင်ကျ
နေဟန်ပင် မသိရိက ရန်ကုန်မှာပင် ကျလေသည်။

နယ်မြို့ကလေးသို့ ကိုကိုနှင့်အတူ ပါရမီဖြည့်ရန် ဘုံ
ထွက်လာခဲ့၏။

ဘုံကားနီလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့သည့် မာ
တို့က ဘုံငွေစာရင်းကို ဘဏ်မှာ လွှဲပေးကာ လိုအပ်သလို သုံး
နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါသည်။

ကဲ ဘာလိုသေးလည်း။

နေရာသစ်မှာ ကိုကိုအချစ်ကို ရအောင် ဘုံအစွမ်းကျ
ကြိုးစားခြင်းဖြင့် ဇနီးမယား ဝတ္တရားနှင့်အညီ နေသွားမည်
ကြည့်နူးစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၁၂)

မနက်စောစော အမေဘုရားရှိခိုးသံလေးက ပဒုဗ္ဗာရင်
ကို ကြည့်နူးအေးမြစေပါသည်။

အမေ ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် ပဒုဗ္ဗာက အမေကုန်စုံဆိုင်
လေးကို ရောင်းရန်အသင့်ဖြစ်အောင် တည်ခင်းပြင်ဆင်ပေးရ
၏။

ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် မုန့်ပဲသားရေစာ အပြင်
စန့် ငါးခြောက် မီးသွေးပါ ရောင်းသဖြင့် အမည်က စုံလှပါသည်။

ဆိုင်ခန်းကနွားကြီး မဟုတ်သော်လည်း အမေဆိုင်လေး
က ရောင်းအားမဆိုးလှ။

ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်လေးမို့ တစ်နေ့လုပ် တစ်နပ်စား
လက်လုပ်လက်စား ကျဘမ်းသမားတွေပီပီ ထမင်းချက်ခါနီးမှ
ဆန်လေးပြေးဝယ် ငါးခြောက်လေး ပြေးဝယ်နှင့် ကျောင်းအား
ချိန်မှာ အမေသက်သာအောင် ပဒုမ္မာ ကူရောင်းပေးရ၏။

အဖေကတော့ ဘာအလုပ်မှ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
မလုပ်နိုင်။

ဟိုတုန်းက အရက်ဒဏ်ကြောင့် အရက်ပြတ်သွားချိန်
မှာ လူက ချိပြီး ကျန်ခဲ့၏။

မိဘလက်ထက်ကတည်းက လက်ကြောတင်းအောင်
အလုပ်မလုပ်ခဲ့ရဖူးသဖြင့် ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်တတ်၊
ပေါ်ကြော့သမားပီပီ အမေ့လုပ်စာလေးဖြင့် နပ်မှန်အောင်တော့
စားခဲ့ရ၏။

အဖေဘက်မှ အစ်မကြီးများက အမေ့ကို သနား၍
ကူညီထောက်ပံ့ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးခဲ့၍ သာ ခုလိုနေနိုင်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

အဖေ့အလုပ်က ရေဒီယို နားထောင်လိုက် အိမ်ပတ်ဝန်း
ကျင် မြတ်ကလေး နှုတ်လိုက်ဒါလောက်ပင် လုပ်နိုင်လော့၏။

အမေက တကယ်တော်ပါသည်။ ဇနီးကောင်းလည်း
ပီသလှပါ၏။ အဖေဟိုတုန်းက ဘယ်လောက်ပဲ သောက်သောက်
ကစား ကစား အမေဘယ်တော့မှ မငြီးငြူ။

“သူ့လဲ သားမယားအတွက် သိတတ်ရှာပါတယ်၊ ထမင်း
အငတ်တော့ မထားပါဘူးလေ”

ဟူ၍ပင် ကြံဖန်ဖြေသိမ့်တတ်၏။

အဖေကလည်း အဖေ။

အမေ့ဈေးဘိုးထဲက ငွေတွေနှိုက်ပြီး အရက်သောက်
လောင်းကစားလုပ်ပေမယ့် ရှုံးခဲ့လျှင် သူငယ်ချင်းတွေဆီက ချေး
ငှားပြီး အမေ့ကို ပြန်ပေးတတ်၏။

အဖေနိုင်လာခဲ့လျှင်တော့ ပဒုမ္မာတို့ သားအမိအတွက်
အဝတ်အစား မုန့် ခေါက်ဆွဲကြော် စသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဝယ်
လာတတ်သဖြင့် အဖေသောက်တာ ကစားတာတွေအတွက်
အမေ့ရော ပဒုမ္မာပါ စိတ်အနှောက်အယှက်တစ်ခါမှ မဖြစ်။

အဖေအရက်မူးလာလျှင် သူများတွေလို သွေးမဆိုး။
ဖဂုသဝါစာတွေမရွတ် သီချင်းအော်အော် ဆိုတတ်

သဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲက အဖေ့ကို တွံတေးသိန်းတန်ဟုပင် ခေါ်ကြ
သေး၏။

နောက်တော့လည်း အဖေတစ်ယောက် သူ့အလိုလိုပင်
အရက်ဖြတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၍ ထင်ပါသည်။

ဆေးရုံတက်ကာ အရက်ဖြတ်၏။ လောင်းကစားလည်း
မလုပ်တော့။

သူများတွေမေးတော့ အဖေ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည့်
စကားက . . .

“ကျုပ်သမီးလေး ကြီးလာပြီ ဆရာမ ဖြစ်နေပြီလေ၊
သမီးမျက်နှာမငယ်ရအောင် မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်
တော့လို့ပါ”

အမေရော ပဒုမ္မာပါ အဖေ့ကို ဖက်၍ ဝမ်းသာလွန်း၍
မျက်ရည်ကျရသေး၏။

ပို၍ ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက အဖေ့အမ များထံမှ
ငွေတွေပို့လိုက်သဖြင့် အမေတစ်ယောက် ကျောင်းမှန်ဆိုင်

ရောင်းနေသော အခြေအနေမှ အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်နိုင်သည်
ကယ် တိုးတက်လာခဲ့ပါတော့၏။

အဖေ့ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်း ဆေးဝါးမပြတ်မှီပဲ
ပုဂံသဖြင့် ပဒုမ္မာတို့သားအမိ ဝင်ငွေလေးဖြင့် အိမ်စရိတ် လူမှု
စရိတ် အဖေဆေးဝါးစရိတ်တို့ဖြင့်လုံးချာလည်နေလေသည်။

အမေကတော့ အဖေ့ကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပါ၏။

“ညီး အဖေကြောင့် အမေတို့ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်နိုင်
တာ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ သမီးရယ်၊ အဝေးက အစ်မကြီးတို့ကို
လည်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း မေတ္တာပို့ ရှိခိုးနေတာပါ”

မှန်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပဒုမ္မာတို့မှာ အချမ်းသာ
ပြီး မဟုတ်သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်းတော့ မရှိပါ။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ပဒုမ္မာတို့က စားနိုင်
အောက်နိုင်အဆင့်လောက် ရှိနေပါသည်။

အမေ ဘုရားရှိခိုး ပြီးချိန်မှာ ပဒုမ္မာလည်း ဆိုင်ခန်း
ဖွင့်လှစ်လှ ပြီးပါပြီ။

အဖေက အိပ်တုန်းမို့ အမေက . . .

“သမီး ညည်းအဖေအတွက် ကြက်ဥနဲ့ နွားနို့အဖေ သင့်လုပ်ထားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ အဆင်သင့်ပဲ”

“ထမင်းဘူးထည့်ရင် ပုစွန်ကြော်တွေ အားလုံးထည့်ဖို့ နော် သမီး”

“ဟင် . . . အမေရော”

“အမေ ငါးခြောက်ဖုတ်လေးနဲ့ပဲ စားချင်လို့ ညည်းအဖေ က ပုစွန်မကြိုက်ဖူးဆိုတော့ ကြက်သားလေးပဲ ပြုတ်ပေးတယ် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

“မနက်စာ ဘာစားမလဲ သမီး ကောက်ညှင်းလား၊ ပုစွန်စိမ်းပေါင်းလား”

“ထမင်းကြမ်းတွေရှိတယ် အမေရဲ့ ပဲပြုပ်ဝယ်ပြီး ထမင်းကြော် ကြော်ထားတယ်”

“ဪ . . . အေး အေး”

“အမေ ဒီနေ့ သမီးကျောင်းကို နည်းနည်းစောသွားရမယ် အစည်းအဝေးရှိလို့”

“အင်း သွားလေသမီး၊ အလုပ်တွေမပြီးသေးရင်ထားပါ အမေဆက်လုပ်မယ်”

“ပြီးပါပြီ အမေ၊ ဒါဆို သမီးရေချိုးတော့မယ်နော်”

“အေး အေး ချိုး”

မနက်ပိုင်း လုပ်စရာရှိတာတွေ ပဒုမ္မာ အားလုံးလုပ်ပြီး ပြန်လာပြီ။

နေ့လည်စာအတွက် အမေက ဈေးရောင်းရင်း ထမင်းဖောင်း ချက်ပြုတ်မည်ဖြစ်၏။

သားအမိ သုံးယောက်ထဲမှ စားစရိတ်လည်း သိပ်မကြီးပါ ပဒုမ္မာ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်တွေကို သတိရနေသေး၏။

အဖေက အိမ်သိပ်မကပ် အမေက အကြော်ကြော်ရောင်းတော့ အကြော်လေးတွေနှင့် ထမင်းကိုနယ်ကာ ပဒုမ္မာ ကျားရပါသည်။

ဪ... ခုတော့ အခြေအနေ အများကြီး ကောင်း
နေပါပြီ။

ရေမိုးချိုးပြီး ရှင်မတောင်သနပ်ခါး မွှေးမွှေးကို အေးသွား
အောင် လိမ်းလိုက်၏။

ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို နှစ်ပတ်လျှင်လေး ထုံးကာ အဖြူနှင့်
အစိမ်းကို ဝတ်လိုက်တော့ ပဒုမ္မာအသွင်က တည်ငြိမ်အေးဆေး
သော ဆရာမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ကျောင်းသွားရန် ပဒုမ္မာ ထွက်လာတော့ အမေက ပီတီ
တဝေဝေနှင့် ပြောပြန်၏။

“အမေ့သမီးလေးကို ဆရာမလေးအဖြစ်နဲ့ မြင်ရတာ
ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ။ ကျက်သရေရှိလိုက်တာကွယ်”

“အမေကလဲ မြောက်နေပြန်ပြီ”

“မြောက်ပါဘူး တကယ်ပြောတာ သမီးရဲ့”

“အဟင်း အမေ့သမီးက သနပ်ခါးရေကြလေးနဲ့ ရိုးရိုး
အဖြူအစိမ်းနဲ့ပါ အမေရယ်၊ တချို့ဆိုရင်လေ မိတ်ကပ်ပါးပါး
နှုတ်ခမ်းနီပြေပြေလေးနဲ့ အရမ်းလှတာ အမေရဲ့ သိလား”

“ဟင့်အင်း အမေတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ကြည့်လို့မဝ
ပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုအခြယ်အသ ပကာသနကင်းတဲ့ အလှမှ ဖြူစင်
တာကွဲ့”

“အမေ့သမီးပဲလေ ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို တန်ဖိုးထားမှ
တော့ ဘာအဆောင်အယောင်မှ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ သမီး
သွားမယ် အမေ”

“အေး... အေး”

တစ်ပတ်နွမ်း စက်ဘီးလေးစီးကာ ပဒုမ္မာကျောင်းရှိရာ
ထွက်လာခဲ့၏။

စက်ဘီးနဲ့ဆို ဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာခန့် နင်းရပါသည်။

ပဒုမ္မာအတွက် အပန်းမကြီးတော့ ကျင့်သားရနေ
လေပြီ။

မိုးရွာထားသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ ရေအိုင်လေးတွေ
ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်ရှိနေသဖြင့် ပဒုမ္မာရှောင်ကွင်းကာ နင်း
လာခဲ့၏။

ကျောင်းရောက်ခါနီးမှာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတစ်ခု ပေါ်လာရ၏။

အခြားမဟုတ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော ကားနီလေးတစ်စီးက လမ်းသွားလမ်းလာ ကျောင်းသွားနေကြသော ကလေးတွေကြားမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဖြတ်မောင်းလာသဖြင့် ရေအိုင်မှ ရေတွေစင်ကာ တစ်ချို့ကလေးတွေ စိုသွားရပါတော့၏။

“ဟင်”

ပဒုမ္မာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

စက်ဘီးကို လမ်းဘေး ကပ်နင်းလိုက်ရင်းမှ ထိုကားနီလေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကားပေါ်မှ အပျံ့စား ပြင်ဆင်ချယ်သထားသော အမျိုးသမီးက ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ မျက်နှာကိုလည်း မော့မော့ခါခါထားလျက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟူသော မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ပဒုမ္မာဘေးမှ ရေအိုင်လေးကိုပါ တမင်ဖြတ်နင်းမောင်းသွားတော့ရာ စက်ဘီးပေါ်မှ ပဒုမ္မာမြေထောက်တစ်ဖက်ပင် ရေအနည်းငယ် စင်သွားရပါတော့၏။

“အို”

ပဒုမ္မာစိတ်တိုသွားရပြီး စက်ဘီးအသာရပ်ကာ လွန်စွာသော ကားနီလေးကို မကျေမနပ်လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကျောင်းမှ ဆရာမ ဒေါ်စန္ဒာချို၏ စက်ဘီးမှိုလာပြီး ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

“ပဒုမ္မာ စိုသွားလား”

“ဟုတ်တယ် မစန္ဒာ နည်းနည်းပါ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကားနီလေးတယ်နော် ဘယ်ကလဲ မသိဘူး၊ ဒီမြို့မှာတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဪ . . . ပဒုမ္မာမသိသေးပဲကိုး”

“ဟင် ဘာကိုလဲ မစန္ဒာ”

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးလေးစီး၍ စကားတပြောပြောနဲ့ လာကြ၏။

ကျောင်းဝင်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်စန္ဒာချိုက-

“အဲ့ဒါ မစန္ဒာတို့ မြို့ကို အခုအသစ်ရောက်လာတဲ့ ရာဝန်ကတော်လေ အရမ်းချမ်းသာပုံရတယ်၊ သူ့အမျိုးသား

ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကားနဲ့ကြိုပို့ လုပ်တာ ပဒုမ္မာရဲ့ ပြင်ဆင်ချယ်
ထားတာရော တွေ့တယ်မဟုတ်လား အလှူသွားသလား ထပ်
အောင် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေတာပဲ၊ တစ်မြို့လုံးက အဲ
မမကို စိတ်ဝင်စားအားကျနေကြတာသိလား”

“ဘာကိုလဲ မစန္ဒာ”

“ဪ . . . ငွေ သုံးတာလည်း ရေလိုပဲတဲ့၊ ချမ်းသာ
တယ်၊ ချောတယ်ဆိုတော့ ဒါပေမယ့် မာနကြီးတဲ့ပုံပဲလေ
ဆရာဝန်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးတဲ့၊ သဘောလဲကောင်း
တယ်တဲ့၊ အမျိုးသမီးက ကားမောင်းကြမ်းတော့ လမ်းသွားလမ်း
လာတွေ ကသိကအောင့်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ပဒုမ္မာတောင်ဖြစ်ရပြီလေ၊ ဟွန်း သူ့ဖာသာ
သူချမ်းသာသာ မသာသာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ခုလို ရယ်
တာတော့ ရိုင်းတာပေါ့ လုံးဝအထင်မကြီးဘူး မစန္ဒာ”

အခန်း (၁၃)

“ဆရာဝန် အသစ်လေးက စိတ်ကောင်းလိုက်တာတဲ့၊
ဆေးကုလည်း တော်တယ်တဲ့”

ညနေစာ စားတော့ အမေက သူ့သိတာကို ထုမင်းဝိုင်း
မှာ ပြော၏ အမေက . . .

“အရပ်ထဲက မထွေး နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံသွားပြ
တာ၊ အားဆေးတွေ ဝယ်ရမယ်ဆိုလို့ မထွေးက ဆင်းရဲတော့
မဝယ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒါ ဆရာဝန်က ငွေထုတ်ပေးပြီး ဝယ်ခိုင်း
တယ်တဲ့”

“ငွေချေးပေးတာလား၊ အမေရယ်”

“မဟုတ်ဘူး အလကား ပေးတာတဲ့”

“ဪ . . . ချမ်းသာလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ချမ်းသာတိုင်း ဒီလိုမပေးတတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ခုက စိတ်ကောင်းရှိတာ အရမ်းကြင်နာတတ်တာပဲတဲ့လေ၊ ရောက်တာဖြင့် မကြာသေးဘူး သတင်းက မွေးနေတာပဲ”

“အဟင်း အမေကလည်းလေ ကိုယ်တိုင်တွေ့တာ ကြုံတာမဟုတ်ပဲနဲ့”

“ဪ သမီးကလဲ သူများတွေ ဒီလိုပဲ ပြောနေကြတာ”

“အလကားပါ အမေရာ၊ ရောက်ခါစမို့ စည်းရုံးတဲ့ သဘောနဲ့ ကောင်းပြတာဖြစ်မှာပါ။ နောက်ဆို ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး ရိုက်မှာပေါ့။ စောင့်သာကြည့်”

“ဟင် အဲ့ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ်”

“အမေကလည်း ဘာမှမသိပဲနဲ့”

“ဟင် ဘာကိုလဲ သမီး”

“အဟင်း ဟင်း အမေရယ်၊ လူဆိုတာ ပုလင်းတူဘူးဆိုတဲ့ လူတူလို့ နတ်ဖက်တာတဲ့”

“ဟဲ့ . . . အဲ့ဒါ ဘာစကားလဲ”

“အဲ့ဒီ ဆရာဝန် လင်မယားကိုပြောတာလေ”

“ဟင် . . . ဘာရယ်”

“အမေတို့က ဆရာဝန်ကို စိတ်ကောင်းရှိသလေး ကြင်နာသလေး အပေးအကမ်း ရက်ရောသလား ဘယ်လောက်ပဲပြောနေနေ သမီးစိတ်ထဲ လုံးဝကို အထင်မကြီးဘူး”

“ဟင် ဘုရားရေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပဲ အမေနှင့်ပုဒ်မာတို့ အချိန်အချာပြောဆိုနေတာကို ထမင်းစားရင်း နားထောင်နေသော အဖေပင်လျှင် ပုဒ်မာ့စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားဟန် ခေါင်းမတ်လာရ၏။

ပုဒ်မာက စားလက်စ ထမင်းကို အဆုံးသတ်ရန် ဟင်းချိုလေးတစ်ဇွန်း ခပ်သောက်လိုက်ပြီးမှ မဲ့တဲ့လေး ပြုံး၍ ပြောလိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ အမေရယ်၊ အမေတို့အထင်ကြီးနဲ့ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတဲ့ အဲဒီဆရာဝန်ကို သမီးမတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမျိုးသမီးကတော့ ရိုင်းသလား မမေးနဲ့၊ မောက်မာသလား မမေးနဲ့၊ လူ့ကိုလူမထင်တဲ့ စတိုင်လေးနဲ့ အမေရ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ သူ့အမျိုးသားကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းတဲ့ကားနဲ့ ကြိုပို့လုပ်တာလေ”

“နို့ . . . သူ့ကို သမီးသိနေလို့လား”

“မသိပါဘူး”

“ဟင် ဒါဖြင့် ရိုင်းတာ မောက်မာတာ ဆိုတာက”

“ဪ အမေကလဲ သမီးတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူး၊ အတော်များများက ဒီလိုပဲ မြင်ကြတယ် အထူးသဖြင့် ကျောင်းသားနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေပေါ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလဲလဲ သမီးရယ်”

“ဆေးရုံနဲ့ ကျောင်းက တစ်လမ်းထဲမှာ မျက်စောင်းထိုး သာသာပဲ ရှိတာမဟုတ်လား အမေ”

“အင်း”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးက ကားကို ဘယ်လောက်ထိ မဆင်မချင်မောင်းသလဲဆိုရင် လမ်းသွား လမ်းလာ ကျောင်းသွား ကျောင်းလာသူတွေကို လုံးဝမသက်ညှာဘူးသိလား၊ သူ့ကားကို ရေအိုင်အတင်းဖြတ်မောင်းတော့ ဘေးကလူတွေ ရေတွေစင်တုန် ရွဲကုန်ရောပေါ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“နဲ့တိုင်း အမေရေ ခုတော့ သူ့အကြောင်း သိနေတော့ သူ့ကားမြင်ရင် လမ်းဘေးက လူတွေဟာ ရေအိုင်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေဖြစ်နေပြီ”

“ဪ . . . ဖြစ်ရလေ ဘာလို့များ အဲသလို လုပ်ရပါလိမ့်ကွယ်”

“ဘဝင့်မာနတွေပေါ့ အမေရဲ့၊ သူ့လောက်ချမ်းသာတာ လှတာ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ လူတွေအပေါ် အထင်သေးတဲ့

ဟန်ပန်တွေက ပေါ်လွင်နေသော သူကတော့ လူတွေငေးပြီး ကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းတွေကို အားကျတဲ့ မျက်ဝန်းတွေလို အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ချင်ဖွင့်မယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့် သူမသိပါဘူး၊ လူအတော်များများ သူ့ရမ်း ကားမောက်မာမှုအတွက် စိတ်ပျက်နေတာ အထင်သေးနေတာ လေ၊ သမီးတောင် တစ်ခါခံရသေးတာပဲ”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“သူ့အကျင့်အတိုင်း ရေအိုင်မရှောင်ပဲ ကားဖြတ်မောင်း တော့ လမ်းဘေးက သမီးကို စင်တာပေါ့ အမေရဲ့”

“ဪ”

“အင်း သမီး စဉ်းစားထားတယ်”

“ဘာများလဲ”

“တစ်နေ့တော့ သူ့ရမ်းကားမှုအတွက် ဇမ်းသွားလမ်း လာတွေ အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပစ်ချင်နေ တယ်အဖေ”

“ဟဲ့ သွားမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်”

“ဘာလို့လဲ အမေ သူ့အမှားသူသိပြီး ပြင်အောင်လေ၊ အခုက ကလေးတွေ ရေစိုပြီး တျောင်းတက်နေရတာ ကံ မကောင်းရင် အအေးပတ်ပြီး ဖျားတောင်ဖျားအုံးမှာ ဆရာမ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမှာ အဟွန်း အနူးအညွတ် မေတ္တာ ရပ်ခံမှာပါ အမေရဲ့”

“သမီးရယ် သူ့ဖာသာသူ တမင်ဘဝင်လေဟပ်ပြီး လုပ် တာလား။ မတော်တဆ နမော်နမဲ့ဖြစ်တာလားမှ မသိတာ။ ကိုယ် ပြောလိုက်ရင် တမျိုးထင်သွားမှ အခက်”

“ဘာကိုခက်မှာလဲအမေ”

“ဪ . . . သူ့ယောက်ျားက ဆရာဝန်ဆိုတော့ တကယ်လို့ ကိုယ့်ဘက်က ကျန်းမာရေးအတွက် အကူအညီ သွား တောင်းရတဲ့အခါ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေမလားလို့ပါကွယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး အမေကလဲ”

သူ့မယား ဘာလုပ်လုပ် သူ့ယောက်ျားမျက်နှာထောက် ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလေ ပိုဆိုးလေ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မဆွေ။ သမီးပြောတာ မှန်တယ်”
“ဟင်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော အဖေပင် မနေနိုင်တော့။
ပခုမ္မာဘက်မှ ဝင်ပြောလေသည်။ အမေက . . .

“အင်း . . . သားအဖနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်
ညီနေပြန်ပြီ။ သမီးရယ် . . . သမီးက မဟုတ်မခံတတ်မှန်း
အမေသိပါတယ်လေ။ တကယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုရင်တောင်မှ
အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရှိပါစေကွယ် နော်”

“အဟင်း စိတ်မပူပါနဲ့ အမေရယ်။ သမီးက စိတ်ထဲရှိ
လို့သာ ပြောနေပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ အမေထင်သလို
ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“ဒါပေမယ့် . . . ပြောတော့ ပြောချင်နေတယ်”

“ဟင်”

“တစ်နေ့က ကျောင်းက ဆရာမတစ်ယောက် အဲဒီ
အမျိုးသမီးကြောင့် ဗွတ်ရေတွေစင်ပြီး ပေရေသွားတာလေ
စိတ်တိုစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“အင်း . . . ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ”

“သမီးက သူ့ကိုမပြောချင်ဘူးအမေ”

“ဟေ . . . ဘယ်လို”

“သူ့ယောက်ျား ဆရာဝန်ဆိုတဲ့လူကို သွားပြောချင်တာ
ထိုင်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဟဲ့ . . . ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တာပေါ့ . . . သူ့မိန်းမ သရမ်းလို့ လူတွေ အထူး
သဖြင့် ကျောင်းသားတွေ အမြဲတမ်း ကသိကအောက် ဖြစ်နေရ
တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်မှာ။ ဒါဆိုရင် သူလည်း ဆရာဝန်ပီပီ
ကျန်းမာရေးရှုဒေါင့်ကြည့်ကြည့် သန့်ရှင်းရေးအမြင်နဲ့ပဲ တွေး
စတွေး နားလည်ယူပေါ့။ သူ့မိန်းမသူ ဆုံးမပစေပေါ့ အမေရဲ့”

“အဟင်း . . . သမီးကတော့လေ”

အမေ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲသလိုတော့ သွားမလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ မကောင်း
ပါဘူး။ ဆရာဝန်လေးကို အားနာစရာ ကောင်းပါတယ်”

“ရော် . . . အမေကလည်း မဆီမဆိုင် အားနာနေပြန် ပါပြီ”

“ဪ . . . ဆရာဝန်လေးက စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ဆေးကုတော်တယ်။ လူတွေအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိလိုက်တာ လို့ သတင်းမွေးနေမှတော့ ခုကိစ္စက သူ့အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်သက်သာစရာဖြစ်မဲ့ စကားမှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်။ စဉ်းစား ကြည့်ပါလား။”

“ဟင်း”

အမေပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာမို့ ပဒုမ္မာ သက်ပြင်း လေးသာ ဖွဖွချမိတော့၏။ အဖေက . . .

“ကဲပါသမီးရာ ဒီကိစ္စ စိတ်ထဲသိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားပါနဲ့။ တကယ်လို့ ပြောဖို့လိုအပ်ရင်လည်း ကာယကံရှင်ကို တိုက်ရိုက်ပြောတာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ပဒုမ္မာ တွေးကြည့်၏။ မာနတလူလူနှင့် မျက်နှာထား လေး အမြဲတမ်းဝင့်ချီ မော့ခါနေသော ထိုအမျိုးသမီးနှင့်ပြောရန် ပဒုမ္မာဘက်က စကားလုံးတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုအပ် ပါမည်။ အမေက စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် . . .

“နေပါအုံး သမီး။ သူ့ယောက်ျားနဲ့အတူ ကားမောင်းတာ လမ်းဘေးကလူတွေ စင်တာပြုတာ ဆရာဝန်လေးက မသိဘဲ နေမလား။”

ပဒုမ္မာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒါပဲ အမေ။ သူ့အမျိုးသား ကားပေါ်ပါနေရင် ကောင်းကောင်းမောင်းတယ်တဲ့။ သမီးတော့ မသိပါဘူး။ သမီး တွေ့တဲ့အချိန်ဆို သူတစ်ယောက်ထဲပဲလေ”

“အင်း . . . တစ်မျိုးပါလား။”

နောက်တစ်နေ့မှာ ဗြဿနာ တက်တော့၏။ ပဒုမ္မာ တပည့်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လမ်းဘေးမှာရပ်၍ စကား ပြောနေစဉ် ကားနီလေး ချွီးခနဲဖြတ်မောင်းသွားသဖြင့် တပည့် မလေး ခွေခနဲ လဲကျသွားကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ကော်ပါတော့၏။

“အား . . . ဆရာမ သမီးမျက်လုံးထဲ ဗွက်တွေဝင်သွား ပြီ။ လုပ်ပါအုံး စပ်လိုက်တာ”

ကလေးမ၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး ဗွက်ရေတွေစင်ကာ အဆိုးဆုံးက မျက်လုံးထဲ ဝင်ခြင်းပင်တည်း။

ပဒုမ္မာက တပည့်မလေးကို ရေချိုးအဝတ်လဲ လုပ်စေကာ သန့်စင်ပေးသော်လည်း မျက်လုံးတစ်ဘက်က သဲပါသော ဗွက်ရေမှို အောင့်တောင့်တောင့် နာတာတာဖြစ်ကာ သက်သာပုံ မရ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ သတင်းပို့ကကာ ပဒုမ္မာက တပည့်မလေးကိုခေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ လာခဲ့ပါတော့၏။

အခန်း (၁၄)

ဆေးရုံရောက်တော့ သူနာပြုဆရာမလေးက ပျာပျာ သလဲပင် . . . ဆရာဝန်ရှိရာ အခန်းဆီခေါ်သွားတော့ ပဒုမ္မာလည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားကြသည်နှင့် ဆရာဝန်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဒုမ္မာလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဩမှုကြောင့် ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်ပင် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရတော့သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ကြက်သေသေကာ တန့်ခနဲရပ်သွားသော ပဒုမ္မာကို ဘယ်သူမှ အထူးတလည် သတိမထားမိ။

မျက်လုံးနာနေသော ကလေးမလေးကိုသာ အလေးထားကာ ဆရာဝန်က မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မျက်လုံးထဲ သဲဝင်လို့ပါ”

ပဒုမ္မာ အဖြေကို ခေါင်းညိတ်ကာ ဆရာဝန်က လူနာကို အခန်းထောင့်ရှိ ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်စေပြီး သူနာပြု ဆရာမလေးနှင့်အတူ လိုအပ်သော စမ်းသပ်၊ ကုသမှုများကို သေချာစွာ ပြု လုပ်နေလေသည်။

ဒါသည်ပင် ပဒုမ္မာအတွက် အခွင့်ကောင်း၊ ဟုတ်သည်။ လုံးဝမမှားနိုင်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ပဒုမ္မာ သိဖူးသည်။ ပြီးနောက် နာနာကျည်း ကျည်းကို အရမ်းအထင်သေးထားခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ပဲ။

ဒေါက်တာကောင်းအံ့မှူးဆိုသောလူကို မမသီရိ မိတ်ဆက်ပေးဖူး၍ ပဒုမ္မာမှတ်မိနေပါသည်။

မမသီရိ၏ ချစ်သူ လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ထားပြီးမှ

တခြား တစ်ယောက်နှင့် ရုတ်တရက် လက်ထပ်လိုက်သော သစ္စာမဲ့သူ၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကို ပဒုမ္မာ စူးလက်စွာ မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရှုနေ သော မျက်ဝန်းများကသာ အစွမ်းတန်ခိုးတွေ ပျံ့ခဲ့ပါက ထိုလူ နေရာမှာတင် ပြာကျသွားနိုင်ပါသည်။

ဟွန်း . . . မုန်းလိုက် ရွံလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒီမြို့မှာ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ကာ နာမည်သတင်းမွှေးအောင် ရှင်အယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား အလကားပဲ။

ပဒုမ္မာ ရှင်ဇော်မြစ်ကို သိနေပြီလေ။ ရှင်ဟာ သစ္စာမဲ့တဲ့ ဖောက်ပြန်သူပဲ။

အဟွန်း . . . ဒါကြောင့်လည်း လူတူလို့ နတ်ဖက်တဲ့ လင်မယားအဖြစ်နဲ့ ရှင့်ဇနီးကပါ လူတွေအပေါ် မောက်မာ ထောင်လွှားစော်ကားနေတာ မဆန်းတော့ပါဖူးလေ။

ဒါပေမယ့် . . . ပဒုမ္မာတဲ့ . . .

အမှန်တရားဘက်က အမြဲရပ်တည်နေသူပီပီ ပြောသင့် ပြောထိုက်တာကိုပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

ဒေါက်တာကောင်းအံ့မျှကလည်း လူနာ၏ မျက်လုံးကို ညင်သာစွာ သန့်စင် ဆေးကြောပေးပြီး မျက်စဉ်းများ ခပ်ပေး နေလေသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲသမီး။ အောင့်နေသေးလား။ ဖုတ်တု လေးတွေ ရှိနေသေးလား။”

“နဲနဲလေးပဲ အောင့်တော့တယ်။ နာတာတာလေး မခု တော့ပါဘူး ဦးဦး။”

“အင်း . . . သက်သာသွားမှာပါ။ ရော့ ဟောဒီ မျက် စဉ်းရည်လေးယူသွား။ မကြာခဏ ခပ်ပေးဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ချော်လဲလို့လား ဆော့ကြလို့လား။ ဟုတ်လား။”

ကလေးမလေးနှင့် အပြန်အလှန် မေးမြန်းပြောဆိုနေ ချိန်မှာ ပဒုမ္မာက ရုတ်တရက် ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ သူ့ချော်လဲတာလဲ မဟုတ် ဘူး။ လမ်းဘေးမှာ ရှိနေတုန်း ဒေါက်တာ့ဖနီးရဲ့ကားက ရေအိတ်

ထဲ ဖြတ်မောင်းသွားလို့ စင်တဲ့အဖြစ်ပါ။ အဟင်း ဒါဟာလဲ မဆန်း တော့ပါဘူး။ လူ့အတော်များများ ခံစားနေကြရတဲ့ ကသိက အောက် ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ။ ကားဖြတ်သွားလို့ ဝွက်ရည်စင်သွား ရင် ညစ်ပေသွားတာကို ရေဆေးပြီး အဝတ်လဲကြရတာတွေ ဟာ ရိုးနေပါပြီ။ ဒုတော့ မျက်လုံးထဲ ဝင်သွားလို့သာ ဒေါက်တာ့ ဆီမဖြစ်မနေ ရောက်ခဲ့တာပါ။ ဒုလို ကုသပေးတဲ့အတွက် ကလေး မိဘတွေက ဒေါက်တာ့ကို ကျေးဇူးတင် ချင် တင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတော့ လုံးဝမတင်ပါဘူး။ ဒါဟာ ဒေါက်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူနာပဲလေ။ လာ သမီး ကျောင်းပြန်သွားရအောင်”

“ခဏ နေပါအုံး ဆရာမ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးမှာ နာကျည်းမုန်းတီးဟန် လွမ်းသော ပဒုမ္မာ့မျက်ဝန်းများနှင့် ပက်ပင်းကြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ရ ချိန်မှာ ကောင်းအံ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားရ၏။

ဒီအမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးသလိုလို သိဖူးသလိုလိုပင်

သူမပြောလိုက်သော စကားများက ဇနီးသည်၏ ရမ်း ကားမောက်မာမှုကို တိုင်တန်းသည့် သဘောပေမယ့် သူမ

မျက်ဝန်းတွေက ဖြစ်သင့်သည်ထက် ပို၍ တင်းမာပြင်းထန်နေ သလိုပင်။

ထို့ကြောင့် ကောင်းအံ့ လက်တားလိုက်ကာ ဆက်ပြော လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလောက်ထိုင်ပါလား ဆရာမ။ ကလေးမလေးအတွက် ဆရာမ စိတ်တွေတအားဆိုးနေတယ် ထင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီး ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် နောင် ဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပြော ပါ့မယ် ဟုတ်လား။”

ပဒုမ္မာ တွေခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

မိမိက ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်ချိန်မှာ မည်းခနဲပျက် သွားသော ဒေါက်တာ့မျက်နှာကိုလည်း မြင်၏။

ခုလို အလိုက်သင့် အဆင်ချောအောင် ပျော့ပြောင်၊ ညင်သာစွာ ပြန်ပြောလာလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ထားပါ။

သို့သော် ပဒုမ္မာ့မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာအေးစက်ဆဲ။

“မထင်ပါဘူး” ဟူသော အမူအရာဖြင့် ပဒုမ္မာ့ ဂရုမစိုက် ဟန်လေးပြကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပဲလေ၊ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မ ဖာပါအဝင် ကျောင်းသားအတော်များများ ဗွတ်ရေတွေ စင်ခဲ့ ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ကိုယ်တိုင်ခံစားခဲ့ဖူးလို့ ပြောတာပါ။ ကိုယ့်အကျင့် စရိုက်နဲ့ မောက်မာရမ်းကားမှုတွေကို ပြင်တာ မပြင်တာ ရှင့်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကိစ္စပဲ။ ပြောလိုက်ပါအုံးမယ်။ ရှင့်ဇနီး ဒီလို သာ လူတွေကို ကသိကအောင်ဆက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့ နေ့မှာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ခဲနဲ့ထူမယ့် အဖြစ်မျိုး မဖြစ်လာနိုင် တူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါအုံး။”

“ဆရာမ ဆရာမကို ကျွန်တော်ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူး ပါလိမ့် ကျွန်တော့်ကို သိလားဟင်”

ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သော ပဒုမ္မာ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့တဲ့ တံပြုံးလိုက်မိကာ ခနဲဟန်လေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်လား ဒေါက်တာ ကျွန်မကို မြင်ဖူးတာ သေချာ လား”

“သေချာသလိုပဲဗျာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ကျွန်မက မမသီရိရဲ့ ညီမလေးပဲ ပဒုမ္မာလေ တစ်ခါဆုံဖူးသားပဲ”

“ဟင်”

ကောင်းအံ့မျက်နှာမဲခနဲ ပျက်သွားရပြန်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ . . .

“ဪ . . . မှတ်မိပြီ ညီမက ဒီမြို့ကလား”

“ကျွန်မကို ညီမလို့မခေါ်ပါနဲ့၊ မမသီရိအပေါ် ရှင်ပြုမူလိုက်ပုံအတွက် ကျွန်မရင်ထဲ တသက်မကျေဘူး မှတ်ပါ။ ရှင်လို့လူကို အထင်သေးမိတယ်၊ ခုလဲ ရှင်မှန်းမသိလို့ လာခဲ့မိတာပါ။ သိရင်လား ဝေးသေးတယ်”

စကားအဆုံး ပဒုမ္မာချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ဒေါသဖြင့် ပဒုမ္မာတစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေလာသည်။

ဟွန်း သူကများ ပဒုမ္မာကို ညီမတဲ့ မုန်းစရာ။

မမသီရိ မျက်နှာလေး ပြေးမြင်ကာ ပဒုမ္မာအံ့ကို တစ်

တင်းကြိတ်ထားမိ၏။ တလောကပင် ပဒုမ္မာ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့သေးသဖြင့် အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်းတွေ သိခဲ့ရ၏။

မမသီရိကတော့ ဖြူစင်ပြည့်ဝသူပီပီ မျက်ရည်လေးဝဲကာ မချိပြုံးလေးဖြင့် ပြောရှာပါသည်။

“စိတ်ထဲ ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ မမကုသိုလ်ပေါ့နော်၊ ကောင်းနဲ့မမက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အရမ်း ချစ်ကြပေမယ့် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲလို့ ဖြေရမှာပေါ့”

“နေပါအုံး အဲ့ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုဖြစ်သွားကြတာတဲ့လဲ မမရယ် ဟင်”

“ကောင်းတို့နဲ့ ခြံချင်းကပ်တဲ့ ကောင်းကိုလည်း ချစ်ရှာပုံရပါတယ်လေ”

“ဟာ မမကလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ စေ့စပ်ထားပြီး သား လူတစ်ယောက်ကို ကြားဝင်နှောက်တာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာလို့ပါသွားရလဲ သစ္စာမဲ့လိုက်တာ

ယောက်ျားမဆန်လိုက်တာ အရမ်းအထင်သေးဖို့ ကောင်းတယ် သိလား။”

“အို ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီလို မမြင်ပါနဲ့ ကောင်းမေမေ ကဆို သတိတောင်လစ်တဲ့အထိပဲလေ။ ဟိုဘက်က ချည်ပြီး တုတ်ပြီး ပရိယာယ်ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ လည်စင်းခံရသလို ဝင် သွားသလားပဲ။ အဲဒါကိုပဲ မမဝမ်းသာနေရတယ်၊ မိန်းကလေးက ကောင်းကို အရူးအမူး ခွဲလန်းလို့ တော်ပါသေးရဲ့။”

“မမ အဲဒီလူကို မမုန်းဘူးလား စိတ်မနာဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း ကောင်းကိုသနားတာပဲ ရှိတယ်”

“အို ဘာလို့ သနားရမှာလဲ မုန်းပစ်လိုက်စမ်းပါ မမရယ်”

“ညီမလေး မသိပါဘူးကွယ် မမတို့ အချစ်က သာမန် မဟုတ်ပါဘူး။”

“အို သူက ဖောက်ပြန်သွားပြီပဲ မမကလည်း”

“မမပြောတယ်လေ ကံကြမ္မာလို့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ကျွတ် ပဒုမ္မာတော့ တွေ့ရင် နုတ်နုတ်စင်းမိမလားပဲ” တကယ်ပင် ထိုစဉ်က ကောင်းအံ့မျိုးတို့ ရောက်မလာ ခဲ့သေး။ ရောက်လာပြီးသည့်တိုင် လေးငါးလသာကြာသွား၏။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကောင်းအံ့မျိုးမှန်း မသိခဲ့ရ။ ခုတော့ မစင်ကို ရွံ့သူမှ မစင်နှင့်တွေ့ သူပမာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ရှိနေရ၏။

“ဟွန်း ဒီမြို့ကိုမှ လာကျရတယ်လို့”

ဗျစ်တောက် ရွတ်ကာ ဆေးရုံပေါ်တီကိုအောက် ရောက် လာချိန်မှာ ကားနီလေးက ကျီခနဲ ထိုးဆိုက် လာပါတော့၏။

ပဒုမ္မာ တမင်ပင် တန့်ခနဲ ရပ်ကာ ထိုအမျိုးသမီးကို စပ်စူးစူးလေး တမင်ကြည့်ပစ်လိုက်လေသည်။

အထင်သေးခြင်း စက်ဆုတ်ခြင်း။ ရွံရှာမုန်းတီးခြင်း ဟူသော အဓိပ္ပါယ်များစွာဖြင့် စူးလက်စွာ ကြည့်ပြီး ချာခနဲ ထွက် လာခဲ့၏။

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော အဖြစ်ကြောင့် ရွှေဘုံထက် ဆတ်
ဆတ်ခါကာ ကျန်ခဲ့ပါတော့၏။

ဒီမြို့လေးမှာ လူတကာ၏ အားကျအထင်ကြီးသော
မျက်ဝန်းဖြင့်သာ အကြည့်ခံရတတ်သော မိမိလို မိန်းမကို ဒီအမျိုး
သမီးက ဘာကြောင့်များ ဒီလိုကြည့်ပါလိမ့်။
သူဘယ်သူလဲ သိချင်လာရ၏။

အခန်း (၁၅)

စိတ်ထဲ မခံမရပ်နိုင်ရှိသွားရစွာ ရွှေဘုံထက်တစ်
ယောက် ခင်ပွန်းရှိရာ အခန်းဆီ အမြန်ဆုံး ဝင်လာခဲ့ပြီး . .

“ကိုကို ဆေးရုံရှေ့မှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်
ဟိုကို ကြည့်သွားတဲ့အကြည့်က အရမ်းစိတ်ဆိုးစရာကောင်းတာ
ပဲ ဟွန်း ဒီမြို့မှာ ရွှေဘုံထက်ဆိုတာ အများက အထင်ကြီး
အားကျနေရတဲ့ မိန်းမဆိုတာ သူမသိလို့နေမယ်၊ တွေ့ကြသေး
တာပေါ့ စုံစမ်းပြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မေးပြီး စာရင်းရှင်းရမယ်၊
မင်းငါ့ကို ဘာလို့ အဲ့သလို ကြည့်သလဲလို့ ဟွန်း ဟွန်း”

“စကားများလိုက်တာကွာ၊ လာစမ်းပြန်မယ်”

“ဟင် . . . ကိုကို”

သူမစကားကို လုံးဝအလေးမထားပဲ ခင်ပွန်းသည်က သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆွဲခေါ်ကာ ကားရှိုရာ သွားနေတာမို့ ဘုံတအံ့တဩလေးပါလာရရင်း မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကိုကို ဘာလဲလို့ ဘုံပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကိုမိန်းမကို အဲဒီမိန်းမ ကြည့်သွားတဲ့အကြည့်က ဘယ် လောက် မခံချင်စရာကောင်းလဲဆိုတာ ကိုကိုမသိပဲနဲ့ ဘုံကို အပြစ်တင်ဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့ သိလား”

“တော်စမ်းကွာ၊ ကဲ ကားကိုသာ အိမ်ရောက်အောင် အမြန်ဆုံးမောင်းပေတော့ မင်းနဲ့ငါ အိမ်ရောက်မှ စာရင်းရှု၊ ကြတာပေါ့”

“ဘာရယ် ကိုကို”

“မင်းပါးစပ် မပိတ်သေးဘူးလား၊ ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်”

“ဟင်”

ရွှေဘုံထက် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားရစွာ ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းထွက်လာခဲ့ရ၏။

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ့်ဇောနဲ့ ကိုယ်မို့ ဘုံပြောချင်ရာ ပြော မနေသလောက် ကိုကိုဘာတစ်ခုမှ မတုန်ပြန်သည့်အပြင် ကိုကို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြိုတော့မည်မိုးလို မဲမှောင်ညိုမိုင်းနေပြီ မဟုတ် ပါလား။

ဘုံ ထိတ်ခနဲ လန့်သွား၏။ ကိုကိုမျက်နှာထားကြီး တည် ထိုင်မာထန်နေသည့်အဖြစ်မျိုး ဘုံတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။

ခုမှ မြင်ဖူးပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ကိုကို ဘာကိုများ မကြည်မလင်ဖြစ်နေပါလိမ့်။

စောစောက ကျောင်းဆရာမကြောင့်များလား၊ ဟွန်း မင်းကြောင့်သာဆိုလျှင်တော့ ဘုံလုံးဝအလျှော့ပေးမည် မဟုတ်။

ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောင်းအထိလိုက်သွားပြီး ချက်

ချင်းစာရင်းရှင်းပစ်လိုက်ချင်သည့် ဆန္ဒများကို အတင်းချိုးနှိပ်
ထားရ၏။

ကိုကိုသာ ကြည်လင်နေလျှင် ဘုံအပြတ်ကို အမောက်
ထောင်ပြလိုက်မည်ပဲ။

ခုတော့ ဘုံဘာမှကို နားမလည် ကိုကိုက ဘုံကိုပင်
ဟောက်နေသေး၏။ အိမ်ရောက်မှ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့ ဆို
ပါလား။

ဘာတွေလဲ။

ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။

ဘုံနားမလည်နိုင်တော့။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် မျက်နှာကြောတင်းကာ ဘုံ
ကိုလုံးဝမကြည့်သော ကိုကိုမျက်နှာကိုသာ မကြာခဏ မသိမသာ
လေး ခိုး ခိုးကြည့်ရလေသည်။

ကိုကိုကို ဘုံချစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကိုသဘောတူ
တာ ဘာမှမလုပ်မိအောင် ဘုံနေပြပါသည်။

ခုတော့ ဘုံဘာမှ မလုပ်ပါပဲနဲ့ ကိုကိုဘာ ဖြစ်နေပါလိမ့်။
ဘုံကို အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံပါ။

ဆန်းတော့ အလွန်ဆန်းနေလေပြီ အိမ်ထောင်သက်
ခြောက်လကျော်သည့်အတိုင် ကိုကိုဆီက ဘုံအပေါ် ချစ်ခြင်း

မုန်းခြင်းရော ဂရုစိုက်ခြင်း လျစ်လျူရှုခြင်းတွေပါ ဘုံမခံစားရပါ။
အမြဲတမ်း ဖာသီဖာသာပင် ဘုံဘယ်လောက်ပဲ ဂရု

စိုက်နှင့် ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုနေပါစေ၊ ကိုကိုအသိအမှတ်
ပြုကြောင်းမပြ။

ဆေးရုံနှင့် လူနာတွေအပေါ်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်
မြှုပ်ထားတတ်လေသည်။

ကိစ္စမရှိ။

ဘုံက ချစ်ရသူမို့ ကိုကိုပြောင်းလဲလာသည့် အချိန်ထိ
မိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရုံပဲ ရှိ၏။

ကားလေးက ဘုံတို့နေသော အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက်လိုက်
မည်နှင့် ကိုကို ဆတ်ခနဲဆင်းကာ အိမ်ထဲ ဝင်သွား၏။

ဘုံထပ်ကြပ်မကွာ ဝင်လိုက်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေလဲ ဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဟုတ်လား မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲ မင်း
လုပ်ရပ်တွေက လူတွေအတော်များများ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြ
ပြီဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား”

ဘုံ အံ့ဩသွားပြီးမှ . . .

“ဟင် ဘုံ ဘာလုပ်နေလို့လဲ ကိုကို၊ သူများကသာ ဘုံက
ရန်စသလို ကြည့်သွားတာ ခံနေရတာလေ”

“ဒီမယ် မင်းလုပ်တာ မင်းကကယ်မသိဘူးပေါ့”

“အို ဘယ်သိမလဲ ဘုံမှ ဘာမှမလုပ်တာ”

“ဪ သိပ်ကောင်း မင်းလိုမိန်းမဟာ ကြောက်စရာ
ကောင်းသလို ရွံစရာလည်း ကောင်းနေပြီကွာ”

“ဟင် ဘာပြောတယ် ကိုကို”

“မင်းကို ခုနက ဆေးရုံရှေ့မှာ တွေ့သွားတဲ့ ဆရာ”

တစ်ယောက် ဘယ်လိုကြည့်သွားတာတဲ့လဲ၊ မင်း ဘယ်လို
အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်လို့ရသလဲ ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“အို ဘယ်လိုကြည့်သွားလဲ ဆိုတော့၊ ဘုံ့ကိုပဲ သူက
အထင်သေးသလို ရွံသလို အတူမတန်သလိုနဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဟွန်း
ပုံစံကိုက စက်ဘီးစုတ်ကလေးနဲ့ ကျောင်းလာတာ ဘုံ့မြင်နေ
ရတာပဲ အသားလွတ်ကြီး ဘဝင်မြင့်နေပုံပဲ ဘုံ့ကိုများ သူက
ကြည့်ရတယ်လို့ ဟွန်း ရှင်းမယ် သိလား”

“အေး သွားရှင်းလေ မင်းပဲ ထပ်ပြီး အရှက်ကွဲလာရုံပဲ”

“ဟင် . . . ဘာ”

“မင်း မဆင်မချင် ကားမောင်းသရမ်းလွန်းလို့ လမ်းသွား
လမ်းလာတွေ ဗွက်ရေစင်ကုန်တာ မင်းသိလား”

“အိုး သိလဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဘုံ တမင်လုပ်
တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရေအိုင်တွေလို့ ရှောင်နေရရင် ခရီးက
ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ရှောင်ချင်ရှောင် သူတို့ရှောင်ပေါ့”

“ဪ တယ်လဲ သဘာဝကျတဲ့ အတွေးအခေါ်ပါလား။ ကားပေါ်က မင်းက ကားကို သတိထားပြီး ရေအိုင်တွေ့လဲ ရှောင်စရာမလိုဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မလိုဘူး”

“အေး အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကလေးတစ်ယောက် ဗွတ်စင်ပြီး မျက်လုံးထဲ သဲဝင်သွားပြီး ငါ့ဆီရောက်လာတယ် နားလည်လား”

ဘုံမှ သဘောပေါက်သွားတော့၏။ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး . . .

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ကိုကို၊ ကုပေးလိုက်ပေါ့၊ ဘာလဲ ဆေးဖိုးဝါးခ နစ်နာကြေးတွေလိုသေးတယ်တဲ့လား၊ အဲဒီဆရာမက မျောက်ပြဆန်တောင်းချင်လို့လား၊ သွားမေးလိုက်မယ်လေ။ ရှင်ဘယ်လောက်လိုချင်နေလဲလို့ ဟွန်း ဟွန်း သိတာပေါ့၊ အဲဒီအဆင့်အတန်းတွေက သူများချမ်းသာတာ မနာလိုမရှုစိမ့်ဖြစ်ပြီ”

“တော်စမ်း မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘုံ မှန်တာပြောနေတာလေ ကိုကို”

“ဘာမှန်တာလဲ သူပြောသွားတာ ငါ့မျက်နှာကို ခါးနဲ့ လှီးပြစ်ချင်လောက်အောင်ပဲ သိလား”

“ဟင် သူက ဘာတဲ့လဲ”

“မင်းကားမောင်းတာ ရိုင်းလွန်းလို့ လူတွေကသိက အောက်ဖြစ်ရတာဟာ မင်းရဲ့ မောက်မာတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို ဖော်ပြနေတာပဲတဲ့၊ ဒီလိုသာ ဆက်လုပ်နေရင် တစ်နေ့နေ့တော့ မင်းကားရော လူပါ ကျောင်းသားတွေခဲနဲ့ ဝိုင်းထုတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်လာဖူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကဲ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ၊ တော်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကားကို ငါမစီးတော့ဘူး ငါ့ဖာသာငါ ခြေကျင်ပဲ သွားတော့မယ်”

“အို”

ဘုံတကယ် ထိတ်ခနဲ လန့်သွားရ၏။ လူတွေက ဘုံကို ဝီလောက်ပင် ချင်နေကြပြီလား။

ဘုံတကယ်မထင်မိပါ။ မတော်တဆ ကိစ္စဟုသာ ပေါ့ပေါ့လေး တွေးမိတာ အမှန်ပါ။

ခုတော့ ဟိုဆရာမ လာခဲ့သွား၍ ကိုကိုကပါ ဘုံကားကို မစီးတော့ဟု ဆိုနေပြီမို့ ဘုံစိုးရိမ်စွာ ပြောလိုက်ရ၏။

“ကိုကို ဘုံမှားပါတယ်နော် နောက်မဖြစ်အောင် ဘုံဆင်ချင်ပါ့မယ် ကိုကို၊ အဲဒီဆရာမကျေနပ်အောင်ဘုံသွားတောင်းပန်ပါ့မယ်”

“မင်းသွားလဲ အလကားပဲ”

“မင်းလုပ်ရပ်တွေက သိပ်လွန်နေတော့ တောင်းပန်လဲ အလကားပဲကွ ငါသိတယ်။ သူလုံးဝ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုတောင် ပြောသွားသေးတာ၊ ခုလို ကုသပေးတာ ကလေးရဲ့ မိဘတွေက ကျေးဇူးတင်ချင် တင်မယ်တဲ့ သူ့အနေနဲ့ လုံးဝ ကျေးဇူးမတင်ဘူးတဲ့ သိလား”

“ဟင်”

“ဒါဟာ မင်းကြောင့် ဖြစ်ရလို့ ငါ့တာဝန်ရှိတယ်တဲ့၊ မင်း

အသုံးမကျလို့ ငါဘယ်လိုပဲ စေတနာထားပြီး ကုကု ကျေးဇူးတင် မခံရဘူးပေါ့ကွာ”

“ကိုကို ဘုံကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘုံမှားသွားပါတယ်၊ ဘုံခုပဲ သွားတောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုကိုရယ်နော်”

“မင်းထပ်ပြီး အရှက်ကွဲချင်ရင် သွားပေါ့ကွာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“သူ ဘယ်သူလဲ မင်းသိလား”

“ဟင် . . . ဘယ်သူလဲ သူက သာမန်ဆရာမတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံလဲရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘုံသူ့ကို လက်ဆောင်တစ်ခုခုနဲ့”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ သူဘယ်သူလဲလို့ မင်းသိရင် အခု မင်းကိုယ်မင်း လူတွေအထင်ကြီးအောင် ဝတ်စား သုံးဖြုန်းနေတာ တွေအတွက် နောင်တရပြီး အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်တောင် မင်းထွက်ချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး နားလည်လား”

ခင်သူဇာ

“ဟင် . . . သူ . . . သူ ဘယ်သူလဲ ကိုကို”

ဘုံထိတ်ထိတ်ပျာပျာရှိသွားရစွာ မေးတော့၏။ သူမချို

ပြုံးလေးပြုံး၍ ဖြေလိုက်လေသည်။

“သူက သီရိရဲ့ ဝမ်းကွဲညီမလေးပဲ ပဒုမ္မာတဲ့၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လို ယူခဲ့တဲ့အကြောင်း သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုပါ တော့ကွာ”

“အို”

ဘုံမျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်သလို ဖွေးခနဲ ဖြူသွား ပါတော့၏။

အခန်း (၁၆)

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလွန်း၍ ပဒုမ္မာ စာသင်၍ ပင်မဖြောင့်။

ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ အတော်လေး သည်းခံနေရ လေ၏။

ကျောင်းဆင်းတော့ ပဒုမ္မာအိမ်ပြန်လာခဲ့ချိန်မှာ မျက်နှာ မကောင်းသော ပဒုမ္မာကို အမေမေးပါတော့၏။

“ဟင် သမီးမျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်း သွားလား”

စက်ဘီးကို နေရာတကျ ထားလိုက်ပြီးမှ အဝတ်အစား

ပင် မလဲနိုင်ပဲ ပဒုမ္မာ အမေ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ပြောလိုက်ရ သည်။

“ကောင်းပါတယ်အမေရယ်၊ စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ် လာခဲ့လို့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး၊ ကျောင်းမှာ ဘာပြဿနာ များဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ကျောင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအမေ၊ သမီးပြော ပြောနေတာ အမေသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဟို ဆရာဝန်ကတော် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကားမောင်းရမ်းတာ”

အမေ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“အင်းလေ အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ သမီး၊ တိုက်မိခိုက်မိလို့ လား”

“ဟင်အင်း ထုံးစံအတိုင်း ရေအိုင်ထဲ ကြမ်းကြမ်းလေး ဖြတ်မောင်းတယ်လေ”

“အင်း”

“သမီးအတန်းက ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဗွတ်ရေ တွေ့စင်တာမှ မျက်လုံးထဲ ဝင်တာ အမေရဲ့”

“ဟင် ဖြစ်ရလေ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“မိုးတွင်းဆိုတော့ ကလေးတွေက အဝတ်ပိုတစ်စုံဝတ် ခိုင်း မျက်နှာသစ်ပြီးဇာတောင်မှ မျက်လုံးက ဖွင့်မရအောင် သဲလေး တွေဝင်ခဲ့နေတာ ဆေးရုံသွားလိုက်ရတာပါ အမေရယ်”

“ဟုတ်လား တော်သေးတာပေါ့ ကျောင်းနဲ့ဆေးရုံက နီးလို့ ဆရာဝန်က ဆေးကုတော်တယ်ဆို ကောင်းသွားလား သမီး”

“သက်သာသွားပါတယ်”

“အင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာဝန်လေးကို ကျေးဇူး တင်ရမယ်”

“ဟာ . . . အမေကလည်း ဘာလို့တင်ရမလဲ သမီး တော့ ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ပြောတောင်ပြောပစ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လို”

“သူ့မိန်းမကြောင့် ဖြစ်တာလေ သူ့မှာလုံးဝတာဝန်ရှိ

တယ်လို့ပေါ့။ ရှင့်မိန်းမ အဲ့သလိုသာ ဆက်ပြီး လူတွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းသားတွေ ဘယ်နေ့ခဲနဲ့ဝိုင်းထုမလဲ မပြောနိုင်ဘူးလို့”

“ဟဲ့ အမယ်လေး ဘုရား သမီးရယ်၊ ဘာလို့ အဲ့သလို ပြောရတာတုန်း ဒုက္ခပါပဲ၊ အားနာစရာကွယ်”

“အားမနာပါဘူး၊ သမီးပြောတာ အမှန်ပဲဟာ ကျောင်း သားတွေက လိမ္မာတဲ့ ကျောင်းသားတွေမို့ ဆရာသမားရဲ့ စကား ကို လေးစားလိုက်နာတတ်တဲ့အကျင့် ကောင်းလေးတွေရှိနေ တာ အမေရဲ့ ကလေးတွေခမျာ၊ အဲ့ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ဒဏ်ကို အတော်လေးခံစားနေကြရတာလေ၊ တချို့လဲဖို့ အဝတ်မပါတာ တွေဆိုရင် တစ်နေ့လုံး အဝတ်စို့နဲ့ နေပေတော့ပဲ အားလုံးက ချဉ်နေတာ အမေရဲ့သိလား”

“အင်း ဖြစ်ရလေ ဒီမိန်းကလေးကလဲ ဘာကြောင့်များ အဲ့သလို ဖြစ်နေပါလိမ့်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ အမေရယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးတာ အဝင်မြင့်ပြီး လူတွေကို လူလို့ အဖက်တန်တယ် မထင်တာလေ၊

ကလေးတွေ သူ့လိုဘယ်သူမှ အပုံစား ဝတ်စားသုံးဖြုန်း မနိုင်ဘူး ပေါ့၊ မာနတလူလူနဲ့ မျက်နှာကို မော့ခါနေတာ အဟွန်း ဟွန်း ဘယ်ရမလဲ ပဒုမ္မာနဲ့ တွေ့ပြီလေ၊ မှတ်လောက်သားလောက် အောင်ကို ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်ပစ်ခဲ့တာ”

“ဟင် ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“ဆေးရုံရှေ့မှာပဲလေ သူကတော့ သူ့စတိုင်နဲ့သူ လူတွေ အားလုံး သူ့ကို အရမ်းအားကျ အထင်ကြီးလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်း တွေနဲ့ ကြည့်နေတာလို့ အထင်ရှိနေတာဆိုတော့ ပဒုမ္မာ့မျက်ဝန်း ဝဲမှာ သူလုံးဝမထင်ထားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေကို ကောင်းကောင်း ကြီးတွေ့သွား သဘောပေါက်သွားတဲ့ပုံပဲ အဟင်း ဆွေ့ဆွေ့ မှန်ပြီး ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားတာလေ၊ သူ့ယောက်ျားကို သွားတိုင် တာနေမှာပေါ့”

“သမီးရယ် ဘယ်လိုကြည့်လိုက်တာလဲကွယ်”

ပဒုမ္မာ့အကြောင်း သိနေသဖြင့် အမေသက်ပြင်း ဖွဖွ စူးလေးချကာ မေးတော့၏။

“ပခုမ္မာ့မျက်ဝန်းထဲမှာလား သူ့တွေ့သွားစေမယ့် အဓိပ္ပာယ်က အရမ်းကို အထင်သေးတာ စက်ဆုတ်ရွံရှာစရာ ကောင်းတာ သူ့ကိုမုန်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေလေ အမေရဲ့”

“ဖြစ်ရလေ လူတစ်ယောက်ကို အဲသလောက်ကြီး တောင် သမီးမဖြစ်သင့်ဘူးလို့ အမေထင်တယ်ကွယ်၊ သမီးလဲ ဆရာမတစ်ယောက်ပဲလေ တပည့်လေးတွေကို လိမ္မာယဉ်ကျေး အောင် ဆုံးမသွန်သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာမက ဒီလိုဖြစ်နေတာ အမေစိတ်မောလိုက်တာကွယ်”

“မမောပါနဲ့ အမေ၊ သမီးက ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ လူတွေမို့လို့ ထိုက်တန်တဲ့ တုန့်ပြန်မှုကို ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ထိုက်တန်တဲ့ တုန့်ပြန်မှု”

အမေ သဘောမပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါနေ၏။

“အမေ”

“ဟင်”

“အဲ့ဒီလူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ အမေသိရင် သမီးလုပ်ရပ်ကို အမေသဘောပေါက်သွားမှာပါ”

“ဟင် . . . ဘယ် ဘယ်သူတွေများလဲ သမီး”

“အခုရှိနေတဲ့ ဆရာဝန်နာမည်ကို အမေသိလား”

“ဟင်အင်း မသိပါဘူးကွယ်၊ အားလုံးက နာမည်မခေါ် ကြဘူးလေ၊ ဆရာဝန်လေးက ဆရာဝန်လေးက ဆိုပြီးပြောနေ ကြတာ သူ့အမျိုးသမီးကိုလည်း ဆရာကတော်လို့ ခေါ်နေကြ တာဆိုတော့ နာမည်ဘယ်သိမလဲ ဘယ်သူတွေလဲသမီး၊ အမေ ကို အသိထဲကလား ဟင်”

“ဒါပေါ့ အမေရဲ့၊ သိတာမှ အရမ်းကို မကျေနပ်စရာ ကောင်းတဲ့အသိ”

“ဟင်”

“သူ့နာမည်က ကောင်းအံ့မှူးတဲ့ ဒေါက်တာ ကောင်းအံ့မှူး”

အမေ ရုတ်တရက် တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားရကာ

“ဟင် . . . နေအုံး အဲဒီနာမည် အမေကြားဖူးပါတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို ကြားဖူးသလိုပဲ သမီးရယ်”

ပဒုမ္မာမဲ့တဲ့လေး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။

“ကြားဖူးမှာပေါ့ အမေရယ်၊ ပဒုမ္မာပေးစပ်ဖျားမှာ ဒေါက်တာကောင်းအံ့မှူးနဲ့ မမသီရိတို့ရဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အကြောင်းတွေကို တဖွဖွပြောမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ”

“ဟင် . . . အို . . . အဲဒါ ဩော် . . . သူလား သူပဲလား ဘုရား ဘုရား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွယ် ဒီမြို့လေးကိုမှ လာကျရတယ်လို့”

ခုမှ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် အမေခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ရှိနေပါတော့၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မသီရိနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူငယ်ကိုး”

“အဟွန်း သူတို့အကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မသိဘူးထင်ပြီး ဒီမြို့လေးမှာ သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်တဲ့ လူက ဟန်ဆောင် မာနငယ်ထိပ်ကပ်ပြီး ဘဝင်တခွဲသားနဲ့ မောက်မာ

ထောင်လွှားတဲ့လူက ထောင်လွှားနေသမျှ ခုတော့ ပဒုမ္မာနဲ့ တွေ့ပြီလေ ဘယ်ရမလဲ ရှင်တို့တွေဟာ အရမ်းကို အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိတဲ့လူလို့ ပဒုမ္မာသတ်မှတ်လိုက်ပြီလေ”

“သမီး ဒီလိုမပြောရဘူး၊ လူတွေဟာ သူ့ကံတရားနဲ့သူ့အကြောင်းနဲ့သူလာတာ ကိုယ်ကအထင်အမြင်လွဲပြီး မစော်ကားသင့်ဘူး မှားတတ်တယ်”

“မစော်ကားပါဘူး အမေရဲ့၊ ပတ်သက်မှုကို သိနေလို့ သမီးစိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဖြစ်သွားရတာပါ စိတ်ချ ဒီအကြောင်းတွေ သမီးဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး အမေ့ကိုပဲ ပြောတာပါ၊ နားလည်ပါတယ်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ သူ့ဂုဏ်နဲ့သူရှိတာပဲ အမေရဲ့”

“အေး . . . အေး တော်ပါသေးရဲ့”

“သတိထားပြီးသာ စနဲနာနေစမ်းပါ မေမေရာ အဲဒီဆရာဝန်ကတော့ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ”

“ဟင် ဘာကိုလဲ သမီးရယ်”

“ပဒုမ္မာပြောလိုက်လို့ ဆရာဝန်က သူ့မိန်းမရဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် သူ့တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့လေ၊ နောင် မဖြစ်စေရပါဘူးတဲ့။ အဟင်း ဟင်း ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပဒုမ္မာသဘောကျစွာ ပြောနေဟန်ကို ကြည့်ပြီး အမေခေါင်းမသိမသာ ရမ်းကာ ပြောတော့၏။

“သမီးရယ် အမေစိတ်ပူနေမိပြီ”

“ဘာကိုလဲ အမေ”

“သူတို့ချင်း ကတောက်ကဆ ဖြစ်နေကြပြီလား မသိပါဘူးကွယ်”

“အာ ဖြစ်ပါစေပေါ့ အမေရဲ့၊ သူတို့ဖန်တီးလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာပဲ စိတ်ထဲမထားစမ်းပါနဲ့၊ အမေရာ အထင်ကြီးစရာကို မရိုတဲ့ လူတွေပါနော်”

“ဒါပေမယ့် သမီးပြောတော့ မသိရိက အဲ့ဒီသူငယ်လေ၊ အပေါ် လုံးဝအပြစ်မယူဘူးဆို သူ့တော်ကောင်းလေး ဖြစ်မှာပါကွယ်”

“အဟွန်း အမေကလည်းနော် မမသိရိက အမြဲတမ်း ဖြူစင်ရိုးသားပြီး ပေးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပြုန်းခနဲ လက်ထပ်သွားတာတောင်မှ အပြစ်လဲ မမြင်ရက် စိတ်လဲမနာရက် ဟွန်း ပဒုမ္မာနဲ့သာ နေရာချင်းလဲ ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့ အဟုတ်ပဲ”

“ဪ သမီးရယ် ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စကို ဘာလုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ၊ ဖြေသာသလိုတွေးပြီး ဖြေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား၊ အမှန်းတွေ အညှိုးအတေး အာယာတတွေဆိုတာ ပူလောင်စေတဲ့ အရာပါကွယ်”

“အမေကသာ တရားသဘောနဲ့ဖြေနေ မမသိရိကြည့်ရတာ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ သိလား၊ သူတို့ချင်းက အရမ်းချစ်ကြတာတဲ့လေ ကံကြမ္မာကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာဆိုတော့ အပြစ်မမြင်ရက်ဘူးတဲ့ ဘယ်လိုများ ဖြေတွေးလေ တွေးနေသလဲဆိုရင် အဲ့ဒီအမျိုးသမီးက ကောင်းအံ့မျိုးကို သိပ်

ချစ်သလို မိဘတွေကလည်း လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်လို့ တော်
သေးတာပေါ့တဲ့လေ ကဲ”

“အင်းပေါ့ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ကပဲ ကြည့်ပြီး
ဖြေတာအကောင်းဆုံးပေါ့ သမီးရယ်၊ ကဲ ကဲ သွား အဝတ်အစား
လဲ ရေချိုးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အမေ့ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရသဖြင့် ပဒုမ္မာရင်ထဲ တင်းကျပ်
နေတာတွေလည်း ပြေသလောက်ရှိသွားလေပြီ။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ ပဒုမ္မာမျှော်လင့်ထားသည့်
သတင်းတွေ ကြားရပါတော့၏။

စပ်စုတတ်သော ကျောင်းမှ ဆရာမဒေါ်မြမြအေးထံမှ
ဖြစ်ပါသည်။

“ကြားကြပြီလားဟေ့ ဆရာဝန်က ဆေးရုံကို ကား
မလာတော့ဘူး စက်ဘီးလေးနဲ့ပဲ လာတယ်တဲ့”

“ပြီးတော့ သူ့အမျိုးသမီးကလဲ ဈေးတွေဘာတွေ
သွားရင် အရင်ကလောက် ကားမောင်းတာ မရမ်းတော့ဘူးတဲ့၊
ရေအိုင်တွေဘာတွေတွေ့ရင် အရှိန်လျှော့မောင်းတယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်၊ ကျေးဇူးတင်စရာ တစ်
ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသံတွေကို ပဒုမ္မာ
မကြားသလို နေလိုက်၏။

စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“ဆရာမ ဆရာမကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး
ရုံးခန်းနားမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်စောင့်နေတယ်”

off အချိန်မို့ ဆရာ ဆရာမများ နားနေခန်းမှာ ပဒုမ္မာ
ရှိနေပါသည်။

ကလေးများ၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို စစ်ဆေး
နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျန် ဆရာမများက ပြုံးစိစိလေးလုပ်၍ ပဒုမ္မာကို စကြ
ပါတော့၏။

မြန်မာ့စာပေ

“ဟဲ့ ဧည့်သည်တွေဘာတွေဆိုတော့ ငါတို့ညီမလေး ပဒုမ္မာတစ်ယောက် စွန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ကိုနိုင်ဦးများလား မသိ”

ကိုနိုင်ဦးဆိုသူက ပဒုမ္မာ့ချစ်သူ စိုက်ပျိုးရေးအရာရှိလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

တခြားမြို့မှာ တာဝန်ကျနေပြီး ပဒုမ္မာတို့ စာချင်းသာ အဆက်အသွယ်ရှိကြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ပဒုမ္မာ့ဆီ ရောက်တတ်ပြီး ရောက်ခဲ့လျှင်လည်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းအနားရှိ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် တွေ့ကြပါသည်။

ကိုဦးလာတတ်သည်ကလည်း ကျောင်းချိန်တွင်းပို ကျောင်းမှာသာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရသည်သာ များ၏။

ပဒုမ္မာကလည်း အခြားနေရာများမှာသာ ရဲတပ် ပွင့်လင်းသလောက် ခုလိုကိစ္စမျိုးကျတော့ ရှက်တတ်၏။

ကျောင်းမှာဆိုတော့ လူမြင်သူမြင် ဣန္ဒြေလေးရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဦးကို အဖေနဲ့အမေတို့ပင် မမြင်ဖူးကြပါ။

ပဒုမ္မာကလည်း တစ်ခါမှ အိမ်အလည်မခေါ်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့ အထင်သေးမှာစိုးလှ၏။

ခုလည်မည့် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ

ပဒုမ္မာတို့ လက်ထပ်ကြရန် တိုင်ပင်ထားပြီးပါပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဦးတစ်ယောက်ပြောဆိုစရာ ရှိတာ

တွေပြောရန် လာခဲ့ခြင်းပေလား။

ပဒုမ္မာရင်ခုန် ကြည့်နှူးစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းရှိရာ ထွက်လာခဲ့

၏။

ကျောင်း၏ ဖွဲ့စည်းပုံတွေက ဆရာ ဆရာမများ နားနေ

ခန်းက ဟိုဘက်အစွန် ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းက ဒီဘက်အစွန်

ဧည့်ခန်းက ရုံးခန်းနှင့်ကပ်ရက်ဖြစ်၏။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက စည်းကမ်းကြီးသလောက် အလွန်

သဘောကောင်းပါသည်။

ဆရာ ဆရာမများအပေါ် မိသားစုစိတ်ဓာတ် အပြည့်

အဝဖြင့် ဖေးမကူညီတတ်၏။

လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း သေချာတိကျ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကြီးကို အားလုံးက ချစ်ကြောက်ရုံသေ
ကြလေသည်။

ကော်ရစ်ဒါမှာ ဆရာကြီးရပ်နေကာ ပဒုမ္မာ့ကို ပြော
လိုက်၏။

“ဆရာမရေ ဟောဒီမှာ ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာမနဲ့ တွေ့
ချင်လို့တဲ့၊ ဆရာမတို့က မိတ်ဆွေတွေဆို”

“ဟင် ရှင်”

ပဒုမ္မာ တန့်ခနဲဖြစ်သွားရကာ အံ့ဩသွားရ၏။

ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းကြည့်တော့ ဒေါက်တာကောင်းအံ့မှူး
က ပဒုမ္မာ့ကို မြင်သည်နှင့် ထရပ်လိုက်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ပဒုမ္မာ အစ်ကိုကြီး စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါကွာ”

“ကဲ ကဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြလေ ဆရာမ”

ဆရာကြီးကို အားနာ၍ ပဒုမ္မာမငြင်းသာ . . .

ပြီးတော့လည်း သူ့သိကွာ ကိုယ့်သိကွာဆိုတာ ရှိသေး
သဖြင့် ပဒုမ္မာဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

ဆရာကြီးက သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။
ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ပဒုမ္မာခပ်တည်တည်ပင်
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ ပြောစရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိဘူးလို့ ထင်ပါ
တယ်”

“ပဒုမ္မာ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ရှင် . . . ဘာကိုလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဆေးရုံမှာ ပဒုမ္မာ လာသွားတဲ့ ကိစ္စ
အတွက်”

“ဟင်အင်း ကိစ္စမရှိပါဘူး အဲဒီကိစ္စက ပြီးသွားပြီပဲ၊
ကလေးကလဲ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ
စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောတာ ဆိုတာ ရိုင်းသွားပါတယ် တောင်းပန်ချင်း
တောင်းပန်ရင် ကျွန်မကသာ တောင်းပန်ရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့်
အကြောင်းတွေက ရှိနေတော့ ကျွန်မစိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ဖြစ်သွား
တယ်”

“နားလည်ပါတယ် ပဒုမ္မာ အစ်ကိုကြီးအပေါ် ဘယ်

လောက်မုန်းနေသလဲ ဘယ်လောက်အထင်သေးနေသလဲ ဆို
တာလည်း သိပါတယ်”

“ဒေါက်တာ ကျွန်မအဲ့ဒီကိစ္စမပြောချင်ဘူး၊ ကြားလဲ
မကြားချင်ဘူး”

“ပဒုမ္မာ ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီး အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ပါရစေ၊ အစ်ကိုကြီးမှာ ရင်ဖွင့်စရာ ဘယ်သူမှ မရှိ
လို့ပါကွာ”

ပဒုမ္မာ မချိပြုံးလေး ပြုံးကာ . . .

“ဪ အဟင်း ဒေါက်တာဆိုလိုတာက ကျွန်မကို ပြော
တဲ့စကားတွေ မမသိရိဆီ ရောက်ကိုရောက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘော
လား၊ မှားသွားမယ်၊ ဒေါက်တာ သိအောင် ကျွန်မရှင်းရှင်းပဲ
ပြောထားမယ်၊ သစ္စာမဲ့လွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို
နားထောင်ပေးဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မစာသင်ရ
အုံးမယ် ကျေးဇူးပြုပြီး သွားပါတော့၊ ကျွန်မတို့ချင်း ဘာမှသိကျွမ်း
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာမျိုး လုံးဝမရှိဘူးလို့ပဲ သဘောထားပါ”

စကားအဆုံး ပဒုမ္မာဆတ်ခနဲ ထကာ ထွက်လာခဲ့၏။

အချိန်ပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုးလေပြီ ကောင်းအံ့မှာ
ဘာ မိမိလာရင်း ရည်ရွယ်ချက်အထမမြောက်သဖြင့် ခေါင်းငိုက်
ပိုက်ချကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

သိမ်ငယ်စိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး လေးလံတင်းကြပ်နေ
လေသည်။

သီရိအပေါ် တစ်နေ့မှ မေ့မရနိုင်အောင် ရှိနေသော်
လည်း မိမိမှာ ကာမပိုင် ဇနီးရှိနေပြီမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဇွတ်မှိတ်
ဖြေသိမ်ကာ နေရာသစ်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေသွားရန် စဉ်းစားကာမှ
ကိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ သီရိညီမ ပဒုမ္မာရှိသော မြို့မှာ တာဝန်လာ
ကျရ၏။

ရွှေဘုံနှင့် မမျှော်လင့်ပဲ အိမ်မက်ဆိုးတစ်ခုပမာ လက်
ဖပ်ခဲ့ရသော အခြေအနေအတွက် မိမိကိုယ်ကို မိမိခွင့်မလွှတ်
နိုင်လောက်အောင် အမြဲတမ်း တမြေမြေ ခံစားနေရဆဲပါ။

ပဒုမ္မာစိတ်ဆိုးနေသည်မှာ အပြစ်မဆိုသာ သီရိလည်း
မာကျည်းရှာပါမည်။

မိမိတို့ မင်္ဂလာပွဲသို့ အပြုံးမပျက် တက်ရောက်ချီးမြှင့်

ခဲ့သော သီရိ၏ မျက်နှာကို တသက်လုံးကြေကွဲရင်နာစွာဖြင့် မိမိတမ်းတ တောင်းပန်နေမည်သာ။

ခွင့်လွှတ်ပါ သီရိရာ ဟူသော စကားကို မဆိုရဲလောက် အောင်ပင် မိမိအဖြစ်က ဆိုးဝါးခဲ့တာမို့ သိမ်ငယ်စိတ်ဖြင့် ဘယ် သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်လောက်အောင်ပင် ရှိခဲ့ရ၏။

မိဘနှစ်ပါး သီရိ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝေးရာမှာ နေသွားရင်း ဝါသနာပါသော အလုပ်ဖြင့် လူအများကို အကျိုး ပြုသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပါပြီ။

အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟု ပြောလျှင်ရနိုင်သည်ဟု ဇနီး ဖြစ်သူ ရွှေဘုံထက်၏ မိမိအပေါ် လိုလေသေးမရှိ ဝတ္တရားကျ လွန်းခြင်းပင်တည်း။

မိုးလင်းကတည်းက အိပ်ယာဝင်ချိန်အထိ မိမိအတွက် အစားအသောက် အဝတ်အစား သွားရေးလာရေး ကိစ္စမှန်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ မချို့တဲ့စေရ အားလုံးပြီး ပြည့်စုံစေလေ၏။

လိုအပ်တာထက် ပိုမိုလွန်ကဲသော ဂရုစိုက်မှုတွေ ကြောင့် မကြာခဏ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မိမိအပေါ် ရွှေဘုံထက် တကယ်ချစ်မှန်း နားလည်နေ သော်လည်း မိမိဘက်က ဇနီးမယား တစ်ယောက်အပေါ် ထား သင့်ထားအပ်သော ဝတ္တရားမှလွဲ၍ လုံးဝမပိုခဲ့ပါ။

ငွေကြေးတတ်နိုင်သူပီပီ မိမိအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လေး စီမံချက်ပြုပေးထားသော်လည်း ဘယ်တော့မှ ဟက်ဟက် ပက်ပက် မစား။

အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်ဆိုလည်း ရွှေဘုံထက် ပယ်လာသမျှ ဘီရိုထဲ ထည့်ထားရုံသာ ဘယ်တော့မှ မဝတ်။

ကားတောင်မှ မကောင်းတတ်လွန်း၍ စီးနေရခြင်းပါ။ မတော့ အဆင်ပြေနေပြီ ဆေးရုံမှ စက်ဘီးလေးဖြင့်သာ အလုပ် ထက်နေ၏။ ဒါကိုပင် ရွှေဘုံထက်က မကြည်ဟန်ဖြင့်

“ကိုကိုရယ် လင်နဲ့မယားဆိုတာ သူ့ပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်း ပြားနေဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒီမယ် မင်းနားလည်ထားဖို့က ငါဟာ လခစား မရာဝန်တစ်ယောက် ငါ့လစာနဲ့တန်တဲ့ အနေအထားလောက်ပဲ

ငါနေချင်တယ်၊ စားချင်တယ်၊ ဝတ်ချင်တယ်၊ မင်းဖန်တီးပေးတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေအတွက် ငါလိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ မိန်းမထ ဘီနားခိုစားတဲ့ကောင်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး။”

“ဘယ်သူမှ အဲသလို မထင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“အေး ဘယ်သူထင်ထင် မထင်ထင် ငါ့အနေနဲ့ ထင်နေ တာကို ပြောတာ မင်းမိဘ ချမ်းသာလို့ ဘယ်လိုပဲ စည်းစိမ်တွေ နဲ့နေနေ ငါနဲ့ မဆိုဘူး။”

“ကိုကိုရယ် ဒါဆိုရင် ဘုံက ဒယ်ဒီတို့ပေးထားတာတွေ အကုန်ပြန်ပေးလိုက်ရမှာလားဟင်”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ၊ ငါဘာမှ မပြောချင်ဘူး၊ မင်းတစ်သက်လုံး နေလာခဲ့တဲ့ အချိုးတွေ ငါ့ကြောင့်ပြောင်းရ ရင်လဲ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲမှာပဲ မင်းနေနိုင်ရင် လုပ်ပေါ့ ငါတော့ နေပါလို့ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။”

“နေပါမယ် ကိုကို၊ ဘုံနားလည်ပါပြီ ကိုကိုကို လက်ထပ် တာဟာ ဘုံ ကိုကိုကို ချစ်လို့ အတူနေချင်လို့ ပါရမီဖြည့်ချင်လို့ ပဲ ကိုကို ကျေနပ်တဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ ဘုံနေပါမယ်”

“ဘာ ငါ ကျေနပ်တဲ့ အနေအထား ဟုတ်သား အဟား”

သူ ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်တော့ ရွှေဘုံထက် မျက် နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားရတာ . . .

“ကိုကို ဘုံတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဘုံတို့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုအဖြစ်နဲ့ နေသွား ကြရအောင်လား ကိုကိုရယ်၊ ဘုံလေ ကိုကိုပြောသလို ကိုကို လစာလေးနဲ့ပဲ လောက်ငှအောင် သုံးပါ့မယ် မိဘအထောက် အပံ့တွေကိုလဲ မယူတော့ပါဘူး၊ အနေအစား ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲ ပါစေ ကိုကို၊ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး”

“တော်စမ်းပါကွာ”

“ဟင်”

ရွှေဘုံစကားမဆုံးခင် သူဟောက်ပစ်လိုက်ကာ ခနဲရယ် လေး ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အဟက် မင်းပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကားတွေဟာ နားချမ်းသာစရာ မရှိပါဘူးကွာ”

“ဟင်”

“ဘာတဲ့ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
စရာ ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

“ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“ရှင်”

“မင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

“ဟင် ဘာကိုလဲ ကိုကို”

“မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ
လေ အဟား ဟား”

“ကိုကိုရယ် ဘုံဝန်ခံပြီးပြီပဲ ကိုကိုကို ဘုံချစ်လို့ပါ”

“တော် . . . တော် ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆုံး တစ်ယောက်
ပဲရှိတယ်၊ သိရိတစ်ယောက်ပဲ မင်းကြောင့် ငါ့အသည်းတွေ
အစိပ် စိပ်အမွှာမွှာ ကြွေမှုပျက်စီးသွားပြီလေ၊ အချစ်ဆိုတာ
မရှိတော့ ဘူး၊ မင်းကိုငါ မချစ်ဘူး ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ထားတဲ့

ဇနီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ လင်သားဝတ္တရားယောင်ပဲ မင်း
အပေါ်ထား နိုင်မယ်၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုတာ ဒီဘဝမှာ မရနိုင်တော့တဲ့ အရာတစ်ခုပါကွာ”

“အို”

ရွှေဘုံထက် ငိုပါတော့၏။

ငိုပါစေ သူ့ဂရုမစိုက်ပါ။

စိတ်ညစ်လာလျှင် လုပ်နေကျအတိုင်း သူ့အရက်
သောက်၏။

အရက်ဆိုတာက သူ့ဘဝအတွက် ဖြေဖျော်မှု တစ်စိတ်
တစ်ဒေသဖြစ်နေလေပြီ။

တစ်ခုရှိတာက အလုပ်ချိန်မှာ သူ့အရက်မသောက်ပါ
ကျောင်းမှ ဆေးရုံရှိရာ သူ့လေးကန်စွာ လမ်းလျှောက်လာ ခဲ့
လေသည်။

ပဒုမ္မာနှင့်တွေ့သော်လည်း သူ့ရင်ဖွင့်ခွင့်မရခဲ့။

အစ်မအတွက် ပဒုမ္မာ သူ့အပေါ် နာကျည်းခံပြင်းနေမှု
ကို သိရပြန်တော့ ပို၍ ကြေကွဲရ၏။

ဆေးရုံရောက်တော့ သူနာပြုဆရာမက လှမ်းပြော၏။

“ဆရာအိမ်က ဆရာ့အမျိုးသမီးဖုန်းဆက်တယ် ဆရာ
နေမကောင်းလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဆေးရုံမှာ လိုအပ်တာတွေကို ဆရာမအားမှာကြားပြီး
သူပြန်လာခဲ့၏။

မနက်သူ့အိမ်က ထွက်လာတုန်းက အကောင်းပင် သူ
အတွက် ကျော်ဖီနှင့် ထမင်းကြော် ကြော်ပေးနေသေးသည်
မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၈)

“ဟော ဆရာပြန်လာပြီ”

အိမ်ရှေ့မှာ သူ့စက်ဘီးလေး ရပ်လိုက်တော့ အိမ်နီးချင်း
ဒေါ်လှမေက ပြောလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရွှေဘုံထက်ရော အခြားအိမ်နီးချင်း
လေးငါးယောက်ပါ ထိုင်နေကြသဖြင့်။

“ဟင် နေမကောင်းဘူးဆို”

ရွှေဘုံထက်ကို ကြည့်ပြီး သူပြောလိုက်တော့ ရွှေဘုံက

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ခွေလဲသွားလို့
ဟောဒီက ဒေါ်ကြီးတွေ ရှိနေလို့သာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့ ဒေါ်လှမေလဲ ဒီအိမ်ရှေ့ကအဖြတ်
လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ဆရာကတော်က အဝတ်တွေ လှမ်း
နေရာက ခွေခနဲ လဲသွားတော့ ပြေးလာပြီး အိမ်နီးချင်းတွေ
အော်ခေါ်ရတာပေါ့။ ရှုဆေးရှုခိုင်း ယပ်ခပ်ပေး နှိပ်ပေးနဲ့ ပျာယာ
ခပ်သွားတာပဲ ဆရာရေ၊ ကဲ . . . စမ်းသပ်ကြည့်ပါအုံးနော်၊
ဒေါ်လှမေတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့ အဟင်း”

“ဗျာ . . . ဘာများလဲ ဒေါ်လှမေ”

“အို . . . စမ်းမှာသာစမ်းပါအုံး ဆရာရယ်”

ဒေါ်လှမေက ခင်မင်ဖော် ရွှေကူညီတတ်သူဖြစ်၏။

ရွှေဘုံထက် လိုအပ်တာများကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ဝယ်
ချမ်းပေးတတ်လေသည်။

“ကဲ . . . လာ”

ရွှေဘုံထက်ကို အိပ်ယာပေါ် အသာလှစေပြီး နားကြပ်
လေးနှင့် သူ့စမ်းလိုက်၏။

သေချာအောင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုအပြီးမှာ သူထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားရ၏။

“မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီပဲ”

“ဟင်”

ရွှေဘုံထက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝမ်းသာလွန်း၍ ပြုံးသွား
ရတော့သည်။

သူကတော့ အေးတိအေးစက်ပင်။

“မင်းမသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ကိုကို ဘုံသတိတောင်မထားမိဘူးလေ၊

အဟင်း ကြည့်စမ်း ဟုတ်ပါရဲ့”

ပြောရင်း ရွှေဘုံထက်က လက်ချောင်းလေးတွေ ချိုးရေ
လိုက်ပြန်၏။

တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်း သုံးချောင်း။

“ကိုကို သုံးလရှိပြီ သိလား”

“အင်း ဝရူစိုက်ပေါ့ ခုရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းသွားပြီ ဘုံပျော်လိုက်တာ ကိုကိုရောဟင်”

ရွှေဘုံထက် အမေးကို သူမကြားသလိုပင် နေကာ
နားကြပ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ် ဆေးရုံကို ပြန်သွားအုံးမယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ လူနာ ရှိတယ်”

“ဟင်”

ရွှေဘုံထက် မျက်နှာမသိမသာ ပျက်သွားရတော့၏။

ကိုကိုဟာ သူ့ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီဆိုတာတောင်မှ

ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်ပါလား။

ဘုံမထင်ထားပါ။

ကိုကိုလည်း ဘုံလိုပင် ပျော်သွားမည်ထင်နေလေသည်။

ခုတော့ ဘုံ့အထင် တက်တက်စင်အောင်လွဲလေပြီ။

အပြင်မှာ လည်တဆန့်ဆန့်ရှိနေကြသော ဒေါ်လှမေ တို့က ကောင်းအံ့ထွက်လာသည်နှင့် မျှော်လင့်တကြီး မေးကြပါ တော့သည်။

“ဆရာ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ဒေါ်လှမေတို့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား ဆရာကတော်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ ဟုတ်လား”

သူပြုံးလိုက်၏။ ပြုံးမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။

ဒေါ်လှမေတို့ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကိုယ်ဝန်ပဲခင်ဗျ”

“ဟယ် ကဲ မမြင့် ငါမပြောလား ဒါပဲလို့”

“အေးဟယ် ဝမ်းသာစရာပဲ မင်္ဂလာသတင်းပဲပေါ့”

သူ့စက်ဘီးလေး စီးကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်မြင့်ဆို သော အမျိုးသမီးကြီးက . . .

“ဟဲ့ ငါ့စိတ်ပဲ ထင်လို့လား ဆရာက မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“အေး ငါလဲ အကဲခပ်မိတယ် ဆရာပုံစံက ဟက်ဟက် ပက်ပက်မဟုတ်သလိုပဲနော်”

“ရှူး တိုးတိုး ဆရာကတော်လေး ထွက်လာနေပြီ”

ဘုံ့မျက်နှာလေး ပြုံးနေလေသည်။

“ဒေါ်ကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မဟုတ်ရင် ဘုံ တစ်ယောက်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေးလဲနေမှာ”

“မဟုတ်တာ ဆရာကတော်ကလဲ ဒေါ်ကြီးတို့က အမြဲ

တစေ့တစောင်း ကြည့်နေတာပါ”

“ရှင်”

“ဪ ဆရာကတော်က လှတယ်မဟုတ်လား၊ အပြင် များထွက်ရင် ငေးပြီး ကြည့်နေရတာလေ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဘုံ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ ဘုံလိုချင်တာ ဒါပဲလေ။

“ဆရာကတော်”

“ရှင်”

“ဝမ်းသာမှာပေါ့နော်၊ သားဦးလေးဆိုတော့ မိဘတိုင်း

က အရူးအမူးဖြစ်တတ်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုံအရမ်းပျော်ပါတယ်၊ အဟင်း ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ ဆီစာရေးရအုံးမယ်”

ခုတလော ရာသီဥတု မကောင်းသဖြင့် ဖုန်းက အဝေး ပြောမရ ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာက ဆေးရုံပြန်သွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အရေးကြီးတဲ့ လူနာရှိလို့”

“ဆရာကြည့်ရတာ သိပ်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ် တာ ပဲနော်”

“ဟင် . . . ရှင်”

“ဪ တစ်ချို့ယောက်ျားတွေများ မိန်းမမှာ ကလေးရှိ နေမှန်းသိရင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်ကို ပျော်သွား တတ်ကြတာလေ ခု ဆရာကျတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“ဟဲ့ မမြင့်ကလည်း ငါတို့ရှိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူလဲ ကလေးအဖေဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်လေးနဲ့ မပျော်ပဲ နေပါ့ မလားလို့”

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့လေ”

“ဟို ကိုကိုက ဆေးရုံမှာ အရေးကြီးတဲ့ လူနာရှိနေလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုစရိုက်က အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်အေးဆေး တယ်လေ၊ ဘုံကျတော့ ဝမ်းနည်းစရာရှိရင် ငိုပစ်လိုက်တာပဲ ပျော်စရာရှိရင် တအားပျော်လိုက်တာလေ ကိုကိုနဲ့ တခြားစီပေါ့ အဟင်း ကိုကိုပင်ကိုယ်ကကို အဲ့ဒီလိုပဲလေ အကြောင်းမသိရင် တော့ဘုံကိုပဲ မချစ်သလိုလို ဂရုမစိုက်သလိုလို ထင်တတ်ကြ တာ ဒေါ်ကြီးရဲ့ တကယ်တော့ ဘုံကို ကိုကိုက သိပ်ချစ်တာ သိလား”

“ဟုတ်လား အင်းပေါ့ ဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာကတော်က ငယ်ငယ်ချောချောလေးကိုး ပြီးတော့ ဆရာအပေါ်မှာလည်း အရမ်းဂရုတစိုက်ရှိတာဆိုတော့ ဆရာက ချစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကြည့်စမ်း ဒေါ်ကြီးတို့တောင် သိနေပြီ အဟင်း”

“ကဲ ကဲ ဆရာကတော်လေးလဲ နေ့တောင်းသွားပြီဆို တော့ ဒေါ်ကြီးတို့ ပြန်အုံးမယ်နော် အရေးအကြောင်းရှိရင် လှမ်း သာခေါ်လိုက်ပါ။ ဘာမှအားမနာနဲ့ သိလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကတော် အိမ်နီးချင်းဆိုတာ တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ဖေးမကူညီကြရတာပဲ မဟုတ်လား သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ တယ်နော်”

ထွက်သွားကြသော အိမ်နီးချင်းများကို တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီးမှ ဘုံတစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြုံးကာ ဧည့် ခန်းထဲမှာ ပြန်လာထိုင်၏။

ဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲလို့ ဘုံမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေးရှိနေပြီလေ။ ဘုံကို မချစ်နိုင် သော ကိုကိုတစ်ယောက်ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားမလဲဆို တာ ကြည့်ရပါအုံးမည်။

ဘုံယုံကြည်ပါသည်။

ကိုကို ဘုံအပေါ် လိုလားနှစ်သက်စွာဖြင့် မြတ်နိုးလာစေ ရမည်။

“ရင်သွေး” ဟူသော သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်လေးက ကိုကို ဘုံအပေါ် တင်းမာနေမှုကို တစ်ရစ်ချင်း တစ်ရစ်ချင်း ဧပြင်လျှော့ သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပေတော့မည်။

ကိုကိုရေ ဘုံအစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့မှုတွေရဲ့ ရလဒ်ဟာ မကြာခင်မှာ အကောင်အထည်ပေါ်လာပါတော့မည်လေ။

ကိုကိုအပေါ် အနှစ်နာခံ လိုက်လျှော့ခဲ့သမျှ အားလုံး အတွက် ကိုကို ပေးဆပ်ရန်သာ ပြင်ထားပေတော့ပဲ။

ဘုံတကယ်ပျော်ပါသည်။ စိတ်လဲချသွားပါပြီတည်း။ မှန်ပါသည်။ ယခုချိန်အထိ ဘုံရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စိတ်

လက်မချနိုင်ရုံနေရသော အကြောင်းတစ်ခုက တစ်နေ့နေ့မှာ
ကိုကို ဘုံ့ကို စွန့်ပစ်သွားမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးပင်မဟုတ်ပါလား။

ဘုံ့သိတာပေါ့။ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ ယောင်
တာတောင်မှ ကိုကို့ နှုတ်ဖျားမှ 'သီရိ' ဟူသော နာမည်ကို ဘုံ့
နားခါးစွာ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြားနေရသည်ပဲ။

ဘုံ့တကယ်အကြောက်ဆုံးက ကိုကို ဘုံ့ကို ကျောခိုင်း
သွားမှာကိုပင်တည်း။

ခုတော့ ဘုံ့တကယ်ပင် စိတ်ချမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်
ခြင်း။

ဒီမြို့လေးမှာ ကိုကိုကို လူ့အတော်များများက လေးစား
ချစ်ခင်နေကြပါပြီ။

ရောက်စတုန်းက ဘုံ့ကို လူတွေအထင်ကြီးအားကျစေ
ရန် တစ်ခုတည်းသော အတွေးဖြင့် ဘုံ့ခပ်မော့မော့လေး နေလာ
ခဲ့မိပါသည်။

တလောက ပဒုမ္မာဆိုသော မသီရိ၏ ဝမ်းကွဲညီမလေ

ကြောင့် လူမသိစေချင်သော ဘုံ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ထို
ဆရာမ သပုတ်လေလွင့်သတင်းဖြန့်လေမအားဟု အားငယ်
ခြောက်ခြားစိတ်လေး ဝင်ခဲ့ရသေး၏။

ဘုံ့သာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဇွတ်ထိုးခဲ့ပါလျှင် ခုလောက်ဆို
ဘုံ့အရှက်ထုပ်ကြီး ဟက်တက်ကွဲနေလောက်လေပြီ။

ဘုံ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီလေ၊ အစစအရာရာ လိမ်လိမ်
မာမာပင် နေသွားပါတော့မည်ဟူ၍။

အခန်း (၁၉)

“ဒေါ်လေးဆွေ ဆီတစ်ဆယ်သားရောင်းပါ”

“အေး . . . အေး”

“ကြီးကြီး သမီးက ဆန်လေးလုံး”

“ရမယ်နော် ခဏလေး”

“ဒေါ်ကြီး ကြက်သွန်နီ တစ်ဆယ်သား”

“အေး အေး”

ဈေးဝယ်များဖြင့် လက်မလည်အောင်ရှိနေရသော ဒေါ်ခင်ဆွေမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွက်သွတ်လေး ရောင်းပေးနေလေသည်။

ဆင်းရဲသားရုပ်ကွက်လေးမို့ ချက်ပြုတ်ချိန်နီးကာမှ ခုလိုပင် အပြေးအလွှား လာဝယ်တတ်ကြပါသည်။

ကျန် နေ့လည်နေ့ခင်းချိန်ဆို တရားတမောပင် အိပ်လို့ ရသေး၏။

ဈေးရောင်းနေရင်းမှ ဒေါ်ခင်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ ဘန်ဒါ အောက်ဆီ မျက်လုံးဝေခနဲ ရောက်သွားတော့ လူတစ် ယောက်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

စက်ဘီးလေးနားပြီး ရပ်နေသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာ ခရီးတထောက် နားနေတာပဲလေဟူသော အတွေးဖြင့် ဈေး ဆက်ရောင်းနေလေသည်။

ဘယ်အချိန်ထိ ကြာသွားသလဲပင်မသိပါလေတော့။

ဈေးဝယ်များစဲသွား၍ ဒေါ်ခင်ဆွေနားနားနေနေ ထိုင်မိချိန်မှာ မျက်ဝန်းတွေက ဘန်ဒါပင် အောက်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားရပြန်၏။

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ဆွေ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားရပါတော့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စက်ဘီးနှင့် လူက ဒေါ်ခင်ဆွေ ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာနေသဖြင့် ဩော် တစ် ခုခု ဝယ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပဲလေဟူသော အတွေးဖြင့် ဆိုင်ရှေ့

ရောက်လာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒေါ်ခင်ဆွေလှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘာလိုချင်လို့လဲကွယ်”

အရွယ်က အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်မို့ တူသား အရွယ်လောက်ပင် ရှိလေသည်။

အသွေးအမွှေးကလည်း သန့်ပြန်ရည်မွန်၏။

ဒေါ်ခင်ဆွေက ဈေးဝယ်သူထင်၍ မေးလိုက်သည်ကို ကောင်းအံ့က အလိုက်သင့်ပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြော ချင်လို့ပါ”

“ဟင် ဘာများပါလိမ့်ကွယ်၊ ပြောပါ”

ဒေါ်ခင်ဆွေက သူ့ကို ဇဝေဇဝါလေးကြည့်နေတာမို့ ဆက်ပြောလိုက်ရ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်က ပဒုမ္မာ့မေမေပါနော်”

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါတူက ဘယ်သူပါလိမ့် သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေများလား”

“ကျွန်တော်ကောင်းအံ့မှူးပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ကောင်းအံ့မှူး”

ဒေါ်ခင်ဆွေပို၍ ဦးနှောက်ချောက်သွားရ၏။ ဒီနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးနေသလိုပဲ ဘယ်နေရာမှာ ကြားဖူးပါလိမ့်။

အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေစဉ် ကောင်းအံ့က . . .

“ကျွန်တော် ဒီမြို့က ဆေးရုံကို ပြောင်းလာတဲ့ ဆရာဝန်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟေ”

ဒေါ်ခင်ဆွေ မျက်လုံးဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားရတော့ကာ ယုယုသလဲ ပြောလိုက်ပါတော့၏။

“အို ဆရာဝန်လေးလား၊ ကြည့်စမ်း ဒေါ်ဒေါ်မသိဘူးကွယ်၊ ဆရာသတင်းက အရမ်းမွှေးဟော့ မြင်ဖူးချင်နေတာ ဝါနဲ့ ဒီကိုလာတဲ့ ကိစ္စက”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ပါရစေဗျာ”

“အို လာပါ ထိုင်ပါ ဆရာရယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်ဒေါ်လဲ ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ပါ။ အိမ်ထဲဝင် ထိုင်ရအောင်လား ဆရာ လာပါ”

“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ အား

တာလည်းမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ခုလို စကားပြောခွင့်လေးရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆိုင်ရောင်းရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ဗျာ”

“စကားပြောချင်တယ် ဟုတ်လား”

ကောင်းအံ့က ဆိုင်စွန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ သီရိအကြောင်းပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ဆွေ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် . . .

“ဪ . . . အေးကွယ် ကြားပါတယ်၊ အဲဒါ ဆရာဝန်လေးပဲကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပါ သီရိအပေါ် ကျွန်တော်သိပ်ပြီး ချက်စက်ရာ ကျခဲ့တဲ့ကိစ္စမို့ ရင်ထဲမှာ အမြဲတင်းကြပ်လေးလံပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ ဒါမျိုးက ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ ဖူးစာပဲပြောပြော ကံကြမ္မာပဲဆိုဆို ပေါင်းဖက်ကြဖို့ အကြောင်းမပါတော့ ကံတရား

အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ အင်း အဲဒီကိစ္စအတွက် သမီးက သိပ်စိတ်ကြီးတာလေ။ သူမမအတွက် ခံစားချက်တွေ ဝင်ပြီး ဆရာအပေါ်မှာ ဟို”

ဒေါ်ခင်ဆွေ ပြောရမှာ အားနာဟန်ဖြင့် တန့်နေစဉ် သူနားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်၍ . . .

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ပဒုမ္မာက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တာနဲ့ ရန်တွေ့ပြီးပြီလေ”

“အို အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်ဘက်က လွန်ခဲ့တာကိုး သူဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“ဆရာရယ် သမီးက ဘာတွေများ လွန်လွန်ကျူးကျူး ပြောလိုက်သေးလဲ ဟင်”

“မလွန်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်သူ့ကို ညီမလို့ ခေါ်တာကို မကြိုက်ဘူးလေ၊ အဟင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်သက် မကျေဘူး အထင်လဲ သေးတယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဖြစ်ရလေ ဒေါ်ဒေါ်တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ သမီးက အဲဒီလို ဇာတ်ကြလေးဆိုတော့ မျက်နှာပူစရာတော့ ဖြစ်နေပါပြီ”

“မဖြစ်ပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်ခံယူထိုက်တဲ့ စကားတွေပါ”

“ဟင်”

“သီရိက ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုပဲ ခွင့်လွှတ်တယ် ပြောပြော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ် ပဒုမ္မာက သီရိအတွက် ခံစားပေးပြီး ပြောတာနည်းတယ်လို့တောင် ထင်သေးတယ်ဗျာ”

“မဟုတ်တာ ဆရာရယ်၊ သမီးလာမှ ပြောရအုံးမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင်”

“သီရိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မိသားစုကို ကိုယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလိုပဲ သဘောထားပါရစေလို့ မပြောချင်တာပါ။ သီရိနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ရင်းနှီးချင်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အို ရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ သိပ်ရတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ မင်ပွန်းက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ ဆေးဝါး နားလည်တဲ့ ဆရာနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတာဟာ နတ်သိကြားမ သလိုပါပဲ”

“ဦးလေးက ဘာရောဂါလဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်ကြည့်ပါရစေ”

“ကောင်းတာပေါ့ဆရာရယ်၊ သူက အစတုန်းက အရက်တွေ အကျွံသောက်ထားတော့ အဲဒီဒါက်တွေပဲနေမယ်၊ အရက်ပြတ်တော့ ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်က ဆယ့်နှစ်ရာသီပဲလေ”

“ကြည့်ရအောင် ဒေါ်ဒေါ်”

“ဆရာမှာ ဆေးပါလားဟင်”

“ခုတော့မပါသေးဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်မှာပါ နောက်နေ့မှ လိုအပ်တာ ယူလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း”

ဦးအောင်မွန်ရှိရာ အိမ်ထဲဘက်ဆီ သူလာခဲ့ကာ မေးမြန်းစစ်ဆေးသင့်တာကို သူမေးမြန်းခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်ဆွေကို ပြောလိုက်၏။

“ဦးလေးက ဆေးကြောက်လား ဒေါ်ဒေါ်”

“သိပ်ကြောက်တာ ဆေးမသောက်ချင်လို့၊ သူဒီလိုမှာ တာရှည်ဖြစ်နေတာ ဆရာရဲ့”

သိရီ၏ ဦးလေးဟူသော အသိဖြင့် သူပို၍ အလေးထားမိ၏။

“ဆေးရုံတက်မလား ဦးလေး”

သူမေးတော့ ဦးအောင်မွန်က ခေါင်းခါ၍ . . .

“မတက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်တက်ချင်မလဲ ဆရာရယ်၊ သူက ဆေးရုံမှာဆို ဆေးမသောက်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ ဆေးထိုးလဲ ကြောက်သလားမမေးနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က တက်စေချင်တာပေါ့၊ မအားပေမယ့် ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ရောဂါသည်းလာရင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဆရာ ပြေးခေါ်ရတာပေါ့၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ကျန်းမာရေး မှူးရှိတယ် ဆရာရဲ့”

“ဪ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်ကူညီပါ့မယ် ဦးလေး”

“ဟင်”

“မကျန်းမာချင်ဘူးလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပါ ဆေးကောင်းကောင်း ကုပေးမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်လာသွားတဲ့အကြောင်း ပဒုမ္မာသိရင် စိတ်ဆိုးမယ် ထင်တယ်ဗျာ”

“ဆရာရယ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဆရာလာတာဟာ ဒေါ်ဒေါ်တို့အတွက် ဝမ်းသာစရာပါ။ သမီးကိုလည်း သဘောပေါက်အောင် ဒေါ်ဒေါ်ပြောပါမယ်။ အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ဆရာ။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေသွားဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။ ကြားနေပါတယ်လေ။ ဆရာကတော်က ငယ်ငယ်ချောချောလေးနဲ့ ဆရာ့ကိုလည်း တုန်နေအောင်ချစ်တယ်တဲ့ အဟင်၊ ဆရာ့ကကောင်းပါတယ်လေ။ သူချစ်ကို ရှာရတယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ် သူချစ်ထက် သူ့ရောကိုယ်ပါ ချစ်ကြတာက ပိုမကောင်းဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော့ဘဝမှာ သေတဲ့အထိ ကြိတ်မှိတ်ခံစားသွားရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရာ”

လေးကန်စွာ ထွက်သွားသော ကောင်းအံ့ကို ဒေါ်ခင်ဆွေ သက်ပြင်းဖွဖွလေးချကာ ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိပါတော့၏။

အခန်း (၂၀)

ပဒုမ္မာသိတော့ အမေ့ကို အပြစ်တင်မဆုံး။

“အမေကလည်း အဲဒီလူ့ကို ဘာလို့စကားလက်ခံပြောနေရတာလဲလို့ သမီးဆီ သူ့လာသေးတယ် သိလား၊ သမီး သူ့ကို မကျေနပ်မှန်းသိလို့ အမေ့ကို လာကပ်တာ၊ ဟွန်း တော်တော်လဲ တတ်နိုင်တဲ့လူ မျက်နှာပြောင်တဲ့လူပဲ မမသိရီအတွက် မေမေနည်းနည်းလောက် စာနာပေးစမ်းပါနော်၊ လုံးဝအဆက်အသွယ် မရှိပါစေနဲ့ အမေရယ်”

သမီး၏ စိတ်ကို သိသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဆွေ ခွင့်လွှတ်ဟန်ပြုံး လိုက်ပြီးမှ လေးအေးလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သမီးရယ် အမေတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာပဲကွယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ရိုင်းရိုင်းယုယု ဆက်ဆံလို့ရမလား၊ ပြီးတော့ သူက ဆရာပန်တစ်ယောက်”

“ဆရာဝန်လဲ ဘာဖြစ်လဲ အမေရဲ့၊ သမီးပြောတာက သူ့ဟာဆက်ဆံသင့်တဲ့ လူမဟုတ်လို့ မပတ်သက်စေချင်တာ၊ သူ့မရှက်ပေမယ့် သမီး မမသိရီအတွက် ရှက်တယ်၊ နာကျည်းတယ် အမေရဲ့”

“အင်း ခက်တာပဲ သမီးပဲ ပြောခဲ့တာပဲကွယ်၊ မသိရီက လုံးဝအပြစ်မလူ အညှိုးမထားပဲ နားလည်ခွင့်လွတ်ခဲ့တယ်ဆို”

“အာ အဲ့ဒါက မမသိရီပဲ”

“အေး ကာယကံရှင်တောင်မှ သင်ပုန်းချေသည်းခံ ခွင့်လွတ်နိုင်သေးတဲ့ကိစ္စကို သမီးက ကြားဝင်ပြီး ဆိုးပြနေတာ ကောင်းသလား၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကို ကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်ရေးလဲ အဆင်ပြေပုံမရှိပါဘူး”

“အဲ့ဒါ ဝင်္ဂုလည်တာ အမေ”

“ဟဲ့ သမီးရယ် ဘာလို့ အဲသလိုပြောရတာတုန်း”

“သူ့အပြစ်နဲ့ သူပဲ အမေရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရတာ မသိရီအပေါ်လုံးဝ စိတ်ကုန်ပုံမရှိဘူး၊ သေတဲ့အထိ ကြိတ်မှိတ်ခံစားသွားရမယ့် ဝေဒနာ

နဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်လို့ သူပြောတော့ အမေရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ် သွားမှန်းကို မသိဘူး သမီးရယ် သနားလိုက်တာ”

“အမေရယ် အဲသလိုပဲ ပြောတော့မှာပေါ့ အလကားမယ့်နဲ့”

“မဟုတ်ဘူး အမေယုံတယ်”

“ဟင်”

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ အမေနားလည်ပေးလို့ ရတယ်”

“ဘာကိုလဲ မေမေ”

“ဪ သိရီအပေါ် သူ့ဘက်က ဖျက်ကွက်ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အတွက် သူ့ဘဝသူ သိပ်ငယ်စိတ်ဝင်ပြီး ဟိုပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးတဲ့ ဒီနေရာမှာ လာနေချိန်မှာ သိရီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရှိနေတဲ့အတွက် ခံစားချက်လေးတွေ သက်သာလို သက်သာငြား ရင်ဖွင့်ဖို့အတွက် သူ့လာခဲ့တာပဲ သမီး၊ လောကမှာ လူတွေဟာ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ရ၊ ရိက္ခာတံကြတာမို့ အမေတော့ တကယ်ပဲ ကိုယ်ချင်းစာမိပါ့၊ တယ်ကွယ်”

“အမေကလည်းနော် ဟိုက မျက်နှာပေး နည်းနည်း”

ပြတာနဲ့ ပစ်ကျနေပြန်ပြီ။ သမီးတွေ လုံးဝပဲ မကျေနပ်ပါဘူး။
လာတာလဲ မကြိုက်ဘူးပဲ”

“ပြောသံကြားတယ်ကွဲ့”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“ဆရာကို သူ့မိန်းမက အရမ်းဂရုစိုက်သလောက် ဆရာ
က ပုံမှန်ပဲတဲ့၊ ဝတ္တရားကျေပဲတဲ့”

“ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက အတင်းအကွတ်
ဆင်ဖမ်းပြီး ယူထားတာကို”

“သမီးရယ် သူ့ဘက်က စဉ်းစားလိုက်တော့လဲ ဆရာကို
ချစ်လွန်းလို့ဆိုတဲ့ နားလည်မှုလေးနဲ့ နားလည်ပေးလိုက်ရင် ပို
မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး အမေရယ်၊ ခုပဲကြည့်လေ အဖြေက
ပေါ်နေပြီ”

“ဟင်”

“သူ့ချစ်လို့ ဇွတ်ယူထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက်နေရာ မရှိဘူးလေ ကဲ”

“ဒါပေမယ့် သားသမီးတွေ ရှိလာရင်တော့ သံယောဇဉ်
တွေ ရှိလာမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးမကြိုက်ဆုံးက အဲဒါပေါ့”

“ဟင်”

“ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူကလဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေး
ကို ဇနီးမယားအဖြစ်နဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ လွန်ခဲ့တဲ့
အတိတ်က အဖြစ်တွေကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား လက်ရှိအနေ
အထားမှာ သာယာချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးဒါပဲ ရှိတာ၊ ခုတော့
အားလူတွေတောင် အကဲခတ်လို့ရလောက်အောင် ကြင်နာဟန်
မရှိတဲ့ အဖြစ်တွေနဲ့ ဟွန်း နှစ်ယောက်စလုံး မကောင်းပါဘူး”

“အင်း ဆရာကလည်း အတိတ်က အရိပ်တွေကို ကြေ
ညှစ်နေတုန်းပဲ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးမှာလဲ ဇနီးမယားပေမယ့်
ပင်သားရဲ့ မေတ္တာနဲ့ အကြင်နာတွေမရ ဩော် . . . ဒုက္ခ”

“အမေ”

“ဟင်”

“ဒီအိမ်ကို လာပြီး အဖေကို ဆေးကုပေးတာတော့

သမီးမပြောလိုပါဘူးလေ၊ မမသိရိအတွက် ဒီလူက ပေးဆပ်ချ
နေတာကို တစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ သမီး”

“သူ့ဇနီးသိရင် အမေဘယ်လိုထင်လဲ”

“အင်း”

အမေတွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ . . .
မှန်ပါသည်။

ဆေးရုံသွားချိန်မဟုတ်ပဲ ကိုကိုတစ်ယောက် ဆေးဘိ
လေးဆွဲကာ ထွက်ထွက်သွားနေတာ မြင်ရတော့ ပထမ ဘုံအ
ခတ်နေသေး၏။

ကိုကို အိမ်မှာလည်း ဆေးခန်းမဖွင့်ပါ။

အိမ်လိုက်ပြီးလဲ မကုပါ။

ဆေးရုံမှာသာ အချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်သူမို့ ခုလို ထွက်
ထွက်သွားသော ကိုကိုကို ဘုံမေးလိုက်မိ၏။

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

ဘုံအမေးကြောင့် စက်ဘီးလေးတွန်း၍ ထွက်ရန်ဟန်
ပြင်နေသောကိုကိုမျက်နှာတည်ခနဲဖြစ်သွားရကာပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆေးအိတ်နဲ့ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆေးသွားကုမလို့”

“ဟင်”

ဘုံအံ့ဩသွားရ၏။

အိမ်လိုက်မကုတတ်သော ကိုကိုက ဘယ်သူ့ကို အိမ်
ရောက် သွားကုနေပါလိမ့်။

သိချင်စိတ်ပြင်းလာရသဖြင့် မေးမိတော့၏။

“ဘယ်သူလဲဟင် ကိုကို”

ဘုံအမေးကြောင့် ကိုကိုစက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်လိုက်
မဲ့ပြုံးလေး ခနဲပြုံးလား ဘုံမသိ။

“အဟင်း မင်းသိပ်သိချင်နေတော့လဲ ပြောရသေးတာ
အခု ငါဆေးသွားကုနေတဲ့ လူနာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး

မို့ ဦးလေးအရင်းပဲ ကဲ သိပြီလား ငါသွားမယ်”

“ဟင်”

ဘုံ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မင်သက်အံ့ဩကာ ကျ
ခဲ့လေသည်။

ကိုကိုက စက်ဘီးနင်း၍ ထွက်သွားလေပြီ။

ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဘုံမျက်ရည်တွေ အိခနဲ ဝဲလာကာ
အိမ်ထဲ ဝင်ပြေးလာခဲ့၏။

အိပ်ယာပေါ်မှာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုကိုရယ် ဘုံအပေါ် နည်းနည်းကလေးမှ သက်ညှာ
စိတ်ကလေး မထားနိုင်ပါလားနော်။

ကိုကိုရင်ထဲမှာ သီရိဆိုတဲ့ မိန်းမကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့
ဘူးလား။

ဘုံက ကိုကိုဇနီးမယားပါနော်၊ ခုဆို ကိုကိုရင်တွေ
လေးကို ဘုံလွယ်ထားရပြီလေ။

တကယ်ဝမ်းနည်းစရာပင်။

ရင်သွေးလေးအပေါ် ကိုကိုစိတ်ဝင်စားမှုက ဘုံအား
အေးတိအေးစက်နိုင်လှ၏။

ဘုံက ကလေးအတွက် ရှေ့ရေးတွေ နောက်ရေးတွေ
စဉ်းစားကာ စီမံကိန်းတွေ ဆွဲပြီး ကိုကိုကို ပြောပေမယ့် ကိုကို
စာအဖတ်မပျက်ပဲ။

“ကလေးက မွေးဖို့ အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲ စာဖတ်
ပျက်တယ်ကွာ”

ဘုံကြေကွဲရပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ရှိစ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှု
တွေကို ကိုကိုမသိပဲ နေမည်မဟုတ်။

ဒါနဲ့တောင် ကိုကိုနေစိမ့်နိုင်လွန်း၏။

ဝမ်းနည်းလွန်း၍ ဘုံခဏခဏ ငိုမိပါသည်။ ကိုကို
မေတ္တာကို ဒီဘဝမှာ ဘုံရနိုင်ပါတော့မလားဟူသော အတွေးဖြင့်
အားငယ်တာမှ အရမ်း။

ကိုကိုရင်ထဲမှ အစွဲကို ဘုံချေဖျက်ချင်လှပါသည်။

မသိရိအစား ရွှေဘုံထက်ပဲ ဖြစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

အခန်း (၂၁)

တစတစနှင့် ဘုံကိုယ်ဝန်လည်း မွေးဖွားရက် နီး
လာလေပြီ။

ကိုကိုတစ်ယောက် ဘုံအပေါ် လိုအပ်တာထက် မပို
သော ဝတ္တရားများဖြင့်သာ အေးစက်နေဆဲပါ။

ဘုံလည်း ရောက်စကလို မောက်မာမော်ကြွားမှုမရှိ
တော့ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ပဒုမ္မာဆိုသော အမျိုးသမီး၏
ဘုံကိုအထင်သေးစွာ ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းအောက်မှာ ဘုံ
မာနတွေ လွင့်စင်ခဲ့ရပါပြီ။

တကယ်ပင် သိမ်ငယ်စိတ်လေး ဝင်မိပါသည်။ မာမိတို့
က ဘုံကို ရန်ကုန်မှာ မွေးဖွားရန် ခေါ်သော်လည်း ဘုံလက်မခံ။

ကိုကိုအနားမှာသာ ဘုံနေချင်ပါသည်။ ဘုံဆန္ဒက ကိုကို တစ်ယောက် သူ့ရင်သွေးလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်မွေးပေးစေချင် ရှိပါ။

ကိုကိုကို တိုင်ပင်ကြည့်တော့ 'မင်းသဘောပဲ' ဟူသော အေးတိအေးစက်အဖြေကြောင့် ဘုံကြေကွဲခဲ့ရပါ၏။ ထိုအနေ အထားဖြင့် တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံမှပြန်လာသော ကိုကိုက မီးပူတိုက် နေသော ဘုံကို ရုတ်တရက် ပြောလာလေသည်။

“ငါ ရန်ကုန်သွားရမယ် ဆရာဝန်များညီလာခံအစည်း အဝေးတက်ရမယ်”

“ဟင်”

နေ့စေ့လစေ့ ဘုံမှာ ထိတ်ခနဲ ပျော်သွားရပါတော့၏။

“ဒါဆို ဘုံလည်း လိုက်မယ်နော်၊ ကိုကို”

ဘုံစကားကြောင့် ကိုကို ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ

“အာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းက မွေးဖွားခါနီးနေပြီပဲ၊ မလိုက် နဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ ဝေလင်းကျန်ခဲ့သားပဲ ငါပြောထား ခဲ့မယ်”

ကိုကိုထံမှ ကန့်ကွက်မှုကြောင့် ဘုံရင်ထဲ နင့်ခနဲ ကြေကွဲ သွားရ၏။

သို့သော် ဘုံမလျော့ပါ။

“လိုက်မှာပဲကိုကို မာမိတို့ကလည်း ခေါ်နေတယ်”

ကိုကို စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် . . .

“ခေါ်နေတုန်းက မင်းက မသွားချင်ဘဲနဲ့။ ခုမှ ဘာအဓမ္မ ထတာလဲ။ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှတ်နေလဲ။ ခရီးက နီးတာမဟုတ် ဘူးကွ”

“ရတယ်။ ဘုံ့ကားလေးနဲ့ သက်တောင့်သက်သာ သွား လို့ရပါတယ်ကိုကို”

“မင်း . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဘုံလိုက်မှဖြစ်မယ် ထင်လို့ပါကိုကို”

တကယ်ပင် ဘုံအခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဘုံ လိုက် ကိုလိုက်မည်။ ဘုံ့စကားကြောင့် ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေ စူးခနဲ ရှိ သွားရတာ . . .

“နေစမ်းပါအုံး။ မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။ အစည်းအဝေးတက်ရမှာက ငါကွ။ မင်းလိုက်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တာက ဘာသဘောလဲ”

ဘုံမချိပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

အဟွန်း . . . ဘုံစိတ်တွေကို ဘုံချိုးနှိမ်ဆုံးမထား၍ မရတော့။

တလျှောက်လုံးလုံး ကိုကိုအလိုကျ ဘုံနေပြခဲ့ ပြီးပြီပဲလေ။ ဘုံအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမလာ။

ခုမှတော့ မထူးတော့။ ဘုံကြိုက်သလိုသာ နေသွားတော့မည်။ ကိုကို သဘောမကျလည်း ရှိပါစေတော့။

ကိုကိုစကားကို ဘုံအဓိပ္ပါယ်ပါပါပြုံး၍ ပြောလိုက်၏။

“သဘောကတော့ ဘုံဟာ ကိုကိုဇနီးဖြစ်နေလို့ပဲလေ”

“ဟင် . . . ဘာ”

ကိုကို ရှူးခနဲ ဖြစ်သွားရကာ . . .

“ငါ နားမလည်သေးဘူး။ မင်းရှင်းအောင် ပြောစမ်းကွာ”

“ပြောမယ်ကိုကို။ ဘုံကိုကိုကို စိတ်မချလို့”

“ဟင် . . . ဘာပြောတယ် . . . ဘာကိုလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား ကိုကို။ ကဲ . . . တဲ့တိုးပဲပြောလိုက်မယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကိုကို ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ဟာ”

ကိုကိုမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် ရုတ်ချည်းနီမြန်းသွားရကာ အံ့ကိုကြိတ် အသက်ပြင်းပြင်းရှု၍ ဘုံကိုပြောလိုက်၏။

“မင်း . . . မင်း ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားပြန်ပြီ . . . တောက်”

“စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူးကိုကို။ ဘုံတကယ်စိုးရိမ်မိလို့ ပြောတာပါ။ ကိုကိုကို ဘုံလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးလို့ပါ”

“တော်စမ်းကွာ။ မင်းရှူးနေလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဘုံရှူးနေလား မသိပါဘူးကိုကိုရယ်။ ဘုံရင်ထဲမှာ ဘုံကို ပစ်သွားမှာ အရမ်းကြောက်နေမိတယ်”

“ကျွတ် မင်းကွာ။ ငါတကယ် စိတ်ကုန်လာပြီကွာ”

“ကိုကို . . . ကိုကို ရင်ထဲမှာ ဘုံမရှိဘူးမဟုတ်လာဘူး”

www.burmeseclassic.com

မသိရိပဲ ရှိနေတာ။ ကိုကို မညာပါနဲ့”

မေးကြောကြီးများထောင်ကာ အံ့ကိုကျစ်ခနဲကြိတ်ရင်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းထားရဟန်ဖြင့် သူပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ။ ငါမညာဘူး။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ သီရိကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်လားကိုကို။ ဘုံက ကိုကိုနန်းလေ။ ကိုကိုရင်ထဲမှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ဝမ်းသာရမှာလား”

“ဒါတော့ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စပဲကွာ။ သီရိအပေါ်မှာရှိတဲ့ ငါ့အချစ်တွေဟာ သေတောင်မှ မပျက်ဘူးကွာ။ မင်းငါ့ကိုလိုချင်လို့ ယူထားတာ။ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုပါ ပြောင်းပစ်ဖို့ ရမယ်ထင်နေသလား။ ဘယ်တော့မှ မရဘူး . . . နားလည်လား”

“နားလည်တယ်ကိုကို။ နားလည်လို့ပဲ ကိုကိုဘယ်သွားသွား လိုက်ကိုလိုက်မှာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ ဒါဆိုလဲ မင်းသဘောပဲ”

“ဟင် . . . တကယ်နော်”

ဘုံ ပျော်သွားရ၏။ ကိုကိုက . . .

“ဒါပေမယ့် မင်းနားလည်အောင် ပြောရအုံးမယ်”

“ဘာများလဲ ကိုကို”

“မင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေက သိပ်ကို အောက်တန်းကျလွန်းတယ်ကွာ”

“ဟင် . . . ကိုကို”

“ငါ့အချိန်မရွေး သီရိနဲ့ ဆက်သွယ်ဖောက်ပြန်နိုင်တယ်လို့ မင်းထင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟို . . . ဒါက”

“ဒီမှာ . . . ကောင်းအံ့မှူးဆိုတဲ့ကောင်က လူပါကွာ။ လူတောင်မှ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ သိကွာတွေနဲ့ နေလာတဲ့ကောင် ပါ။ မင်းပိုသိမှာပေါ့။ မင်းဆင်တဲ့အကွက်ထဲ ငါလည်စင်းပြီး မဝင်ဘဲ ငြင်းခဲ့လား။ အေး . . . အဲဒီကတည်းက ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေ မြေမြုပ်သဂြိုဟ်ပြီးသားပဲ။ သီရိကို ငါ့နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ ချစ်သွားမှာဖြစ်ပေမယ့် လူမဆန်တဲ့ ဖောက်ပြန်မှုအလုပ်ကို ငါဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးမှတ်ပါ”

“ကိုကို ဘုံကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ဘုံအစိုးရိမ်လွန်မိလို့ ပြောမိတာပါ။ ဘုံမှားသွားပါတယ်”

“မလိုပါဘူး။ မင်းဘာပဲထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သီရိရီရက်နဲ့ မင်းအတင်းဖြတ်လုခဲ့ဖူးတိုင်း မင်းရီရက်နဲ့ သီရိ ငါ့ကို လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေရင် အရမ်းမှားသွားပြီ။ သီရိက အင်မတန် ဖြူစင် မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေး။ မင်းလို မကောက်ကျစ်ဘူး”

“တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ်။ ဘုံကို အဲသလောက်ထိလဲ မပြောပါနဲ့။ ဘုံ ကိုကိုကို တကယ်ချစ်လို့ ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ကိုကိုနားလည်ပေးရင် ကောင်းမယ်”

“ဒီမှာ မင်းနားလည်ထားဖို့က အချစ်ဆိုတာ အပြန်အလှန်ရှိမှုကွ။ တဖက်သက်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါက တရားဝင်လက်ထပ်ထားကြတဲ့ လင်မယားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားပြီးသား။ ဒီတော့ အခု မင်းရန်ကုန်လိုက်မယ့် အစီအစဉ်မှာ မင်းတစ်ယောက်ထဲရဲ့ ဆန္ဒပဲ။ ငါ့ဆန္ဒမပါဘူး။ တစ်ခုမှ ဖြစ်လာရင် ငါ့အလွန် မရှိတော့ဘူး . . . ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီကိုကို။ ကိုကိုအလွန် မရှိစေရပါဘူး။ ဘုံလိုက်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီလေ။ မာမိတို့တော့ အရမ်းကို ဝမ်းသာမှာ”

သူဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့။ ရန်ကုန်သို့ ရွှေဘုံထက်ကားလေးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ရွှေဘုံထက်အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်ရွှေအိမ်က သမီးဖြစ်သူကို မျက်ရည်လေးဝဲကာ ပွေ့ဖက်ကြိုဆိုရှာပါတော့သည်။

“သမီးရယ် ကြည့်စမ်း။ ကိုယ်ပြည့် လက်ပြည့်ကြီးနဲ့လာတယ်။ မပင်ပန်းဘူးလားကွယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူးမာမိ။ ကိုကိုက ကားကိုဖြေးဖြေးပဲ မောင်းတယ်လေ။ နားနားနေနေ လာတာပါ မာမိ၊ ဘုံဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“သမီး စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား၊ ဟိုမှာ နေထိုင်စားသောက်ရေးရော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ပြေပါတယ်မာမိရဲ့၊ နယ်က လူတွေက အရမ်းသဘောကောင်းတာ၊ ကိုကိုကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်ကြတယ် သိလား”

“သမီးကိုလည်း”

“ခင်ကြတာပေါ့၊ ဆရာကတော် ဆရာကတော်နဲ့ အဟင်း ဘုံပျော်ပါတယ် မာမိ”

“အင်း တော်သေးတာပေါ့၊ မာမိက အလှမ်းဝေးတော့ အစစအရာရာ အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ မောင်ကောင်းအံ့က သမီးအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိရဲ့လား”

“ရှိတာပေါ့ မာမိရဲ့၊ ခုပဲကြည့်လေ သွားလေရာ တစ်ပါ တည်းခေါ်လာတာ ဘုံကိုစိတ်မချလို့တဲ့ အဟင်း”

“အင်း အင်း ကြားရတာ မာမိစိတ်ချမ်းသာသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ မွေးဖွားဖို့ရက်က နီးနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မာမိ ဂျူးဒိတ်က လာမယ့် စနေနေ့ပဲလေ”

“ဟင် ကပ်နေပါရောလား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် မာမိစောင့်ရှောက်ရတာပေါ့၊ မွေးပြီး ကလေးစိတ်ချရ လောက်မှ ပြန်နော် သမီး”

“ကိုကို ဘာပြောအုံးမလဲ မသိဘူး မာမိရဲ့”

“ဪ သမီးကလည်း ဒီကို ရောက်နေမှတော့ ဒီမှာပဲ မွေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ မောင်ကောင်းအံ့အလုပ်ရှိလို့ ပြန်ချင်လဲ ပြန် ပါစေပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မာမိ”

“ဟင် . . . သမီး”

“ဘုံက ကိုကိုကိုမှ မခွဲနိုင်တာကို”

“ဪ ခက်တာပဲ အင်းလေ မောင်ကောင်းအံ့ကို မာမိ ပြောလိုက်မယ်”

ဘုံ ပြိမ်နေလိုက်၏။ မာမိကိုညာလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲ မှာတော့ မကောင်းပါ။

ခုလည်းကြည့်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုကို ဟိုဘက်အိမ် ကူးသွား၏။ ဘုံကိုပင်မခေါ်။

တကယ်ဆိုရင် ခေါ်သင့်သည်မဟုတ်ပါလား၊ ကိုကို မမေကို ဘုံမှာ ကိုကိုရင်သွေးလေး မွေးခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြသင့်သည်ဟု ဘုံထင်ပါသည်။

ကောင်းအံ့မှူး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မမေရော မေမေပါ ဝမ်းသားအံ့ဩသွားကြ၏။ မေမေက မျက်ရည်လေးဝဲ၍ . . .

“သား ပိန်ပြီး ညှိသွားတယ်နော်၊ နေကောင်းရဲ့လား ရွာဘုံထက်ရော”

“ကောင်းပါတယ်မေမေ၊ သူလဲပါတယ်”

“ဪ ညီလာခံ လာတက်တာလားသား၊ တလောက သီရိနဲ့ တွေ့လို့ သူလဲတက်ရမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“ဟိုမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“ရွှေဘုံထက်က ဘယ်လိုလဲ လိမ္မာရဲ့လားကွ”

“သူ မွေးဖွားခါနီးပြီဖေဖေ၊ ခရီးပန်းလို့ ကျွန်တော် မခေါ်လာတာပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား ဖေဖေတို့ မြေးချီရတော့မှာပေါ့ ကွာ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

ဖေဖေစကားကို သူ့ရော မေမေပါ မချီပြုံးလေးဖြင့် နားထောင်နေလိုက်၏။

၇၃၅

အခန်း (၂၂)

အစည်းအဝေးသို့ သူ့ရောက်ချိန်မှာ သူငယ်ချင်းဟောင်း အတော်များများနှင့် ပြန်ဆုံရ၏။

“ဟာ ဟေ့ကောင် ဖိုးကောင်းအံ့ ကြည့်စမ်းခုမှ တစ်ခါ တွေ့ရတော့တယ်ကွာ”

“ရဲနိုင်”

ရဲနိုင်လည်း သူ့လိုပင် ကချင်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ရောက်နေ၏။ ရဲနိုင်ဘေးမှာ အောင်ခိုင်က သူ့ကိုပြုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား အမျိုးသမီးမပါဘူးလား”

“ပါတယ် ဒါနဲ့ မင်းတို့ရော”

“ပါတာပေါ့ ရန်ကုန်မှာ မကဲရတာကြာပြီတဲ့ကွာ၊ အတိုး”

ချပြီး လည်မယ် ဝယ်မယ် စားမယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

အောင်ခိုင်စကားကြောင့် ရဲနိုင်က . . .

“အောင်မယ် မင်းက တော်သေးတယ်၊ ငါ့မှာ ခယ်မက အဆန်နှစ်ယောက်လောက်ပါသေးတယ်ဗျာ၊ သူတို့အပြင်ထွက်လည်တဲ့စရိတ်က မလွယ်ဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့မှာ ဆေးခန်းဖွင့်တာ အဆင်ပြေတယ်ဆို”

“အေးလေ အဆင်ပြေလို့ တပြုတမကြီး သုံးဖြုန်းရ အောင်ဆိုပြီး မိန်းမက ခေါ်လာတာကွ၊ ငါမစားရက် မသောက်ရက်စုထားတဲ့ငွေတွေတော့ ကုန်ပါပြီကွာ”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကောင်းအံ့ မင်းငြိမ်လှချည်လား”

“အဟင်း မင်းတို့ပြောတာ နားထောင်နေတာပါကွာ”

“မင်းရော ဆေးခန်းဖွင့်လား”

“မဖွင့်ပါဘူး”

“ဟာ ဘာဖွင့်စရာလိုလဲကွာ သူ့မိန်းမက သူဌေးပဲကွ”

အောင်ခိုင်စကားကြောင့် သူမချိပြီးလေးဖြင့်သာ

လိုက်၏။ ရဲနိုင်က မျက်နှာပိုးသတ်ကာ အလေးအနက်ထား ဟန်ဖြင့် တိုးတိုးလေး မေးလိုက်၏။

“ကောင်းအံ့ . . . မင်းနဲ့ ရွှေဘုံထက်တို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

သူဇာတ်လမ်းကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သိနေကြ၏။ ကျောင်းမှာ သိရီနှင့် တတွဲတွဲရှိနေကြသော သူတို့အတွဲကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မလွဲနိုင်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ရုတ်တရက်ကြီး ရွှေဘုံထက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သော အခါ အံ့ဩမဆုံးတော့။

တစ်ချို့ဆို သူ့ကိုအထင်သေးတာ စိတ်ဆိုးကြနှင့် ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ကာ အပြစ်တင် ဝေဖန်သူများကလည်း အတော်များများရှိလေသည်။

ရဲနိုင်တို့ပင်လျှင် အစက သူ့ကို မကြည်သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်စွာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင် မတွေ့ရဲလောက်အောင် သိမ်ငယ်ခဲ့ပါ၏။

ရဲနိုင်၏အမေးကို အောင်ခိုင်က . . .

“ပြေမှာပေါ့ကွာ၊ ကြားပါတယ် ရွှေဘုံထက်က မင်းကို လိုလေသေးမရှိ ထားတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“အဟင်း ငါလား ငါ့အတွက်တော့ ငါ့ဝင်ငွေလေးနဲ့ တန်တဲ့အဆင့်လောက်ပဲ စားသောက်နေထိုင်တာပါကွာ”

“ကောင်းအံ့”

ရဲနိုင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့် . . .

“အဆင်မပြေဘူးလားကွာ”

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ရဲနိုင်”

သူမေးတော့ ရဲနိုင်က . . .

“ဟာကွာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့သူက လင်မယားပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း အတော်ချစ်ပုံရတယ်”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါ့အပေါ် သူကောင်းတာမှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်လို့ မရတာ ငါ့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဒါပေမယ့် ငါ့ကြိုးစားမှာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး”

“မင်းတို့ကလေး မယူသေးဘူးလား”

“မွေးခါနီးပြီ”

“ဟား ဒါဆို မင်းမကြာခင် ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မှာပဲ မင်းနဲ့ရွှေဘုံထက်ကို ပူးပြီး တစ်ရပ်ခြင်း တစ်ပတ်ခြင်း ချည်တော့မယ့် ကြိုးကလေး ရှိနေပြီပဲ”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ကွာ၊ ကြိုးစားမယ်လို့”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လူတွေဟာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာပဲ လုပ်သင့်တယ် မဟုတ်လား”

“သိရိတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်တယ် ဘာမှပြောင်းလဲသံ မကြားရဘူးကွ”

အောင်ခိုင်စကားကို သူတစ်စုံတစ်ခု ပြောဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လာနေသော သိရိကြောင့် သူ့နှုတ်တွေ ဆွဲသွားရတော့၏။ ရဲနိုင်က . . .

“ဟာ . . . သိရိလာနေတယ်ကွ”

သိရိနှင့်အတူ နောက်တစ်ယောက်လဲပါ၏။ သိရိက သူ့ကိုတွေ့တော့ မသိမသာ တန်းခနဲဖြစ်သွားရပြီးမှ ချက်ချင်း ကြွမြန်ဆည်ကာ သူတို့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပါတော့၏။

သူ့မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိတော့ ရဲနိုင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့လည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပုံပင် . . .

စကားသွက်သော အောင်ခိုင်ကပင် စတင်နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“မသီရိ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်၊ မမ ဒါ သီရိတို့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူက ကိုအောင်ခိုင်၊ သူက ကိုရဲနိုင်၊ ဒီဘက်က ကိုကောင်းအံ့မှူး မမက သီရိတို့ဆေးရုံက ဒေါက်တာ မြစန္ဒာပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်”

အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြပြီးမှ သီရိက သူ့ကိုမေးလိုက်၏။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲဟင် ကောင်း”

သီရိလေသံက ယခင်ကအတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲ။

သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသော်လည်း ဟန်မပျက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“နှစ်ရက်လောက်ရှိပါပြီ သီရိ ဦးတို့ရော နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေက ခုမှ အိမ်မှာ အနားယူရတာဆိုတော့ အတိုးချပြီး နားရင်း တရားလဲလုပ်နေတယ်လေ”

“ဪ . . . ”

“ရွှေဘုံရော မပါဘူးလားဟင်”

“ပါ ပါတယ်”

“ဪ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ကောင်းပါတယ်”

“အားလုံးပဲ ပြောရအုံးမယ် မနက်ဖြန် သီရိမွေးနေ့ပါ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ခုခု ကျွေးဖို့စီစဉ်ထားပါတယ်၊ နေ့လည်စာပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ သီရိ”

ရဲနိုင်က မေးတော့ သီရိပြုံး၍ . . .

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားသောက်လို့ရအောင် ဂွိုင်ရယ် ဂါးဒင်းမှာ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဆယ်နှာရီလောက် လာခဲ့စေချင်တာ”

ပါတယ်၊ ကောင်းလာပါနော်၊ ရွှေဘုံကိုပါ ခေါ်လာပါဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးဆုံလိမ့်မယ်”

ရဲနိုင်က သဘောကျစွာပြုံး၍ . . .

“ဟာ . . . လာမှာပေါ့ စိတ်ချ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲနိုင်ရော ကိုအောင်ခိုက်ပါ အမျိုးသမီးတွေ ခေါ်ခဲ့ပါနော်၊ မိတ်ဆွေသစ် တိုးတာပေါ့ သီရိဖိတ်ပါတယ်”

“စိတ်ချ လာမယ် မသိရီ”

“ကောင်း လာမယ်မဟုတ်လား သီရိကိုခင်ရင် လာရမယ်နော်”

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ်လာခဲ့ပါမယ် သီရီ”

“ဟော အစည်းအဝေးစတော့မယ် ခေါ်နေပြီ ဝင်ကြရအောင်”

ဒေါက်တာမြစန္ဒာက သတိပေးတော့မှ ခန်းမကြီးထဲ အသီးသီး ဝင်သွားကြပါတော့၏။

ထိုအချင်းအရာအားလုံးကို တက္ကစိတစ်စီးဖြင့် နောက်ယောင်ခံချောင်းကြည့်နေသော ရွှေဘုံထက် တစ်ယောက် အစအဆုံး မြင်နေရပါသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များက ဓရွှေဘုံထက်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျှလောင်မြိုက်စေလေပြီ။

ကိုကိုကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်၊

ခုပင်ကြည့်။

မသိရီနှင့် ရယ်လား မောလား စကားတွေပြောနေကြသည်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးခဲ့သူတွေလိုပင်။

မာမို့ကို ဈေးဘက်ခဏဟု ညာခဲ့ကာ ဘုံလာချောင်းသည်မှာ မှန်သွားပါပြီ။

ကိုကိုဟာ ဒီအမျိုးသမီးကိုတွေ့လိုက်ချိန်မှာ ရွှေဘုံထက်ဆိုတာ အတွေးထဲ ရှိမည်မထင်ပါ။

အိမ်ပြန်လာကာ ဘုံစိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် အခန်းအောင်းကာ နေလိုက်၏။ မာမိပင် မေးနေသေး၏။

“သမီးနေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် မာမိ၊ ဘုံခရီးနည်းနည်း ပန်းလို့ပါ” တကယ်လည်း ဘုံမောနေပါသည်။စိတ်ဆင်းရဲမှုကြောင့်

ဖြစ်ပေမည်။

“အေး အေး ကောင်းနေရင်လဲ ပြီးရော နားနားနေနေ

နေစမ်းပါ သမီးရယ် သမီးက ကိုယ့်မှာ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဟိုသွား
ချင် ဒီသွားချင်ဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့ ကဲ ကဲ လှဲနေ”

မာမိပြောပြီး ထွက်သွားတော့ ဘုံငိုပစ်လိုက်၏။ ကိုကို
ရောက်လာတော့ ဘုံပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုကို ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တာပေါ့”

“အဲဒီထဲမှာ မသိရိမပါဘူးလား”

ကိုကို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဘုံကို စူးခနဲ ကြည့်ကာ

“တွေ့တယ်လေ ဘာဖြစ်လဲမနက်ဖြန်သူ့မွေးနေ့အတွက်

ဖိတ်လိုက်သေးတယ်”

“ဟင် သွားမှာလား”

“အင်း”

“မသွားရဘူးကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘုံမကြိုက်ဘူး ကိုကို၊ သူနဲ့ကို စကားမပြောစေချင်တာ
မပတ်သက်စေချင်တော့တာသိလား၊ ဘုံစိတ်ဆင်းရဲတယ်ကိုကိုရဲ့”

“ဟာ မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ငါတို့က
ရိုးရိုးသားသားပါကွာ”

“ဟင်အင်း ဘုံမယုံဘူး လုံးဝမယုံဘူး”

“မယုံလဲနေကွာ ငါသွားမှာပဲ မယုံရင် မင်းပါလိုက်ခဲ့
လေ သိရိက မင်းကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တဲ့”

“အို ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ မလိုက်ပါဘူး ကိုကိုလဲမသွား
ရဘူး”

အဝတ်လဲပြီး ကောင်းအံ့က မေမေတို့ အိမ်ဘက်သွား
ရန် လှေခါးဆီ ထွက်လာတော့ ရွှေဘုံထက်က ပြေးထွက်လာ
တာ . . .

“ကိုကို ဒါက ဘယ်လဲ မသိရိဆီလား”

“ကျွတ် မင်းကွာ ကဲ ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“မသွားရပါဘူး ဆို လာခဲ့စမ်းပါ ဘုံ့အနားမှာ နေစမ်းပါ”

သူ့လက်ကိုဆွဲရန် ရွယ်လာသော ရွှေဘုံထက်ကို ရှောင်
ရန် သူ့လှစ်ခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ချိန်မှာ မထင်မှတ်နိုင်စွာ ရွှေ
ဘုံထက်တစ်ယောက် အရှိန်လွန်ပြီး လှေကားထိပ်မှ ဒလိမ့်
ကောက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားပါတော့၏။

“ဟာ”

အခန်း (၂၃)

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး။

အရေးပေါ် လူနာဌာန ခွဲစိပ်ခန်း။

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ ပျာယာခပ်အလုပ်များနေကြ

၏။

အခန်းအပြင်ဘက်မှာတော့ ရွှေဘုံထက် မိဘနှစ်ပါးနှင့်

သူ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိနေကြ၏။

အားလုံး မျက်နှာမကောင်းကြ။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာမည့် အဖြေကို ရင်တမမနှင့် မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

ဒေါ်ရွှေအိမ်ဆိုလျှင် တင့်ထဲငိုနေတော့ကာ သမီး
အတွက် သောကမီးတွေ တောက်လောင်နေလေပြီ။

ဒေါ်စိုးစိုးဝေ မှာလည်း လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ပါလာသော
ပုတီးလေးထုတ်ကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ် ပုတီး
စိပ်နေလေသည်။

ကောင်းအံ့လည်း ဒေါင့်တစ်ခုမှာ ထိုင်ကာ ရွှေဘုံထက်
အတွက် ရင်ထဲမှ ဆုတောင်းနေမိ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

စိတ်ထဲဆုသာ တောင်းနေရ၏။

သူလည်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်မို့ ရွှေဘုံထက်၏
အခြေအနေကို သိပ်အားမရပါ။

သူမှားသွား၏။

ရွှေဘုံထက် မကြိုက်မှန်းသိပါရက်နှင့် သိရိဆီသွားမည်
ဟု အရွဲ့တိုက်ပြောမိခြင်းအတွက် နောင်တရနေမိ၏။

မေမေတို့အိမ်ကို သွားမည်ဟု သူပြောခဲ့လျှင် ခုလိုဖြစ်
ချင်မှဖြစ်ပါမည်။

ခုတော့ သူ့ကြောင့် ရွှေဘုံထက် တစ်ယောက် ကံဆိုး
တော့မည်လား။

လုံးဝမဖြစ်စေချင်ပါ။

မချစ်သော်လည်း မမုန်းခဲ့တာမို့ ရွှေဘုံထက်ကို နေ
ကောင်းပါစေဟုသာ ရင်ထဲ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင်
သူ့ဆုတောင်းနေမိပါတော့၏။

ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားသော ရွှေဘုံထက်၏
ဗိုက်ထဲမှ သန္ဓေသားလေးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆု
တောင်းနေမိ၏။

သူ့ရင်သွေးလေး မဟုတ်ပါလား၊

ရွှေဘုံထက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုကတည်းက သူ့စိတ်
တွေကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် သူ့စဉ်းစားထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

အချစ်မပါသော်လည်း သားသမီးသံယောဇဉ်လေးဖြင့်
ရွှေဘုံထက်အပေါ် သူ့အလိုက်သင့်ရှိသွားတော့မည်ဟူ၍။

သူ့အပေါ် လိုလေသေးမရှိ ကောင်းသော ရွှေဘုံထက်
အပေါ် ဥပေက္ခာပြုထားသမျှ နားလည်စိတ်လေးဖြင့် အလေး
ထားသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“သား”

သူ့လက်မောင်းကိုအသာ ဆုတ်ကိုင်ကာ ခေါ်လိုက်သော မေမေအသံကြားမှ မှိတ်ထားသော သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ နီရဲစိုးစွတ်နေပါသည်။ မေမေက ခွဲစိတ်ခန်းဘက်ဆီ ဝေခနဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“ကြာလိုက်တာ သားရယ်၊ အထဲမှာ သီရိလည်း ရှိတယ် နော် သား”

သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၏ လက်ထောက်အဖြစ် သီရိတာဝန်ကျပါသည်။

သူ့လုံးဝယုံကြည်ပါ၏။ သီရိအကောင်းဆုံး ကြိုးစားလိမ့် မည်ဟူ၍။

ထိုစဉ် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး ပွင့်ထားပြီး ဆရာဝန်ကြီးထွက်လာ၏။ ကောင်းစွာ ဆတ်ခနဲထကာ ဆရာဝန်ကြီးဆီ လျှောက်လာခဲ့ပြီး မျှော်လင့်စွာ ခေါ်လိုက်၏။

“ဆရာကြီး”

ဆရာဝန်ကြီး မျက်နှာမကောင်း။

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ ကျတဲ့အချိန်က ပြင်းတော့ လူကြီးရော ကလေးပါ ကယ်လို့မရဘူး ဖြစ်သွားမယ်ကွာ”

“ဟင်”

“ရှင်”

သူ့ရော မေမေပါ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားရပါတော့၏။ ဒေါ်ရွှေအိမ်က ချုံးမဲချ ငိုလိုက်ပြီး . . .

“အမယ်လေး သမီးရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ငိုရင်း ဒေါ်ရွှေအိမ် သတိလစ်သွားသဖြင့် ပြုစုရပြန်၏။ ဦးဇော်ထက်က . . .

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ သူ့ကုသိုလ်ကံပေါ့”

အခန်းထဲ သူဝင်လာတော့ ရွှေဘုံထက်၏ အလောင်းဘေးမှာ ရပ်နေသော သီရိကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့ကိုမြင်တော့ သီရိက . . .

“ကောင်းရယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဆရာကြီးက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါတယ်၊ လူကြီးရော ကလေးပါ ပေါ့လေ၊ မရတဲ့အဆုံး တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးမယ်ဆိုတာတောင်မှ အခွင့်အလမ်း”

ရေးက လုံးဝမရခဲ့ပါဘူး ကော ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

သီရိကို သူပြောပြီးမှ ရွှေဘုံထက်၏ မျက်နှာကို အပေါ်မှ မိုးကြည့်ကာ သူပြောလိုက်လေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

သူ့အသံတွေတိုးတိမ်နေပါသည်။ သီရိက သူ့ကို နားမလည်ဟန်ကြည့်နေ၏။ သူဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်းအပေါ် ကိုယ်တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး ကိုယ့်ကိုမင်းခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“ကောင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သီရိသိချင်စိတ်ဖြင့် မေးတော့ သူခေါင်းရမ်းကာ ပြောလိုက်ရ၏။

“ကိုယ် ပြောဖို့ အင်အားတွေ မရှိတော့ပါဘူး သီရိရာ”
စကားအဆုံး သူ့အခန်းထဲမှ ချာခနဲ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဪ... ကောင်းရယ်”

သီရိစာနာစွာ သက်ပြင်းလေးချကာ ကျန်ခဲ့၏။
အခန်းထဲမှ စကားတွေ အများကြီးပြောနေပါသည်။

“ကောင်းရယ် ကောင်းတို့ချင်း ဘာဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ သီရိမသိပေမယ့် ရွှေဘုံအတွက် သီရိတကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကောင်းကိုရွှေဘုံ အရမ်းချစ်မှန်း သီရိသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သီရိရင်ထဲမှာလေ ကောင်းလက်ထပ်သွားပြီဆိုတာတောင်မှ မေ့ပျောက်လို့မရခဲ့ပါဘူးဆိုတာ သီရိရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံပါရစေတော့၊ ခုတော့ ကောင်းအတွက် နှစ်သိမ့်အားပေးဖို့ သီရိဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီလေ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကောင်းကို သီရိချစ်နေဆဲပါ ကောင်းရယ်။

စာပေများ၏ မေတ္တာရပ်ခံ
ခင်သူဇာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ခင်မာမာ

သတ္တမဌာန်ပြန်ဆိုခြင်း